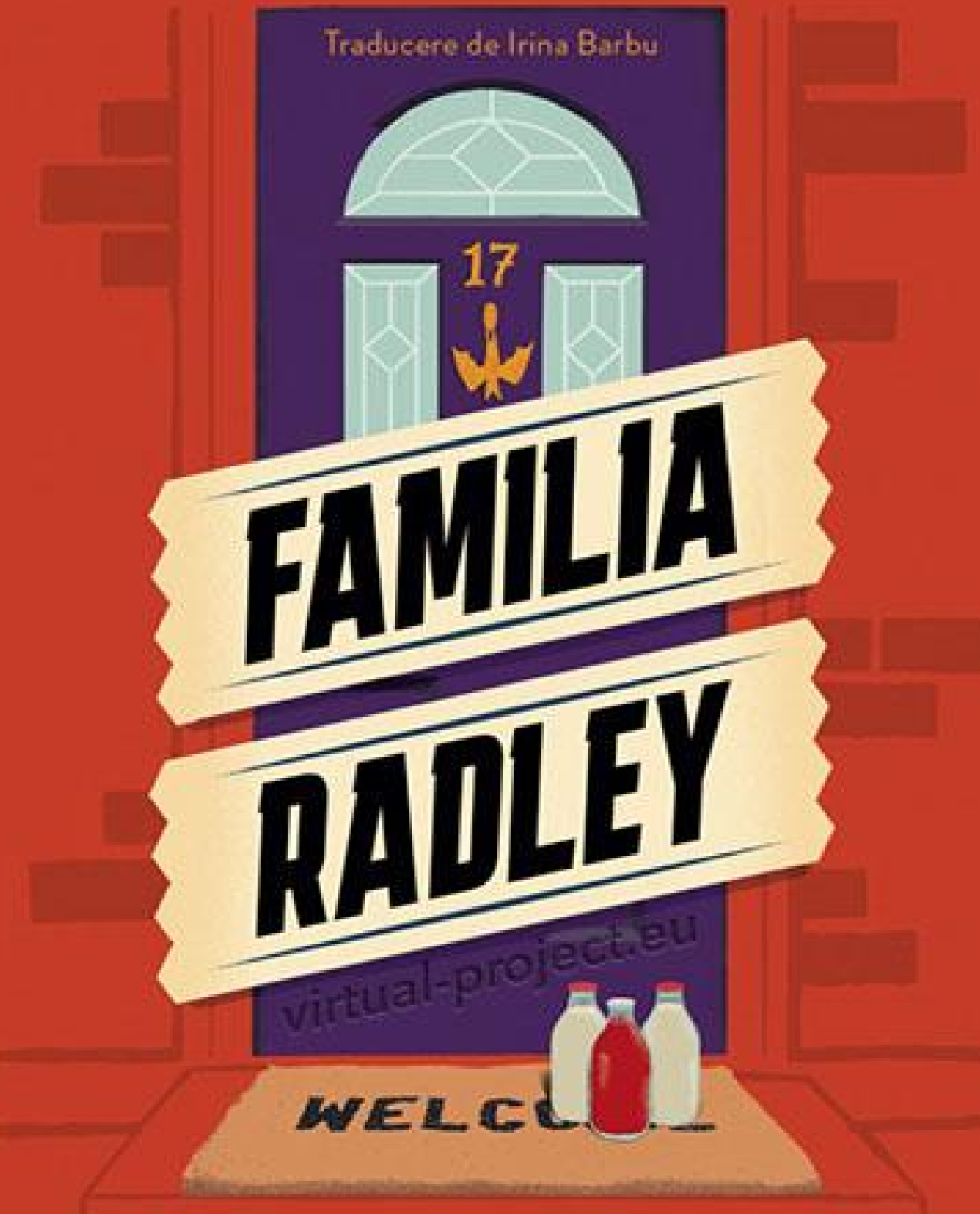

„Captivant!“
DAILY MAIL

„Recomandăm cu mare căldură!“
THE OBSERVER

„Distractiv!“
VOGUE

Traducere de Irina Barbu

FAMILIA RADLEY

virtual-project.eu

WELCOME

MATT HAIG

BESTSELLER THE SUNDAY TIMES

NEMIRA

Matt Haig este autorul mai multor volume de succes, precum *Umanii* (Nemira, 2016), *Cum să oprești timpul* (Nemira, 2018), *Câteva motive să iubești viața* (Nemira, 2018), *Gânduri de pe o planetă nervoasă* (Nemira, 2019) și *Biblioteca de la Miezul Noptii* (Nemira, 2020). Ca autor de cărți pentru copii și adolescenți, a câștigat Blue Peter Book Award, Smarties Book Prize și a fost de trei ori pe lista scurtă pentru Medalia Carnegie. În România au mai apărut, la Editura Nemi, volumele pentru copii *Un băiat numit Crăciun* (2016), *Fetița care a salvat Crăciunul* (2017), *Eu și Moș Crăciun* (2018) și *Evie și animalele* (2021). Cărțile lui au fost traduse în peste 40 de limbi.

MATT HAIG

FAMILIA RADLEY

Original: *The Radleys* 2010)

Traducere din limba engleză și note:
IRINA BARBU

virtual-project.eu

NEMIRA

— 2024 —

Pentru Andrea, ca întotdeauna.
*Și pentru Lucas și Pearl. Să nu vărsați nicio
picătură!*

VINERI

„Instinctele tale te înșală. Animalele se bazează pe instincte pentru a supraviețui zi de zi, dar noi nu suntem fiare. Nu suntem lei, rechini sau vulturi. Suntem ființe civilizate, iar civilizația funcționează numai și numai dacă instinctele sunt suprimate. Așadar adu-ți micuța contribuție la dezvoltarea societății și ignoră-ți acele pofte întunecate!”

Manualul abstinentului, ediția a II-a, p.

54

ORCHARD LANE NR. 17

E un loc liniștit, în special noaptea.

Ai fi îndreptățit să crezi chiar că-i prea liniștit pentru ca vreun monstru să poată trăi pe străduțele lui drăguțe și umbrite de copaci.

Într-adevăr, la trei dimineața, în sătucul Bishopthorpe e ușor să crezi minciuna cu care se răsfață locuitorii săi: că acesta-i un locșor pentru oameni liniștiți și buni care duc vieți liniștite și bune.

La ora asta, singurele sunete care se aud sunt acelea ale naturii înseși. Țipătul unei bufnițe, lătratul îndepărtat al unui câine sau, într-o noapte răcoroasă ca aceasta, șoapta de nedeslușit a vântului prin platani. Chiar dacă ai sta pe strada principală, fix în fața buticului cu costume de bal mascat sau a băcăniei cu delicatese Hungry Gannet, tot n-ai auzi prea des zgomotul traficului și nici n-ai putea zări graffitiurile injurioase care decorează fostul oficiu poștal (deși cuvântul ciudat s-ar putea să devină cât de cât lizibil dacă te uiți mai atent).

Dacă ai face o plimbare nocturnă departe de strada principală, prin vreun loc precum Orchard Lane^[1], pe lângă casele antebelice înconjurată de grădini în care locuiesc avocați, doctori și manageri de proiecte, ai descoperi că toate luminile sunt stinse și toate perdelele, trase, pentru a-i izola de noapte. Sau așa ai crede până-ai ajunge la numărul 17, unde ai remarca strălucirea care se filtrează prin perdelele unei ferestre de la etaj.

Și, dacă te-ai opri, trăgând în piept aerul acela nocturn răcoros și alinător, ai vedea, în primul rând, că la numărul 17 se înalță o casă altfel în armonie cu acelea din apropierea sa. Poate nu chiar la fel de măreață ca vecina ei cea mai apropiată, de la numărul 19, cu largă sa alee de acces și cu detaliile ei arhitectonice specifice perioadei Regenței, dar una care se ține bine.

E o casă care arată și care pare să fie exact cum ar trebui să arate casa rurală a unei familii: nu prea mare, dar îndeajuns de mare, cu nimic nelalocul său ori care să supere ochiul. O casă de vis, în multe privințe, așa cum ți-ar spune agenții imobiliari, și, cu siguranță, una perfectă pentru creșterea copiilor.

Numai că, după un moment, ai observa că totuși ceva nu e tocmai în regulă cu ea. Nu, poate că „a observa” e un verb prea puternic. Probabil că nici măcar nu ți-ai da seama în mod conștient că până și natura pare să fie mai tăcută în jurul acestei case, că nu se aude nicio pasăre sau chiar nimic altceva. Totuși s-ar putea să ai un simț instinctiv care te-ar face să te gândești la lumina aceea strălucitoare și să simți o răceală care n-ar proveni din aerul nopții.

Dacă acea senzație va deveni mai puternică, s-ar putea să devină o spaimă care o să te facă să vrei să părăsești scena și s-o iei la fugă, numai că probabil nu vei fugi. Vei remarca eleganta casă și minivanul parcat în față și vei crede că este proprietatea unor ființe umane perfect normale, care nu prezintă nicio amenințare pentru lumea din afară.

Dacă îți vei permite să crezi asta, te-ai înșela amarnic. Pentru că pe Orchard Lane la numărul 17 se află casa familiei Radley și, în ciuda celor mai bune strădanii ale lor, membrii ei numai normali nu sunt.

CAMERA DE OASPEȚI

— Ai nevoie de somn, își spune, dar degeaba.

Lumina aprinsă la ora trei în această dimineață de vineri îi aparține lui, Rowan, cel mai mare din cei doi copii ai familiei Radley. E treaz, în ciuda faptului că a băut o doză de Night Nurse^[2] de șase ori mai mare decât cea recomandată.

Întotdeauna e treaz la ora asta. Dacă are noroc, într-o noapte bună pică lat și-adormit pe la patru, pentru a se scula din nou la șase sau la puțin timp după aceea. Două ore de somn neliniștit și torturat, în care are coșmaruri violente pe care nu le înțelege. Dar asta nu-i o noapte bună, cu eczema lui care-a luat-o razna și cu vântișorul ăsta care bate-n ferestre, iar el știe că, probabil, va pleca la școală fără să se fi odihnit vreun pic.

Își pune jos cartea: *Poemele alese* ale lui Byron. Aude cum merge cineva pe palier, nu spre toaletă, ci spre camera de oaspeți.

Se deschide ușa dulapului care maschează boilerul și unde se păstrează prosoapele^[3]. După niște zgomote de scotoceală și câteva clipe de tăcere, o aude părăsind încăperea. Din nou trebuie spus că nu-i cu totul și cu totul neobișnuit. El și-a auzit adesea mama trezindu-se în miezul nopții doar pentru a se îndrepta spre camera de oaspeți cu un scop tainic despre care n-a întrebat-o niciodată.

O aude cum se întoarce în pat și apoi, prin perete, percepe murmurele de neînțeles ale părinților săi.

VISAM

Helen se întoarce în pat, cu tot corpul încordat din cauza secretelor. Soțul ei scoate un soi de oftat straniu, chinuit de dor, și se ghemuiește-n ea, mirosind-o.

— Ce naiba faci?

— Încerc să te sărut, îi spune el.

— Te rog, Peter, îi răspunde, în timp ce o migrenă o apasă din fundul ochilor. E toiul nopții.

— Spre deosebire de toate celelalte dăți, când ai vrea să fii sărutată de bărbat-tu!

— Credeam că dormi.

— Dormeam. Visam. A fost un vis destul de incitant. Nostalgic, chiar.

— Peter, o să sculăm copiii, îl dojenește, deși știe că la Rowan încă e lumina aprinsă.

— Haide, zău așa, nu vreau decât să te sărut! A fost un vis atât de frumos!

— Nu. Nu vrei doar atât. Vrei mai mult. Vrei...

— Așa, și ce te-ngrijorează? Cearșafurile?

— Vreau doar să mă culc.

— Ce făceai?

— Am avut nevoie la toaletă.

E atât de obișnuită cu minciuna asta, c-o spune fără să se gândească măcar la ea.

— Vezica aia! Devine tot mai slabă!

— Noapte bună!

— Îți aduci aminte de bibliotecara aia pe care am adus-o acasă? o întreabă și ea-și dă seama că zâmbește.

— Doamne, Peter! Asta a fost la Londra! Nu vorbim despre Londra!

— Dar, când te gândești la nopți ca aia, nu te face să...

— Nu. Asta era în altă viață. Nu mă gândesc deloc la chestia aia!

O PIȘCĂTURĂ BRUSCĂ DE DURERE

De dimineată, la puțin timp după sculare, Helen se ridică în capul oaselor și își soarbe apa. Desface capacul flaconului cu pastilele de ibuprofen și își pune una pe limbă, cu delicatețe, ca pe ostie.

Înghite și, chiar în timp ce pilula îi alunecă pe gât, soțul ei – aflat la doar vreo câțiva pași distanță, în baie – simte o pișcătură bruscă de durere.

S-a tăiat în timp ce se bărbiera.

Privește sângele care strălucește pe pielea lui umedă, dată cu ulei.

Frumos. Roșu-închis. Îl atinge ușor, studiind pata pe care i-a lăsat-o pe deget, și inima prinde să-i bată mai tare. Degetul se mișcă mai aproape și tot mai aproape de gura lui, dar, înainte să ajungă acolo, aude ceva. Pași iuți care se grăbesc spre baie și-apoi o încercare de a deschide ușa.

— Tată, te rog, poți să mă lași să intru... te rog, îl imploră fiica lui, Clara, în timp ce izbește tare în lemnul gros al ușii. Face așa cum i s-a cerut, iar Clara dă buzna pe ușă și se apleacă deasupra vasului de toaletă.

— Clara! o strigă, în timp ce ea vomită. Clara, ce s-a-ntâmpat?

Ea lasă capul pe spate. Își întoarce spre el chipul palid de deasupra gulerului uniformei școlarești, cu ochii numai disperare în spatele ochelarilor.

— Oh, Doamne! spune și se apleacă din nou deasupra vasului de toaletă.

I s-a făcut din nou rău. Peter simte mirosul vomei și chiar o vede. Se cutremură, nu din cauza vărsăturii, ci fiindcă știe ce înseamnă asta.

În câteva secunde, toată lumea este acolo. Helen s-a lăsat pe vine lângă fiica ei, mângâind-o pe spate și asigurând-o că totul va fi bine. Iar fiul celor doi, Rowan, stă în prag, cu loțiunea lui de protecție solară FPS 60 pe care încă nu și-a aplicat-o pe piele.

— Ce-a pățit? întreabă băiatul.

— E-n regulă, îi răspunde Clara, care nu vrea să aibă spectatori. Sincer, acum sunt OK. Mă simt bine.

Iar cuvântul rămâne în cameră, plutind amenințător peste tot și alterând aerul cu falsitatea lui cu miros de vomă.

PREFĂCĂTORIA

Clara se străduiește din răputeri să-și mențină prefăcătoria toată dimineața, pregătindu-se pentru școală ca și cum totul ar fi normal, în ciuda senzației oribile din stomac.

Vedeți voi, sâmbăta trecută Clara a făcut un pas mai departe și a devenit, din vegetariană, vegană devotată sută la sută, într-o încercare de a face animalele s-o placă un pic mai mult.

Spre exemplu, rațele care nu voiau să se atingă de bucățelele ei de pâine, pisicile care nu voiau să fie mângâiate, caii de pe pajiștile de lângă Thirsk Road care înnebuneau de-a dreptul ori de câte ori trecea pe lângă ei. Nu putea să uite excursia la Flamingo Land, unde toți flamingii fuseseră cuprinși de panică și își luaseră zborul înainte ca ea să fi ajuns măcar pe malul lacului. Sau peștișorii ei aurii cu viață scurtă, Rhett și Scarlett^[4] – singurele animale de companie pe care i se permisesse vreodată să le aibă. Și groaza absolută pe care o simțise în dimineața în care-i găsisse plutind cu burta-n sus la suprafața apei, cu întreaga culoare scursă din solzișori.

Acum simte ochii mamei ațintiți asupra ei în timp ce-și scoate laptele de soia din frigider.

— Știi, dac-ai trece pe lapte normal, te-ai simți mult mai bine. Chiar și de-ăla degresat.

Clara se-ntreabă cum anume ar putea procesul de degresare să facă laptele mai vegan, dar se străduiește din răputeri să zâmbească:

— Mă simt bine. Te rog, nu-ți face griji!

Acum sunt cu toții aici, în bucătărie – tatăl își bea cafeaua abia făcută și frate-său își devorează *smörgåsbord-ul*^[5] de mezeluri fine.

— Peter, spune-i și tu! Se-mbolnăvește singură!

Lui Peter îi ia o clipă să răspundă. Cuvintele soției sale înoată prin fluviul roșu și lat al gândurilor

lui și se ridică din unde, picurânde și frânte de oboseală, spre îngustul mal al datoriei de tată.

— Mama ta are dreptate, încuviințează el. Te mbolnăvești singură.

Clara își toarnă laptele ofensator pe mûsliul ei marca Nuts and Seeds, simțindu-se din ce în ce mai îngreșată cu fiecare secundă. Ar vrea să le ceară să dea radioul mai încet, dar știe că, dac-ar face-o, doar ar părea și mai bolnavă.

Cel puțin Rowan e de partea ei, în felul lui ostenit.

— E doar soia, mamă, spune el cu gura plină. Nu heroină.

— Dar ea are nevoie să mănânce carne!

— Sunt *OK!*

— Uite ce-i, spune Helen, chiar cred c-ar trebui să-ți iei o zi liberă de la școală. Sun eu să te scutesc, dacă vrei.

Clara clatină din cap. Îi promisese lui Eve că o să meargă la petrecerea lui Jamie Southern diseară, așa că trebuie să meargă la școală pentru a avea măcar o șansă de a i se da voie să se ducă. Și-n plus, o zi întreagă de ascultat propagandă pro carne n-o s-o ajute.

— Sincer, mă simt mult mai bine! N-o să mi se mai facă rău.

După cum le e obiceiul, mama și tatăl ei se uită unul la altul transmițându-și mesaje codificate pe care Clara nu e-n stare să le traducă.

Peter ridică din umeri. („Chestia cu tata”, îi spusese Rowan odată, „e că-l doare-n cur de tot și toate”).

Helen e la fel de înfrântă ca în urmă cu vreo câteva nopți, când pusese laptele de soia în căruciorul de cumpărături, din cauza amenințării Clarei că o să devină anorexică.

— Bine, poți să te duci la școală, încuviințează mama în cele din urmă. Numai că te rog *să fii atentă!*

PATRUZECI ȘI ȘASE

Ajunși la o anumită vârstă (uneori la cincisprezece ani, alteori la patruzeci și șase) când îți dai seama că acel clișeu pe care l-ai adoptat pentru a te defini nu mai dă niciun rezultat. Exact asta i se întâmplă acum lui Peter Radley, în timp ce molfăie o bucată de pâine multicereale prăjită dată cu unt și se uită fix la punga mototolită de plastic transparent care conține restul pâinii.

Adultul rațional și pașnic, care se supune legilor, cu nevasta lui și mașina lui, și puștii lui, și debitele lui directe către ONG-ul Wateraid.

Azi-noapte nu dorise decât sex. Doar sex uman, inofensiv, nevinovat. Și ce era sexul? Nu era nimic, de fapt. Doar o îmbrățișare în mișcare. O frecare trupească fără pic de sânge. Bine, bine, e posibil ca el să fi vrut ca totul să conducă mai departe, dar ar fi putut să se abțină. Doar se tot abținea de șaptesprezece ani și mai bine!

Ei bine, pizda mă-sii! își zice.

Îi face plăcere să-njure, chiar și numai în gând. Citise în *British Medical Journal* că s-au găsit noi dovezi că înjuratul alină durerea.

— Pizda mă-sii! mormăie el, prea încet pentru ca Helen să-l poată auzi. Pizda mă-sii!

REALISMUL

— Îmi fac griji pentru Clara, spune Helen în timp ce-i întinde lui Peter cutia cu prânzul. Nu-i vegană decât de-o săptămână și deja e, în mod clar, bolnavă. Dacă-i declanșează ceva?

El abia dac-o aude. Nu face decât să se holbeze în jos, contemplând haosul întunecat din interiorul servietei lui.

— Sunt prea multe rahaturi afurisite aici!

— Peter, îmi fac griji pentru Clara!

Peter aruncă două pixuri la gunoi.

— Și *eu* îmi fac griji pentru ea! Sunt foarte îngrijorat în privința ei. Dar nu e ca și cum mi s-ar permite să ofer și o soluție, nu-i așa?

Helen clatină din cap și-i răspunde:

— Nu-ncepe cu de-astea, Peter! Nu acum! E ceva serios. Îmi doresc doar să putem încerca să ne comportăm ca niște oameni maturi în legătură cu toată povestea asta. Aș vrea să știu ce crezi tu c-ar trebui să facem.

— Cred c-ar trebui să-i spunem adevărul, spune el oftând.

— Ce?

El trage adânc în piept aerul înăbușitor din bucătărie și continuă:

— Cred că e momentul potrivit pentru a le spune copiilor.

— Peter, trebuie să-i ținem în siguranță! Trebuie să ținem totul în siguranță. Vreau să fii realist!

— Ah, realismul! exclamă el în timp ce-și închide servieta. Nu prea ne reprezintă, nu-i așa?

Îi atrage atenția calendarul. Balerina lui Degas și datele înghesuite pe o filă cu scrisul de mână al lui Helen. Mementouri pentru întâlnirile clubului ei de lectură, excursii la teatru, partide de badminton și cursuri de arte plastice.

Nesfârșita rezervă a Lucrurilor de Făcut. Care include pentru azi: „Familia Felt – cina aici – 7:30 seara – Lorna face aperitivul”.

Peter și-o imaginează pe vecina lui drăguță stând în fața lui.

— Uite ce-i, îmi pare rău, se scuză. Doar că-s cam irascibil acum. Mi-a scăzut nivelul de fier. Uneori pur și simplu mă satur de toate minciunile astea, știi?

Helen aprobă cu o mișcare din cap. Știe.

Observând cât e ceasul, Peter o ia spre hol.

— E ziua de ridicat gunoiul, îi spune ea. Și trebuie scoase și reciclabilele.

Reciclabilele! Peter oftează și ridică repede cutia plină cu borcane și sticle. *Recipiente goale care așteaptă să renască.*

— Îmi fac griji că, de fapt, cu cât va trece mai mult timp fără să mănânce chestia pe care-ar trebui s-o mănânce, cu atât va fi mai predispusă să-i crească pofta...

— Știu, știu. O să găsim noi o soluție. Dar acum chiar trebuie să plec. Deja sunt în întârziere.

Deschide ușa și amândoi văd cerul de un albastru rău prevestitor, care-și licărește avertizarea strălucitoare.

— Chiar am rămas aproape fără ibuprofen?

— Da, așa cred.

— O să mă opresc pe la farmacie când mă-ntorc. Mă doare al naibii de tare capul!

— Da, și pe mine.

O sărută pe obraz și îi mângâie brațul cu o blândețe trecătoare, un memento microscopic al modului în care obișnuiau să fie ei doi, și-apoi dispare.

„Fii mândru să te porți ca o ființă umană normală. Respectă un program diurn, ia-ți o slujbă normală și stai în compania oamenilor care au un simț solid al binelui și răului.”

Manualul abstinentului, ediția a II-a, p.
89

FANTASY WORLD

Pe hartă, Bishopthorpe seamănă cu scheletul unui pește. Coloana vertebrală a unei străzi principale cu stradele și fundături care se desprind și-si croiesc drum spre nicăieri. Un spațiu mort, care-i lasă pe tineri tânjind după mai mult. Totuși e destul de mare pentru un sat și pe artera principală are magazine variate. Numai că, la lumina zilei, toate arată exact cum sunt: un amestec eclectic de firme de nișă care nu prea se potrivesc la un loc. Băcănia foarte rafinată, spre exemplu, e plasată lângă un Fantasy World, magazinul cu costume de bal mascat care, dacă n-ar avea toate costumațiile acelea în vitrină, ar putea fi, cu ușurință, confundat cu un sex-shop (și, ce-i drept, chiar are o cămăruță în spate unde se vând „jucării amuzante pentru adulți”).

Satul nu este cu adevărat autonom. Nu mai are oficiu poștal, iar pubul și dugheana cu pește și cartofi prăjiți nu prea mai au clienți ca pe vremuri. Încă există o farmacie, lângă cabinetul medical, și un magazin de încălțăminte pentru copii, care, la fel ca Fantasy World, îi deservește în special pe clienții care călătoresc până aici venind din York sau Thirsk. Dar cam asta-i tot.

Lui Rowan și Clarei li se pare doar pe jumătate o localitate, dependentă cum e de autobuze și de conexiuni la internet și alte rute de evadare. Un loc care se păcălește pe sine să creadă c-ar fi întruparea sătucului englezesc șarmant, dar care, asemenea celor mai multe locuri, nu-i decât un uriaș magazin de costume de bal, doar că puțin mai subtile.

Și, dacă locuiești aici îndeajuns de mult, în cele din urmă trebuie să iei o hotărâre. Cumperi un costum și pretinzi că-ți place. Sau înfrunți adevărul a ceea ce ești realmente.

FACTOR DE PROTECȚIE SOLARĂ 60

Afară, în lumina zilei, Rowan nu poate decât să fie șocat de cât de palidă e sora lui.

— Ce crezi că e? o întreabă în timp ce trec pe lângă cutiile de reciclare acoperite de un nor de muște. Vreau să spun: ce boală?

— Habar n-am... îi răspunde ea și vocea i se stinge, precum cântecele păsărilor care se tem pentru că îi simt apropiindu-se.

— Poate că mama are dreptate, continuă băiatul.

Ea face o pauză, încercând să-și adune puterile.

— Și asta din partea băiatului care mănâncă la fiecare masă carne roșie!

— Ei bine, înainte să faci pe Gandhi cu mine, ar trebui să-ți spun că nu există vegan adevărat. Adică: știi câte viețuitoare există pe-un morcov? *Milioane!* O legumă e ca o metropolă a microbilor, așa că tu ștergi de pe fața pământului câte un oraș întreg ori de câte ori îți fierbi un morcov. Gândește-te la asta! Fiecare castron de supă e o apocalipsă!

— Asta-i o...

Trebuie să se oprească din nou.

Rowan se simte vinovat fiindcă o necăjește. Sora lui e singurul prieten pe care-l are. Și, cu siguranță, singura persoană în preajma căreia poate fi el însuși.

— Clara, ești foarte, foarte albă la față, murmură el încetișor. Până și după standardele noastre!

— Aș vrea să nu mai trăncănească lumea despre chestia asta! exclamă ea.

Și-apoi își aliniază-n minte ceva, informații pe care le descoperise prin intermediul forumurilor de pe veganpower.net. Cum ar fi că veganii trăiesc până la 89 de ani, că nu se-mbolnăvesc atât de mult de cancer ca restul lumii sau că niște femei de la Hollywood foarte sănătoase precum Alicia Silverstone și Liv Tyler și, ce-i drept, ușor somnoroasa, dar strălucitoarea Zooey Deschanel nu lasă vreun produs de origine animală să le treacă de

buze. Dar ar necesita prea mult efort să rostească toate astea, așa că nu-și mai bate capul.

— Numai din cauza vremii mi se face rău, spune fata, în timp ce ultimul val de greață se atenuază ușor.

E mai, iar vara o să vină mai devreme anul ăsta, așa că poate că ea are dreptate. Rowan suferă și el. Lumina îl face sensibil, de parcă pielea i-ar fi din tifon, chiar și sub haine și sub toată loțiunea lui cu factor de protecție solară 60.

Rowan observă globul scânteietor al unei lacrimi în ochiul surorii lui, care-ar putea fi cauzat de expunerea la lumina soarelui sau de disperare, așa că hotărăște să se abțină și să nu mai înșire chestii antivegane.

— Poate c-așa-i, încuviințează el. Dar o să fie în regulă. Pe bune! Și cred c-o să-ți stea bine-n pânză de cânepă.

— Haios, ce să zic! reușește ea să-i răspundă.

Trec prin fața oficiului poștal închis, iar pe Rowan îl deprimă să vadă că graffitiul e încă acolo, ROWAN RADLEY E UN CIUDAT. Apoi vine Fantasy World, unde pirații au fost înlocuiți cu manechine îmbrăcate sumar în hăinuțe disco în culori fluorescente-n lumina zilei, sub un afiș pe care scria: *Here Comes the Sun*.

Se simt alinați când trec pe lângă Hungry Gannet, unde Rowan aruncă o privire înăuntru, spre pravele aducătoare de confort a vitrinei frigorifice care strălucește în camera cu lumina stinsă. Șuncile Serrano și Parma, știe el, vor fi acolo, așteptând să fie mâncate. Numai că un iz vag de usturoi îl silește să le întoarcă spatele.

— Tot ai de gând să te duci la petrecerea aia diseară? își întreabă Rowan sora, frecându-se la ochi, obosit.

— Nu știu, îi răspunde Clara, ridicând din umeri. Cred că Eve vrea să vin. O să văd cum mă simt.

— Corect, păi, ar trebui să te duci numai dacă tu... Rowan îl remarcă pe băiatul din fața lor. E vecinul lor, Toby Felt, care se îndreaptă spre aceeași

stație de autobuz. O rachetă de tenis se ițește din rucsacul lui, ca săgeata din semnul care indică sexul masculin.

E un băiat slab, cu trup ca de nevăstuică, care odată, acum mai bine de un an, a urinat pe piciorul lui Rowan după ce acesta stătuse prea mult la pisoarul învecinat, silindu-se să facă pipi.

„Eu sunt cățelul”, a spus el atunci, cu ochi zâmbitori și reci, în timp ce își îndrepta șuvoiul auriu spre Rowan. „Tu ești felinarul.”

— Dar *tu* te simți bine? îl întreabă Clara.

— Mda, nu-i nimic.

De-acum se vede dugheana cu pește și cartofi prăjiți, cu firma ei soioasă (care înfățișează un pește mâncând un cartof pai și râzând de ironia situației). Adăpostul din stația de autobuz e vizavi. Toby e deja acolo și vorbește cu Eve. Iar Eve zâmbește la ce spune el și, înainte să-și dea măcar seama ce face, Rowan se trezește că-și scarpină brațul și că-și înrăutățește de zece ori iritația. Aude râsul lui Eve chiar când soarele galben se eliberează și se ridică deasupra acoperișurilor, iar sunetul îl ustură la fel de mult ca lumina.

SETTERUL ROȘU

Peter cară sticlele și borcanele goale pe aleea acoperită cu pietriș spre trotuar când o vede pe Lorna Felt, care tocmai se întoarce în casa ei de la numărul 19.

— Bună, Lorna! spune el. Ne vedem diseară, da?

— Oh, *da*, îi răspunde Lorna de parcă tocmai atunci și-ar fi adus aminte. Cina! Nu, n-am uitat. O să fac o sălățică thailandeză.

Pentru Peter, Lorna Felt nu e o persoană reală, ci o colecție de idei. Se uită întotdeauna la roșul minunat de strălucitor al părului ei, la pielea ei bine întreținută și la hainele ei scumpe pseudoboeme și îi vine-n minte ideea de viață. Ideea de excitație. De ispită.

Ideea de vină. Ce oroare!

Ea îi zâmbește ademenitor, tachineându-l. Ca o reclamă la plăcere.

— Of, Nutmeg¹⁶¹, *termină!* Ce te-a apucat?

Și abia în acest moment observă Peter că e însoțită de setterul ei roșu, deși acesta probabil c-a tot mârâit la el de ceva timp. Privește cum câinele se trage înapoi și încearcă, neajutorat, fără nicio speranță, să scape din zgardă.

— Ți-am mai spus doar: Peter e un om foarte drăguț.

Un om foarte drăguț!

În timp ce examinează colții ascuțiți ai câinelui, preistorici și firoși prin conturul lor, simte o ușoară amețală. Un soi de vertij care s-ar putea să aibă de-a face cu soarele ce se înalță pe cer sau cu mirosul pe care-l aduce spre el briza.

Ceva mai dulce și mai subtil decât extractul de flori de soc al parfumului ei. Ceva ce simțurile lui tocite nu prea mai pot să detecteze des.

Dar care există, la fel de real ca orice altceva.

Aroma fascinantă a sângelui ei.

Peter merge stând cât de aproape poate de gardul viu, acolo unde acesta există, pentru a profita din plin de umbra limitată pe care i-o pune la dispoziție. Încearcă să nu se gândească prea mult la ziua care-l așteaptă sau la efortul tăcut pe care va trebui să-l depună pentru a trece cu bine de această vineri practic imposibil de diferențiat de ultimele aproximativ o mie de vineri, care nu i-au mai oferit niciun strop de entuziasm de când au plecat din Londra și s-au mutat aici, pentru a renunța la vechile lor obiceiuri și la weekendurile de dezlănțuiri nebunești și sângeroase.

Este prins ca-ntr-o capcană într-un clișeu care nu i făcut pentru el. Un bărbat de vârstă mijlocie din clasa de mijloc, cu servieta-n mână, care simte întreaga povară a gravității și moralității și a tuturor celorlalte forțe umane opresive. În apropierea străzii principale, unul dintre pacienții lui vârstnici trece pe lângă el într-un scuter pentru cei cu dizabilități. Un bătrân căruia s-ar cuveni să-i știe numele.

— Bună ziua, domnule doctor Radley, îi spune bătrânul cu un zâmbet vag. O să vin pe la dumneavoastră mai încolo.

Peter se preface că e la curent cu această informație, în timp ce se dă din calea scuterului.

— A, da! Abia aștept să ne vedem!

Minciuni! Mereu nenorocitele astea de minciuni! Același vechi și sfios ceai dansant al existenței umane!

— La revedere!

— Da, da, pe curând!

Când mai-mai c-a ajuns la cabinetul medical și merge foarte aproape de un gard viu, un camion al gunoierilor începe să înainteze încetișor pe stradă spre el. Clipește din semnalizator că e gata să facă stânga pe Orchard Lane.

Peter aruncă în treacăt o privire în sus, spre cei trei bărbați care stau pe bancheta din față a camionului. Când vede că unul dintre ei, cel care stă spre trotuar, se holbează fix la el, Peter îi zâmbește așa cum numai în Bishopthorpe se zâmbește. Dar

bărbatul, pe care doctorul e convins că nu-l recunoaște, se uită urât la el, cu ură.

După câțiva pași, Peter se oprește. Camionul tocmai face stânga pe Orchard Lane, când își dă seama că bărbatul acela încă se holbează la el cu ochi care par să știe cine e Peter cu adevărat. Peter clatină ușurel din cap, ca o pisoi care se scutură de apă, și pornește pe aleea îngustă care duce spre cabinetul medical.

Elaine este acolo, o vede prin ușa de sticlă, și pune în ordine dosarele unor pacienți. Împinge ușa în față, să pună-n mișcare o altă zi de vineri fără noimă.

VIN ZORII PESTE MORȚI ȘI CEI PE MOARTE

Oboseala se abate peste Rowan în valuri narcoleptice și chiar în clipa asta unul dintre ele se prăvălește asupra lui. N-a avut parte decât de vreo două ore de somn azi-noapte. Peste media lui obișnuită. Numai de-ar putea fi acum la fel de treaz pe cât e la trei dimineața! Pleoapele îi sunt din ce în ce mai grele și își imaginează că e unde-i sora lui, stând de vorbă cu Eve la fel de ușor cum ar sta de vorbă cu o persoană oarecare.

Numai că deslușește o șoptă, venită din locul din spatele lui:

— 'Neața, băi, Ralanti!

Rowan nu suflă o vorbă. N-o să mai fie în stare să adoarmă de-acum. Și, oricum, somnul e prea periculos. Se freacă la ochi, își scoate cartea cu poemele lui Byron și încearcă să se concentreze asupra unui vers. Orice vers. De pildă, unul de la mijlocul poemului *Lara*:

Vin zorii peste morți și cei pe moarte^[7].

Citește iar și iar versul, încercând să anuleze orice altceva. Dar apoi autobuzul se oprește și se urcă Harper, care e pe locul doi în topul persoanelor de care îi e groază lui Rowan. Pe Harper îl cheamă, de fapt, *Stuart* Harper, dar prenumele s-a desprins de el în clasa a noua, undeva, pe terenul de rugby.

Vin zorii peste morți și cei pe moarte.

Harper își propulsează trupul gigantic pe culoarul dintre scaune, iar Rowan îl aude cum se așază lângă Toby. La un moment dat în timpul călătoriei, Rowan simte cum ceva îl bate repetat pe cap. După câteva lovituri, își dă seama că e racheta de tenis a lui Toby.

— Hei, Ralanti! Ce-ți mai face iritația?

— Ralanti! se amuză Harper.

Spre ușurarea lui Rowan, Clara și Eve încă nu se uită în spate.

Toby îi suflă în ceafă.

— Băi, ciudatule, ce citești? Hei, Gușă-roșie...
Ce citești?

Rowan se întoarce pe jumătate:

— Mă cheamă Rowan! spune sau, mai degrabă, spune pe jumătate, pentru că „mă cheamă” îi iese ca un scrâșnet șoptit, iar gâtul lui e incapabil să-i găsească vocea la timp.

— Băi, fătălăule! începe și Harper.

Rowan încearcă să se concentreze la același vers.

Vin zorii peste morți și cei pe moarte.

Totuși Toby persistă:

— Ce citești? Prințesă, te-am întrebat ceva. Ce citești?

Rowan ridică, fără pic de chef, cartea, numai pentru ca Toby să i-o smulgă din mână.

— Homo!

Rowan se răsucește spre el.

— Dă-mi-o înapoi! Te rog. Poți... să-mi dai înapoi cartea?

— Geamul! zice Toby, dându-i un ghiont lui Harper, care pare ori buimac, ori șovăitor, dar se ridică și deschide cu o glisare fereastra îngustă de sus. Haide, Harper! Fă-o! îl îndeamnă Toby.

Rowan nu vede când cartea trece de la unul la altul, dar așa se întâmplă, iar apoi o vede cum zboară în urmă pe șosea ca o pasăre împușcată. Cu Childe Harold și Manfred și Don Juan – pierduți cu toții într-o clipită.

Ar vrea să le țină piept, dar e slab și obosit. Totodată, Eve nu i-a băgat încă de seamă umilirea, iar el nu vrea să facă nimic care i-ar putea atrage atenția.

— Vai de mine, prințesă, îmi pare nespus de rău, dar se pare că cineva ți-a rătăcit cărticica de poezie gay! spune Toby pe un ton afectat.

Alți puști de pe scaunele din jurul lor râd de frică. Clara se răsucește spre ei, curioasă. La fel face și Eve. Ele îi văd pe cei care râd, dar nu și cauza veseliei.

Rowan închide ochii. Își dorește să fie în 1812, într-o trăsură întunecată și solitară, cu Eve alături de el cu o bonețică pe cap.

Nu te uita la mine! Te rog, Eve, nu te uita la mine!

Când deschide din nou ochii, dorința i-a fost îndeplinită. Mă rog, doar pe jumătate. El încă e în secolul XXI, dar sora lui și Eve stau de vorbă, fără să aibă habar de ceea ce tocmai s-a întâmplat. Clara și-a încleștat mâna pe bara scaunului din fața ei. În mod evident, îi e rău, iar el speră că n-o să vomite în autobuz, pentru că, indiferent cât de mult ar urî să fie ținta atențiilor lui Roby și Harper, chiar n-ar vrea cu niciun chip ca ei să înceapă să se concentreze asupra Clarei. Dar cumva, prin intermediul unui semnal invizibil, cei doi îi simt teama și încep să discute despre cele două fete.

— Eve o să fie a mea diseară, Harps! După ce-i torn destulă băutură pe gât!

— Mda?

— Nu-ți face griji! O să ai și tu parte de una! Sora poponautului e moartă după tine. *E-n limbă*, ce mai!

— Ce?

— Dacă-ți zic!

— Clara?

— Dac-o bronzezi un pic și-i dai jos ochelarii, zău că merită să i-o tragi.

Rowan simte cum Toby se apleacă în față și șoptește:

— Avem și noi o-ntrebare. Lu' Harper îi cam place de sor-ta. Poți să repeți care mai e tarifu' ei pe noapte? Zece lire? Mai puțin?

În Rowan crește furia.

Vrea să spună ceva, dar nu poate. Închide ochii și până și pe el îl șochează ce vede: Toby și Harper stând exact unde sunt acum, dar roșii și jupuiți ca niște desene anatomice care arată structura mușchilor, dar cu smocurile de păr încă la locurile lor. Clipește și alungă imaginea. Iar Rowan nu face absolut nimic pentru a-i lua apărarea surorii lui.

Doar stă acolo și își înghite ura de sine, întrebându-se ce-ar fi făcut Lordul Byron în locul lui.

FOTOGRAFIE

Nu-i decât o fotografie.

Un moment înghețat din trecut.

Un lucru fizic pe care ea îl poate ține-n mână, ceva dintr-un timp dinainte de camerele foto digitale, pe care n-a îndrăznit niciodată să-l scaneze și să-l încarce pe iMac-ul ei. „Paris, 1992” scrie cu creionul pe spate. De parc-ar fi fost nevoie să facă însemnarea asta! Își dorește ca fotografia asta nici să nu fi existat și-și dorește ca ei să nu-i fi cerut acelui biet trecător neștiutor să le facă o poză. Dar există și, câtă vreme știe că există, nu o poate rupe, nu-i poate da foc, nu poate nici măcar să se abțină s-o privească, oricât ar încerca.

Pentru că el e acolo.

Convertitorul ei.

Cu un zâmbet irezistibil care strălucește dintr-o noapte de neuitat. Și ea însăși, în plin hohot, atât de fericită și de lipsită de griji, încât e imposibil de recunoscut stând în Montmartre cu o fustă mini și buzele roșii ca sângele, și cu pericolul sclipind în ochii ei tineri.

— Nebună idioată ce ești! își spune sieși, celei din trecut, chiar în timp ce se gândește: *Dac-aș vrea aș mai putea arăta așa sau aproape la fel de bine. Și înc-aș mai putea fi atât de fericită!*

Deși s-a cam șters din cauza trecerii timpului și din cauza căldurii din locul unde-o ține ascunsă, poza încă are asupra ei același terifiant efect extatic.

— Vino-ți în fire!

Pune poza la loc în dulapul de aerisire. Brațul îi atinge boilerul și ea și-l menține acolo. E fierbinte, dar ea dorește să fi fost și mai fierbinte. Își dorește să fie îndeajuns de fierbinte încât s-o opărească și să-i dăruiască astfel toată durerea de care are nevoie pentru a uita gustul lui frumos și de mult pierdut.

Se adună și coboară la parter.

Se uită printre șipcile jaluzelei de la fereastra din față cum un gunoier înaintează pe aleea ei să ia

gunoiul. Numai că el nu face asta! Cel puțin, nu imediat. Mai întâi, deschide capacul tomberonului lor, rupe unul dintre sacii negri și scotocește prin el.

Vede cum unul dintre colegii lui îi spune ceva omului de pe alee și cum acesta pune la loc capacul și-apoi împinge tomberonul spre camion.

Iar acesta e ridicat, răsturnat, golit.

Gunoierul privește spre casă. O vede pe ea și nici măcar nu clipește. Doar stă și se holbează.

Helen face un pas înapoi, cât mai departe de fereastră, și se simte ușurată un minut mai târziu, când camionul pornește pufăind în josul străzii.

FAUST

Studiază germana într-o încăpere vastă și veche, cu un tavan înalt din care atârnă opt neoane, dintre care două sunt în starea aceea pâlpâitoare dintre funcționare și stingere, ceea ce nu face deloc bine durerii de cap a lui Rowan.

El stă, pur și simplu, acolo, cufundat adânc în scaunul său din fundul clasei, ascultând-o pe doamna Sieben cum citește din *Faust* de Goethe în obișnuitul ei stil dramatic.

— *Welch Schauspiel!* recită ea, cu degetele împreunate, de parcă ar savura o mâncare pe care a gătit-o. *Aber ach! ein Schauspiel nur!*

Ridică privirea din carte și se uită la chipurile lipsite de orice expresie ale puștilor de șaptesprezece ani împrăștiați prin clasă:

— *Schauspiel?* Știe cineva ce-nseamnă?

O *piesă de teatru*. Rowan cunoaște cuvântul, dar nu ridică mâna, fiindcă niciodată nu are curajul să vorbească tare, de bunăvoie, în fața unei clase întregi, în special a uneia care o conține și pe Eve Copeland.

— Cineva? Oricine?

Când pune o întrebare, doamna Sieben ridică nasul, ca un șoricel care adulmecă după brânză. Totuși azi rămâne flămândă.

— Descompuneți cuvântul! *Schau spiel*. Spectacol, piesă. E un spectacol. O piesă de teatru. Ceva ce se joacă pe scenă. Goethe ataca falsitatea lumii: „Spectacol far-asemănare! Vai – *ach* –, dar numai un/ Spectacol!^[8]. Lui Goethe îi plăcea destul de mult să spună *ach*, îi lămurește ea zâmbind. Era Domnul Vai.

Scrutează clasa amenințător, iar ochii ei îi întâlnesc pe ai lui Rowan în cel mai nepotrivit moment.

— Așadar, haideți să beneficiem și noi de ajutorul propriului nostru Domn Vai. Rowan, ai putea să citești, te rog, pasajul de la pagina următoare,

pagina douăzeci și șase, acela care începe cu... ia să vedem...

Zâmbește, fiindcă a remarcat ceva:

— *Zwei Seelen wohnen, ach! in meiner Brust.*
Două suflete trăiesc... – sau *ocupă*, sau *sălășluiesc*
– vai! în pieptul meu sau în inima mea... Continuă,
Herr Ach! Ce mai aștepți?

Rowan vede fetele care s-au întors să se holbeze la el. Toți cei din clasă întind gâtul să fie martorii priveliștii ridicole oferite de un tânăr adult care e de-a dreptul încremenit la gândul că trebuie să vorbească acum cu glas tare în fața tuturor. Doar Eve rămâne cu capul plecat spre carte, într-o posibilă încercare de a-i ușura stânjeneala la care ea, una, a mai fost deja martoră, săptămâna trecută, la ora de engleză, când el a trebuit să citească replicile lui Othello, iar ea, pe ale Desdemonei. („La-la-lasă-mă să-ți văd ochii”, se bâlbâise el cu privirea în manualul Arden^[9]. „Pri-pri-privește-mă-n față!”)

— *Zwei Seelen*, spune el și aude cum cineva tocmai și-a înăbușit un chicot.

Iar apoi vocea lui e acolo, afară, de una singură, și, pentru prima oară pe ziua de azi, chiar se simte treaz, numai că nu e deloc o senzație bună, ci vigilența dresorilor de lei și a alpiniștilor reticenți, iar el știe că e în pragul catastrofei. Pășește printre cuvinte cu o spaimă totală, conștient că limba lui ar putea să pronunțe greșit ceva în orice clipă. Pauza dintre *meiner* și *Brust* durează cinci secunde și câteva vieți, iar vocea îi devine tot mai slabă cu fiecare cuvânt, pâlbind parcă:

— *Ich bin der Geist, der st-stets verneint*, citește.
„Sunt spiritul ce totul neagă”^[10].

În ciuda nervozității, simte o stranie legătură cu acele cuvinte, de parcă ele nu i-ar aparține lui Johann Wolfgang von Goethe, ci lui Rowan Radley:

Sunt mâncărimea nicicând scărpinată.

Sunt setea nicicând curmată.

Sunt băiatul ce nimic nu primește.

De ce-o fi el așa? Ce neagă *el*? Ce l-ar putea face îndeajuns de puternic încât să aibă încredere în propria voce?

Eve ține un pix pe care-l răsuțește între degete și pe care-l privește concentrată, de parcă ar fi o clarvăzătoare înzestrată, iar pixul, un instrument cu ajutorul căruia ar putea să prevadă viitorul. Rowan își dă seama că se simte rușinată pentru el, iar gândul ăsta îl chinuie de-a dreptul. Îi aruncă o privire doamnei Sieben, dar sprâncenele ridicate ale acesteia îi transmit că trebuie să continue, că tortura lui nu a luat sfârșit încă.

— *Entbehren sollst du!* rostește el, pe un ton care nu dă niciun semn că la sfârșitul enunțului ar fi vreun semn de exclamare. *Sollst entbehren!*

— Ei, hai, pronunță cu pasiune! îl întrerupe doamna Sieben. Acestea sunt cuvinte înflăcărâte, pline de pasiune. Le înțelegi doar, nu-i așa, Rowan? Ei bine, hai! Rostește-le mai tare!

Toate chipurile s-au întors din nou spre el. Chiar și al lui Eve, pentru o clipă sau două. Lor le place asta, așa cum oamenilor le plac coridele sau concursurile TV pline de cruzime. El este taurul străpuns care sângerează, cel a cărui agonie vor s-o prelungească.

— *Entbehren sollst du!* spune din nou, mai tare de data asta, dar tot insuficient de tare.

— *Entbehren sollst du!* imploră doamna Sieben. „Neagă-te pe tine!” Acestea sunt cuvinte puternice, Rowan. Au nevoie de o voce puternică! îl îndeamnă, zâmbindu-i cu căldură.

Oare ce-și închipuie că face? se-ntreabă băiatul. Că-mi formează caracterul?

— *Entbehren sollst du!*

— Mai mult! Hai, *mit gusto!*

— *Entbehren sollst du!*

— Mai tare!

Lui Rowan îi bubuie inima în piept. Citește cuvintele pe care va trebui să le urle din toți rărunchii ca să scape de doamna Sieben:

Entbehren sollst du! Sollst entbehren!

Das ist der ewige Gesang.

Trage adânc aer în piept, închide ochii aproape înlăcrimați și își aude vocea mai tare decât orice altceva:

— „Lipsă să duci, să-nduri prisosul din pustie!/
Acesta-i cântecul, eternul cântec...!”^[11]

Numai când termină își dă seama că a strigat toate astea direct în engleză. Chicotitul înăbușit devine acum hohot deplin și toți elevii se prăbușesc pe băncile lor, cuprinși de isterie.

— Ce-i așa de amuzant? o întreabă Eve, nervoasă, pe Lorelei Andrews.

— De ce sunt ăștia din familia Radley atât de *ciudați*?

— Dar el nu e ciudat!

— Nu. E adevărat. Pe Planeta Ciudaților s-ar integra suprem de bine. Numai că eu vorbeam din perspectiva Pământului.

Rușinea lui Rowan devine și mai profundă. Se uită la pielea bronzată în nuanța caramelului a lui Lorelei și la ochii ei de Bambi malefic și apoi și-o imaginează mistuită de o combustie spontană.

— Foarte bine tradus, Rowan! îl felicită doamna Sieben, punând capăt râsetelor.

Zâmbetul ei este unul blând acum:

— Sunt impresionată. Nu mi-am dat seama că poți traduce cu atâta acuratețe!

Nici eu nu mi-am dat seama, își spune Rowan. Numai că apoi remarcă pe cineva prin geamul armat cu sârmă al ușii. Cineva care a rupt-o la fugă pe coridor din altă clasă. Clara, care se grăbește spre toaletă, acoperindu-și gura cu mâna.

ÎN SPATELE PARAVANULUI

Cel de-al paisprezecelea pacient al zilei e în spatele paravanului, unde își dă jos pantalonii și lenjeria intimă. În timp ce își pune o mănușă de latex, Peter încearcă din răputeri să nu se gândească la ce-i va cere meseria să facă în (aproximativ) următorul minut. Așa că stă, pur și simplu, străduindu-se să se gândească la ceva care-ar putea s-o sperie suficient de tare pe Clara încât să reînceapă să mănânce carne.

Distrugerea nervilor?

Anemia?

Există destul de multe probleme de sănătate absolut legitime cauzate de lipsa vitaminei B și a fierului. Numai că mai există un risc cu care nu au trebuit să se confrunte niciodată când copiii erau mai mici: riscul unei a doua opinii venite din partea unora precum asistenta medicală de la școală, pe care Rowan s-a decis să o consulte în legătură cu iritația lui cutanată și care i-a spus că se-ndoiește c-ar fi vorba de fotodermatită. *Mai merită, oare? Mai merită să spună toate minciunile astea? Mai merită să-și îmbolnăvească propriii copii? Partea cea mai nasoală e că puștii lui cred că lui nu-i pasă, dar adevărul e că lui nu-i este permis să-i pese... cel puțin nu în felul în care ar vrea.*

— Futu-i!

Gura lui formează pe mutește cuvintele.

— Futu-i!

Desigur, Peter e doctor de suficient de multă vreme ca să-și dea seama că liniștirea cuiva este în sine un soi de medicament. A citit de multe ori despre realitatea efectului placebo și a tuturor trucurilor menite să stârnească încrederea. Știa despre studiile care arătau că Oxazepamul dă rezultate mai bune în tratarea anxietății dacă pastila e verde și împotriva depresiei dacă e galbenă.

Așa că uneori așa își justifică în propriii ochi minciunile: nu face altceva decât să coloreze

adevărul ca pe o pastilă. Numai că, odată cu trecerea vremii, îi e din ce în ce mai greu.

Și, în timp ce stă pe scaun și îl așteaptă pe bătrân, un poster de pe panoul lui de informare a pacienților se holbează la el, ca întotdeauna.

O picătură mare și roșie de sânge de forma unei lacrimi. Și, cu un font cu aldine specific NHS-ului, cuvintele: FII EROU AZI! DONEAZĂ SÂNGE!

Ceasul ticăie.

Se aude foșnetul unor haine și bătrânul își drege glasul:

— Așa... Asta-i... Sunt... Puteți...

Peter se strecoară în spatele paravanului și face ce-i cere meseria.

— Nimic anormal acolo, domnule Bamber. Nu e nevoie decât de puțin unguent, asta-i tot.

Bătrânul își ridică chiloții și pantalonii, părând pe punctul de a izbucni în lacrimi. Peter își scoate mănuașă și o pune cu grijă în mica ladă de gunoi care a fost creată special pentru acest scop și al cărei capac se închide apoi cu un clic.

— Oh, bine, spune domnul Bamber. Asta-i bine.

Peter se uită la chipul bătrânului. Petele hepatice, ridurile, firele de păr nesupuse, ochii ușor apoși... Pentru o clipă, e cuprins de o asemenea repulsie față de propriu-i viitor, pe care singur și l-a scurtat, încât abia dacă mai poate vorbi. Se întoarce cu spatele și spionează un alt poster de pe peretele său. Unul pe care probabil că Elaine l-a pus acolo. Imaginea unui țânțar și un avertisment referitor la malarie adresat vilegiaturiștilor.

NU E NEVOIE DECÂT DE O MUȘCĂTURĂ!

Aproape că izbucnește în lacrimi.

CEVA MALEFIC

Palmele Clarei sunt alunecoase din cauza transpirației.

Se simte de parcă ar avea ceva terifiant înlăuntrul său. O otravă care trebuie expulzată din corpul ei. Ceva care trăiește acolo. Ceva malefic, care a început să preia controlul.

Niște fete intră în toaletă și cineva încearcă ușa cabinei sale.

Clara stă nemișcată și încearcă să respire în ciuda stării de greață, dar nu poate opri voma să i se ridice din stomac în mare viteză.

Ce mi se întâmplă?

Vomită din nou și aude voci de afară.

— Gata, donșoara Bulimia, că ți s-o fi terminat prânzul pân-acum.

O pauză. Apoi:

— Oh, ce *scârbos* miroase!

Recunoaște vocea lui Lorelei Andrews.

Cineva bate încet în ușa cabinei. Apoi, din nou vocea lui Lorelei, dar mai dulce:

— Te simți bine?

Clara face o pauză.

— Da, răspunde.

— *Clara? Tu ești?*

Clara nu spune nimic. Lorelei și o altă fată se pun pe chicotit.

Clara le așteaptă să plece și apoi trage apa, să se ducă voma. Afară, pe culoar, Rowan stă sprijinit de peretele acoperit cu plăci de faianță. E încântată să-i vadă chipul, singurul de care are cu adevărat nevoie chiar acum.

— Te-am văzut fugind pe hol. Te simți bine?

Toby Felt trece pe-acolo exact în acel moment și îl împunge pe Rowan în spate cu racheta de tenis.

— Știu că te străduiești s-ai și tu parte de ceva acțiune, Ralanti, dar ea e *sor-ta* totuși! E, pur și simplu, *greșit!*

Rowan nu are nimic de spus sau nimic pe care să fie suficient de curajos încât să-l spună cu voce tare.

— E așa un idiot! spune slab Clara. Habar n-am ce vede Eve la el!

Clara vede că vorbele ei îl supără pe fratele său și-și dorește să nu fi zis nimic.

— Parcă ziceai că nu-i place de el, murmură Rowan.

— Păi, așa credeam. Credeam că o persoană care posedă un creier complet funcțional nu are cum să-l placă pe unul ca el, dar, ei bine, s-ar putea ca ea să-l placă totuși, cred.

Rowan se străduiește să mimeze indiferența:

— Ei, de fapt, nu mă deranjează. Poate să-i placă de cine vrea ea. Doar asta-i democrația.

Sună clopoțelul.

— Încearcă s-o uiți, îl sfătuiește Clara în timp ce se îndreaptă spre sala de clasă unde au ora următoare. Dacă vrei să nu mai fii prietenă cu ea, atunci așa o să fac.

— Nu fi prostuță! îi spune Rowan oftând. Nu mai am șapte ani. Uite ce-i, mi-a plăcut un pic de ea, asta-i tot. N-a fost nimic.

Atunci Eve se apropie pe furiș de ei.

— Ce n-a fost nimic?

— Nimic, spune Clara, știind că fratele ei va fi prea nervos pentru a mai scoate vreo vorbă.

— Nimic n-a fost nimic. Țasta-i un gând foarte nihilist.

— Noi suntem o familie de nihiliști, spune Clara.

„În mod inevitabil, dacă te-ai abținut toată viața, nu prea știi cu adevărat ce îți lipsește. Dar setea este tot acolo, în profunzime, dedesubtul tuturor.”

Manualul abstinentului, ediția a II-a, p.

120

O SALATĂ VERDE THAILANDEZĂ CU PUI MARINAT ȘI SOS DE ARDEI IUTE ȘI LIMETĂ

— Drăguț colier, găsește Peter de cuviință să îi spună Lornei, după ce s-a holbat mult prea mult la gâtul ei.

Din fericire, femeia îi zâmbește flatată și își atinge mărețele albe simple.

— Oh, Mark mi l-a cumpărat acum câțiva ani. La o piață din St. Lucia. În luna noastră de miere.

Asta pare să fie o veste nouă-nouă pentru Mark, care abia acum pare să observe că nevasta lui poartă un colier de vreun fel.

— Da? Nu-mi aduc aminte.

Lorna pare rănită.

— Da, spune ea cu tristețe. Tu mi l-ai cumpărat.

Peter încearcă să-și abată atenția. Privește cum soția lui scoate celofanul de pe aperitivul făcut de Lorna, apoi se uită cum își soarbe Mark Sauvignon Blancul cu atâta suspiciune și lentoare, încât ai crede că a crescut într-o podgorie de pe Valea Loarei.

— Vasăzică Toby s-a dus la petrecerea aia? întreabă Helen. Clara s-a dus, deși nu se simțea prea grozav.

Peter își aduce aminte cum, în urmă cu o oră, în vreme ce-și verifica e-mailurile, Clara urcase până la el. Îl întrebase dacă e în regulă să iasă în seara aceea, iar el spusese „da”, în mod abstract, fără să facă, de fapt, legătura cu ceea ce spunea ea, iar apoi Helen îi aruncase o privire disprețuitoare când el coborâse la parter, dar nu spusese nimic în timp ce își pregătea friptura de porc la cuptor. Poate că abia acum îl lua peste picior. Și poate că avea dreptate. Poate că n-ar fi trebuit să spună „da”, numai că el, unul, nu-i Helen. Nu poate fi mereu pe fază.

— Habar n-am, spune Mark.

— S-a dus?

— Da, așa cred, nu că ne-ar mai spune nouă pe unde umblă.

— Iat-o! O salată verde thailandeză cu pui marinat și cu sos de ardei iute și limetă.

Își înfige furculița într-o bucată de pui și niște mămăliș cu sos și vâără totul în gură. În mai puțin de o secundă se sufocă.

Știe și Helen, dar n-a fost în stare să-l prevină. Ea a reușit, cumva, să înghită totul și acum își clătește gura cu vin alb, pe care-l tot plimbă de colo-colo, pentru a îndepărta gustul. Lorna e foarte îngrijorată:

El nu l-a mirosit. Duhoarea probabil că s-a pierdut în mijlocul ardeilor iuți și al tuturor celorlalte ingrediente, dar simte atât de puternic pe limbă gustul înțepător și scârbos, încât se sufocă înainte chiar ca îmbucătura să-i ajungă în gâtleej. Se ridică în picioare, cu mâna la gură, și le întoarce spatele tuturor.

— Dumnezeu mare, Lorna! strigă Mark, cu tonul devenit dur din cauza agresivității. Ce i-ai făcut bietului om?

— Usturoi!

Peter nu se poate abține și strigă, printre sufocări, de parcă ar blestema numele unui dușman de neînvins.

— Usturoi! Cât de mult e?

41

prin ceața ochilor înlăcrimați, o vede pe Lorna care pare dezolată în timp ce se holbează la ce a mai rămas în castron din aperitivul ei nociv.

— E puțin în sos și a fost un pic și în marinadă. Îmi pare atât de rău! Nu mi-am dat seama că tu...

Ca de obicei, Helen găsește o replică promptă:

— Peter e un pic alergic la usturoi. O să supraviețuiască însă, sunt sigură. Are aceeași problemă și cu hașmele.

— Oh! exclamă Lorna sincer uluită. Asta-i ciudat! E un antioxidant benefic!

Peter își ridică șervetul și tușește în pânza albă. Păstrează ultimele picături de vin în gură, învârtindu-le de colo-colo ca pe apa de gură. În cele din urmă, le înghite și pe ele.

— Îmi pare foarte rău! spune el, punând paharul gol pe masă. Pe bune! Îmi pare foarte rău!

Soția lui îl privește cu un amestec de compasiune și dezaprobare, în timp ce-și îndeasă în gură o frunză de salată verde fără niciun pic de sos.

COPELAND

— Plecați în străinătate anul ăsta? își întreabă Helen oaspeții.

— Probabil, îi răspunde Mark încuviințând din cap. Probabil că în Sardinia.

— Pe Costa Smeralda, adaugă Lorna, uitându-se lung la Peter și plimbându-și degetul pe marginea paharului ei de vin, iar și iar.

— Oh, *Sardinia!* exclamă Helen năpădită de o rară fericire. Sardinia e frumoasă. Am zburat acolo pentru o noapte, nu-i așa, Peter?

Oaspeții ei par buimăciți.

— O *noapte?* întreabă Mark, aproape cu suspiciune. Cum adică: n-ați petrecut decât o noapte acolo?

Helen își dă seama ce greșeală a făcut:

— Vreau să spun c-am zburat într-acolo noaptea, spune, în timp ce soțul ei ridică din sprâncene într-un mod care înseamnă „Hai să te văd cum ieși din încurcătura asta!”. A fost frumos, am zburat la Cagliari... cu luminile lui și tot restul. Desigur, am stat acolo o săptămână. Vreau să spun, ne-om da noi în vânt după sejururile scurte, dar să mergi până acolo și să te și întorci într-o singură noapte ar fi prea de tot!

Izbucnește în râs, un pic prea tare, apoi se ridică să aducă felul următor. O friptură de porc la cuptor fără pic de usturoi pe care ea se jură că o va mânca fără să facă niciun *faux pas* inutil.

Ar trebui să vorbesc despre cartea pe care o citesc, se gândește Helen. *Asta ar trebui să fie un subiect sigur. În fond, n-am avut niciodată parte de o noapte nebunească în care să fi zburat spre China lui Mao.*

Numai că nu trebuie să-și facă nicio grijă în legătură cu ce s-ar cuveni să spună. Cât durează felul principal, Mark îi plictisește pe toți povestind despre proprietăți imobiliare.

— Am cumpărat-o când piața era la cel mai scăzut nivel, așa c-a fost câștig pe toată linia pentru mine, spune el despre o proprietate pe care-a cumpărat-o pe Lowfield Close.

Apoi se apleacă peste masă, de parc-ar fi pe punctul să le dezvăluie taina Sfântului Graal:

— Problema când cumperi ca să-nchiriezi apoi e că poți să-ți alegi proprietățile, dar nu poți întotdeauna să-ți alegi chiriașii.

— Corect, încuviințează Helen, dându-și seama că Mark așteaptă vreun soi de confirmare.

— Și singurul tip care a vrut s-o închirieze a fost un dezastru total. Un dezastru *total*.

Peter ascultă doar pe jumătate. E prea ocupat să încerce să alunge gândurile despre Lorna în timp ce-și mestecă friptura de porc. Încearcă să nu-i întâlnească privirea și să se concentreze doar asupra farfuriei, a legumelor și a sosului marونی.

— Un dezastru? se miră Helen, încă străduindu-se din răspuțeri să pară interesată de ceea ce are Mark de spus. Mark aprobă, solemn, cu o mișcare a capului.

— Jared Copeland. Îl cunoști?

Copeland. Helen meditează un pic. Cu siguranță, numele-i spune ceva.

— Are o fiică, adaugă Mark. O fată blondă. Eve, cred.

— Oh, da! Clara e prietenă cu ea. N-am întâlnit-o decât o dată, dar pare simpatică. O fată deșteaptă.

— Ei bine, oricum o fi, taică-su e un caz straniu. Un alcoolic, din câte-nțeleg. A fost polițist. Detectiv criminalist sau cam așa ceva. Dar n-ai zice, dacă te uiți la el. A rămas fără job și a hotărât să se mute aici din Manchester. N-are nicio noimă, dar, dacă el vrea să închirieze un apartament de la mine, doar n-o să m-apuc să-l opresc! Necazul e că n-are bani. Nu mi-a plătit decât garanția și cu asta basta. E acolo de două luni de-acum și n-am mai văzut nici măcar o ceapă degerată de la el.

— Oh, Doamne, bietul om! spune Helen, cu sinceră compasiune. E clar că a pățit ceva.

— Asta am spus și eu, intervine Lorna.

Mark își dă ochii peste cap.

— Eu nu conduc o fundație de caritate! I-am spus că, dacă nu-mi primesc banii într-o săptămână, gata, s-a isprăvit! Nu poți fi sentimental în legătură cu lucrurile astea, Helen! Eu sunt om de afaceri. Oricum, mi-a spus să nu-mi fac nicio grijă. Are un job nou.

Mark aruncă un zâmbet superior într-un asemenea hal, încât până și Helen se întreabă de ce i-o fi invitat pe alde Felt la masă.

— Ca *gunoier*! De la poliție la camionul de gunoi. Nu cred c-o să mă duc vreodată la el să-i cer sfaturi în materie de carieră!

Helen își aduce aminte de gunoierul care i-a scotocit prin tomberon în dimineața aceea.

Soțul ei totuși nu a făcut nicio legătură. El n-a auzit menționarea gunoierului, pentru că a coincis cu momentul în care ceva l-a apăsât pe picior. Iar acum inima lui a luat-o la galop pentru că și-a dat seama că e vorba de Lorna. De piciorul *ei*! Un accident, presupune. Dar apoi rămâne acolo, piciorul ei pe piciorul lui, și chiar se freacă puțin de el, apăsând tandru pe pielea pantofului.

El o privește.

Ea zâmbește, sfioasă. Piciorul lui Peter rămâne acolo unde e în timp ce el se gândește la barierele dintre ei.

Pantof, șosetă, piele.

Datorie, căsnicie, sănătate mintală.

Închide ochii și încearcă să mențină fantezia sexuală.

Normală. Umană. Numai că trebuie să poarte o luptă, atât e de dificil.

Se retrage, făcându-și piciorul să alunece ușurel înapoi sub scaunul lui, iar ea se uită-n jos, în farfuria goală de-acum. Dar zâmbetul îi rămâne pe chip.

— E o afacere, spune Mark, care e îndrăgostit de-a dreptul de acest ultim cuvânt. Și ne-așteaptă un an

cu mari cheltuieli. Avem chestii mari de făcut la casa noastră.

— Oh, ce vă gândiți să faceți? întreabă Helen.

Mark își drege glasul, de parcă e pe punctul de a face un anunț de importanță națională.

— Ne gândeam să lărgim. La etaj. Să facem un al cincilea dormitor. Peter, o să trec pe-aici să-ți arăt planurile înainte de-a merge să obținem aprobarea cadastrală. Există riscul de a-ți umbri o parte din grădină.

— Sunt sigur că va fi totul în regulă, spune Peter, simțindu-se, dintr-odată, viu și periculos. Pentru noi, aş zice că umbra e aproape un plus.

Helen îl ciupește pe soțul ei de picior, cât de tare poate.

— Corect, spune, începând să strângă farfuriile. Cine vrea desert?

TARANTULĂ

E frig pe câmp, chiar și cu focul aprins, dar nimănui altcuiva nu pare să-i pese.

Ceilalți dansează, beau și fumează iarbă.

Clara stă pe pământul gol, uitându-se fix la focul de tabără improvizat aflat la câțiva metri în fața sa, tresărind la căldura și strălucirea lui în timp ce flăcările pâlpâie, șfichiind noaptea. Chiar dacă nu i-ar fi fost rău, tot s-ar fi simțit absolut mizerabil în ultima oră sau cât o fi trecut de când Toby Felt se strecurase în mijlocul lor și începuse s-o îndoape pe Eve cu vodcă ieftină și replici de-agățat încă și mai ieftine. Și cumva toată strădania lui dăduse rezultate. Acum se sărutau, iar mâna lui Toby era pe ceafa prietenei Clarei, târându-se ca o tarantulă cu cinci picioare.

Harper este cel care înrăutățește și mai mult noaptea Clarei.

În ultimele zece minute s-a tot lăsat pe spate, zgâindu-se la ea cu ochi flămânzi de bețiv și făcând-o să se simtă și mai rău decât se simțea deja.

Stomacul i se întoarce din nou pe dos, de parcă pământul ar fi luat-o ca din pușcă în jos.

Trebuie să plece.

Trebuie să-și adune energia necesară pentru a se ridica în picioare, chiar în clipa când Eve se desprinde de gura lui Toby pentru a vorbi cu prietena ei.

— Oh, Doamne, Clara, ești tare palidă! spune Eve beată, dar îngrijorată. Vrei să plecăm? Putem lua împreună un taxi. Sun imediat să chem unul.

În spatele ei, Clara îl vede pe Toby, care pare să-l tot încurajeze pe Harper, și se întreabă vag ce o spune.

— Nu, e în regulă, izbutește Clara să zică, peste ritmul de tobe al muzicii. O sun pe maică-mea într-un minut. O să vină ea după mine.

— Pot s-o sun eu, dacă vrei.

Toby o trage pe Eve de cămașă.

— E-n regulă, o asigură Clara.

— Ești sigură? o întreabă Eve, cu privirea unei căprioare bete.

Clara încuviințează cu o mișcare din cap. Nu poate vorbi acum. Dacă ar vorbi, știe c-o să vomite. În loc de asta, trage aer în piept și încearcă să introducă ceva din aerul nopții în ea, dar asta n-o ajută deloc.

Și apoi, chiar când Eve și Toby se pun din nou pe sărutat, starea de greață din stomac i se intensifică și începe să se amestece cu o durere ascuțită, de parcă i s-ar răsuci măruntaiele.

Asta nu-i deloc în regulă!

Clara închide ochii și, de undeva, din întunericul adânc al ființei sale, își cheamă puterea de care are nevoie pentru a se ridica în picioare și a se îndepărta de toți dansatorii fericiți și de cuplurile care se sărută.

SEMNAL

Câteva minute mai târziu, Clara trece peste un mic zid împrejmuitor și se îndreaptă spre un câmp învecinat. Vrea s-o sune pe mama ei, dar nu are semnal pe telefon, așa că merge mai departe. Nu direct spre șosea – nu vrea să rămână în câmpul vizual al petrecăreților –, ci peste acest al doilea câmp, care îi oferă o modalitate mai liniștită de a dispărea. Își scoate din nou telefonul. Micul simbol al antenei încă este barat.

Pe pământ sunt vaci care dorm. Forme fără capete în beznă, ca spinările unor balene care se eliberează din ocean. Devin propriu-zis vaci abia când ajunge lângă ele; se trezesc, tresărind speriate, și orbecăie disperate încercând să se îndepărteze de ea. Clara continuă să înainteze, mergând pe o cărare în diagonală peste câmp spre șoseaua din depărtare, în timp ce vocile de la petrecere se estompează și devin neclare în urma ei, cu muzica laolaltă, pierzându-se în văzduhul nopții.

Clara nu s-a simțit în viața ei așa de rău. Și, într-o viață plină de infecții oculare, migrene de trei zile și diaree recurentă, asta chiar e o performanță. Ar trebui să fie în pat, ghemuită în poziție fetală sub pilotă, smiorcăindu-se fără s-o audă nimeni.

Și apoi vine din nou acea greață sfâșietoare care o face să-și dorească să poată evada din propriu-i corp.

Trebuie să se oprească.

Trebuie să se oprească și să vomite.

Dar apoi aude ceva. Gâfâieli puternice.

Focul pare acum la kilometri întregi distanță, o strălucire îndepărtată în spatele gardului viu stufos și neîntreținut care desparte cele două câmpuri.

Fata vede o siluetă mătăhăloasă care aleargă în salturi pe câmp.

— Hei! icnește aceasta.

— Icnește *el*:

— Clara!

E Harper. Ea se simte atât de rău, încât nu-și face prea multe griji din cauza motivului pentru care o urmărește. E îndeajuns de delirantă încât să fi uitat de privirile lui libidinoase și să-și închipuie că poate că nici măcar n-o urmărește. Sau poate c-o fi uitat ceva și el vine să i-l aducă.

— Ce-i? îl întreabă, îndreptându-și spatele.

El se apropie, zâmbește larg, dar nu spune nimic. E incredibil de beat, crede Clara. Ea nu e beată totuși. Harper e un mare dobitoc și un bătauș, dar ea l-a considerat întotdeauna incapabil să gândească singur. Și, cum Toby nu e prin preajmă să-i dea idei, ar trebui să fie în siguranță.

— Arăți drăguț, spune el clătinându-se ca un copac uriaș tăiat la baza trunchiului.

Vocea lui profundă de bolnav de sinuzită o apasă, sporindu-i greața.

— Nu. Deloc. Eu...

— Mă-ntrebam dacă n-ai vrea să facem o plimbare.

— Ce?

— Păi, știi tu, o plimbare.

Ea e nedumerită. Se întreabă din nou ce i-o fi spus Toby lui Harper.

— Dar merg.

El zâmbește.

— E-n regulă. Știu că-ți place de mine.

Nu, nu poate să aibă de-a face cu așa ceva acum! Nu pare să aibă la îndemână obișnuita ei rezervă de scuze folositoare și politicoase cu ajutorul cărora să scape de el. Tot ce poate face e să meargă mai departe.

Dar cumva Harper ajunge în fața ei, i se postează în cale și zâmbește de parcă s-ar amuza amândoi de aceeași glumă, una care poate deveni grosolană sau amenințătoare. Merge cu spatele în timp ce ea înaintează, rămânând în fața ei tocmai când Clara ar avea nevoie, mai mult decât orice altceva, să nu fie nimeni acolo. Nimeni în afara de mama și tatăl ei. Iar el pare, dintr-odată, periculos, cu fața lui beată revelându-i potențialul de ticăloșie omenească. Ea

se întreabă dacă așa se simt câinii și maimuțele în laborator când, brusc, își dau seama că oamenii de știință nu se află acolo pentru a fi drăguți cu animalele.

— Te rog, izbutește să spună, lasă-mă-n pace!

Harper se enervează când aude asta, de parcă ea ar încerca, în mod deliberat, să-l rănească.

— Știu că-ți place de mine. Nu te mai prefăce!

Preface.

Cuvântul i se învâртеjește în minte, până devine doar o înșiruire de sunete fără sens. E sigură că percepe cum Pământul se învâрте în jurul axei sale, încearcă să se concentreze.

E o șosea pustie la capătul câmpului. O șosea care duce spre Bishopthorpe. La părinții ei.

Acasă.

Și departe de el.

Ea trebuie să-i sune. Trebuie, trebuie, trebuie...

— Băga-mi-aș!

Tocmai a vomat pe adidașii lui.

— Sunt noi-nouți! spune el.

Clara se șterge la gură, simțindu-se ceva mai normal.

— Scuze, îi spune.

Acum e capabilă să-și dea seama cât de vulnerabilă e, atât de departe de petrecere și încă nu suficient de aproape de șosea. Trece pe lângă el cu o grabă bruscă, continuând să se îndrepte în josul tăpșanului, spre șosea. Dar el se ține după ea.

— Dar nu-i nimic, te iert.

Îl ignoră și începe să formeze numărul părinților ei, dar, cuprinsă de nervozitate, greșește și intră în setările telefonului, nu în agenda de contacte.

El o prinde din urmă.

— Am zis că nu-i nimic!

Vocea i s-a schimbat. Pare furios, chiar și când își însoțește cuvintele cu un hohot de râs.

Ea dă clic pe „agendă”. Numărul e acolo, strălucind spre ea de pe ecranul mobilului cu o acuratețe încurajatoare. Apasă „apelează”.

— O să te fac să te simți mai bine. Haide, știu că-ți place de mine!

Ține telefonul la ureche. Începe să sune. Clara se roagă, la fiecare behăit mecanic, ca părinții ei să răspundă. Dar, după doar trei sau patru apeluri, telefonul nu mai e în mână ei. El i l-a smuls cu brutalitate. Și îl închide.

Situația a devenit serioasă. Ea simte, deși îi e foarte rău, că gluma degenerază. E doar o fată și el e un băiat de două ori mai mare decât ea care-i poate face orice. La doar cinci kilometri depărtare, se gândește ea, mama și tatăl ei poartă o conversație prietenoasă la cină cu familia Felt. Cinci kilometri nu au părut niciodată să fie atât de departe.

— Ce faci? îl întreabă, urmărindu-l cum își strecoară mobilul ei în buzunarul blugilor.

— Ți-am luat telefonul. Rahatul ăsta de Samsung.

El e doar un copil. Un puști de trei ani umflat cu pompa până a devenit un monstru.

— Te rog, dă-mi-l înapoi! Trebuie s-o sun pe maică-mea.

— Vino și ia-l!

— Te rog, dă-mi-l!

Harper se apropie de ea. O cuprinde cu brațul. Clara încearcă să se împotrivească, dar el pune mai multă forță, intensificându-și strânsoarea. Îi simte mirosul de alcool din respirație.

— Știu că-ți place de mine, îi spune el. I-a zis Eve lui Toby.

Inima fetei se poticnește parcă, apoi o ia la galop în panică.

— Te rog, îl mai imploră o dată.

— Rahat, care-i problema? Tu ești aia care-a borât pe mine. Ești la fel de ciudată ca frate-tu.

Și încearcă s-o sărute. Ea își ferește capul.

Vocea lui o atacă parcă, dură ca stânca:

— Ce, te crezi prea bună pentru mine? Nu ești prea bună pentru unu' ca mine!

Clara strigă după ajutor acum, cu brațul lui pe după umeri, cu mâna lui apăsând trupul de care el

vrea să se bucure.

— Ajutor! urlă din nou, cu capul întors spre locul de unde a venit.

Cuvintele nu ajung însă decât până la vacile care o privesc cu aceeași teamă pe care o simte și ea. Și pe Harper l-a cuprins panica. Clara i-o citește pe față, în zâmbetul disperat și în ochii înspăimântați. Incapabil să ticluiască o soluție mai bună, îi acoperă gura cu mâna. Ochii ei scrutează șoseaua. Nicio mașină. Nici țipenie de om. Strigă prin mâna lui, dar nu se aude decât un sunet disperat, dar înăbușit. Care îl îndeamnă pe el să apese și mai tare, încât o doare falca. Apoi o apasă în spatele genunchilor și o trage spre pământ.

— Nu ești mai bună decât mine! îi spune, încă înăbușindu-i țipetele. Îți arăt eu ție!

O strivește cu toată greutatea lui, în timp ce mâna i se îndreaptă spre primul nasture de la blugii ei.

Și asta e momentul în care spaima Clarei începe să se transforme în furie. Îl lovește cu pumnii în spate, îl trage de păr, îl mușcă de palmă.

Simte gustul sângelui lui și mușcă mai tare.

— Au! Curva dracului! Au!

Ceva se schimbă.

Mintea ei se ascute.

Dintr-odată, nu mai există niciun pic de teamă. Niciun pic de greață.

Nicio slăbiciune.

Doar sângele, minunatul gust al sângelui omenesc.

Își potolește o sete despre care n-a știut niciodată c-o are și simte alinarea deșertului care absoarbe primele picături de ploaie. Se pierde pe sine în gustul acela și nu-și dă seama de strigătul pe care îl scoate el în timp ce-și smulge mâna. E ceva întunecat și lucitor pe mâna lui. O rană larg căscată acolo unde ar fi trebuit să fie palma lui, cu micile conducte ale oaselor rămase intacte. Harper o privește cu groază, iar ea nu se-ntreabă de ce. Nu mai are nici măcar o întrebare în minte.

Se repede asupra lui, cu o turbare incontabilă și dezlănțuită, și, cu o putere neașteptată, îl împinge și îl trânteste la pământ, ca să se bucure în continuare de acel gust.

Urletul lui sufocat se topește în cele din urmă, împreună cu durerea cumplită pe care i-a provocat-o ea, iar Clara nu mai rămâne decât cu intensă și unică plăcere oferită de sângele lui. Se revarsă în ea, înecând-o pe fata lipsită de putere care se credea și ridicând la suprafață pe cineva nou: sinele ei adevărat și puternic.

În acest moment este mai puternică decât o mie de războinici laolaltă. Dintr-odată, nu mai e nicio spaimă pe lume, la fel cum în trupul ei nu mai sălășluiește nicio durere și nicio stare de greață.

Rămâne pierdută în acest moment. Simte intensitatea prezentului, eliberată de trecut și de viitor, și se hrănește în continuare sub mângâierea unui cer negru și lipsit de stele.

SÂNGELE, SÂNGELE

Helen se ridică să răspundă la telefon, dar acesta încetează să mai sune înainte ca ea să fi ieșit măcar din sufragerie. *Ce ciudat*, se gândește și are vaga senzație că totuși ceva nu e în regulă. Se întoarce la oaspeții ei, la timp pentru a vedea cum lingura lui Mark Felt cară în gura bărbatului o cantitate considerabilă de budincă din fructe.

— Delicioasă, Helen! Trebuie să-i dai și Lornei rețeta. Lorna îi aruncă o privire fugitivă, fiind, în mod clar, conștientă că această replică a fost o înțepătură la adresa ei. Deschide și închide gura, dar nu spune nimic.

— Ei, spune Helen cu diplomatie, cred că am cam exagerat cu coacăzele roșii. Probabil c-ar fi trebuit să iau ceva de-a gata de la supermarket.

Toți aud muzica pe care o ascultă Rowan și care răzbate de la etaj, mohorâte note suicidare interpretate de chitare, un cântec pe care Peter și Helen l-au auzit ultima oară cu ani buni în urmă, la Londra, la prima lor întâlnire. Helen mai-mai că poate desluși versul „I want to drown in the flood of your sweet red blood”^[12] și zâmbește fără să vrea, amintindu-și cât de mult se distrase în noaptea aceea.

— Chiar voiam să vin la tine, îi spune Lorna lui Peter, cu tonul unei pisici care se freacă lingușitor de un calorifer.

— Oh? se miră Peter.

Ochii Lornei rămân fixați asupra lui.

— În calitate de medic, vreau să spun. Știi, să-mi fac o programare pentru o problemă.

— O programare cu un medic generalist de modă veche? întreabă Peter acum. Cam prea convențional pentru o reflexologă, nu?

Lorna zâmbește.

— Păi, trebuie să fii acoperit pe toate fronturile, nu-i așa?

— Da, presupun că...

Înainte ca Peter să apuce să termine, telefonul sună pentru a doua oară.

— *Din nou?* se miră Helen, apoi își trage în spate scaunul și părăsește încăperea.

Afară, pe hol, observă ce oră e pe micul ceas atârnat lângă telefon. E unsprezece fără cinci.

Ridică receptorul, aude respirația fiicei sale la celălalt capăt al firului. Clara gâfâie de parcă ar fi fugit.

— Clara?

Trece ceva timp până când aude vocea fetei. La început, Clara nu pare capabilă să formuleze cuvinte coerente, de parcă ar trebui să reînvete să vorbească.

— Clara? Ce s-a întâmplat?

Apoi cuvintele sosesc, în cele din urmă, iar Helen știe că o lume se sfârșește.

— Nu mai era decât sângele. Nu m-am putut opri. Era sângele, sângele...

LINIȘTE

Rowan și-a petrecut toată seara în camera lui, lucrând la o poezie despre Eve, dar fără să-i iasă nimic.

În casă pare să fie liniște, își dă el seama la un moment dat. Nu mai aude căznitele voci politicoase ale părinților săi și ale musafirilor. În schimb, aude altceva.

Un motor, afară. Trage cu ochiul prin perdele tocmai la timp pentru a vedea minivanul ieșind în trombă de pe aleea lor și repezindu-se pe Orchard Lane.

Straniu.

Părinții lui nu conduc niciodată atât de repede și, întrebându-se oarecum dacă nu cumva mașina le fusese furată, își pune la loc pe el tricoul – îl scosese pentru a face trei flotări chinuitoare – și se îndreaptă spre parter.

BÉLA LUGOSI

Copacii trec în goană pe lângă ei în beznă, în timp ce Helen iese cu mașina din sat. A vrut să conducă ea, pentru că știa că Peter o va lua razna de îndată ce i-ar spune, dar, chiar și cu el pe locul din dreapta, a hotărât să aștepte până vor fi ieșit din sat. Cumva i se părea mai ușor așa, să-i spună abia când vor fi departe de casele și străzile noii lor vieți. Acum i-a dezvăluit că inevitabilul se produsese, iar Peter urlă la ea în vreme ce ea încearcă să se concentreze la ce face, pironindu-și ochii pe șoseaua pustie din fața sa.

— Rahatul dracului, Helen! strigă. Ea știe?

— Nu.

— Și-atunci ce crede că s-a-ntâmplat?

Helen trage adânc aer în piept și încearcă să detalieze totul cu cât de multă atenție poate:

— Băiatul a încercat să-și facă de cap cu ea, iar Clara l-a atacat. L-a mușcat. Îi tot dădea înainte cu sângele. Cum l-a gustat. Nu prea vorbea cu noimă.

— Dar n-a zis că...

— Nu.

Peter spune atunci ceea ce ea știa că avea să spună și mai știe și că trebuie să fie de acord cu el.

— Trebuie să-i spunem. Trebuie să le spunem amândurora. Trebuie să afle.

— Știu.

Peter clatină din cap și îi aruncă o privire plină de furie pe care ea încearcă să o ignore. Se concentrează asupra drumului, încercând să se asigure că nu ratează cotitura. Dar tot nu poate să-i oprească vocea care țipă în urechea ei:

— Șaptesprezece ani! Și acum știi și tu c-ar fi trebuit să le spunem. Grozav! *Grozav!*

Peter își scoate mobilul din buzunar și începe să formeze. Trage iute aer în piept, gata să vorbească, dar apoi ezită o secundă. *Mesageria vocală!*

— Eu sunt, spune, în cele din urmă, lăsând un mesaj. Știu că a trecut mult timp.

Nu. Nu poate să facă una ca asta.

— Dar cred că avem nevoie de tine. Clara a intrat într-o oarecare încurcătură și chiar nu ne putem descurca singuri. *O face. Îl sună pe fratele lui.*

— Te rog, sună-ne de îndată ce primești...

Helen își ia ochii de la drum și o mână de pe volan pentru a-i înșfăca telefonul. Sunt cât pe ce să iasă de pe șosea și să se proptească în copaci.

— Ce mama dracului faci? îl întreabă ea, apăsând butonul de închidere a telefonului. Ai promis că n-o să-l suni niciodată.

— Pe cine?

— Îl sunai pe Will.

— Helen, există un cadavru. Noi nu mai putem rezolva buclucuri de genul ăsta.

— Am luat lopata, spune ea, conștientă de cât de ridicol trebuie să sune asta. N-avem nevoie de fratele tău.

Will! El l-a sunat pe Will!

Și chestia cu adevărat dificilă e că ea știe că, în mintea lui Peter, e cât se poate de logic. Șoseaua se îngustează, iar copacii par mult mai aproape, aplecându-se înainte ca invitații cu pălării țicnite de la o nuntă în miez de noapte. Sau de la o înmormântare.

— El ar putea să zboare cu cadavrul de acolo, spune Peter după o vreme. Ar putea fi aici în zece minute. Ar putea rezolva totul.

Mâna lui Helen se încleștează pe volan cu o disperare reînnoită.

— Ai promis, îi reamintește.

— Știu c-am promis, încuviințează Peter din cap. Noi am promis o grămadă de chestii. Dar asta a fost înainte ca fiica noastră să se dezlănțuie la Béla Lugosi pe un băiat la o petrecere de la mama naibii. Habar n-am de ce-ai lăsat-o să se ducă de la bun început.

— Pentru că te-a întrebat pe tine, dar tu n-ascultai.

Peter se întoarce la tema lui:

— El e încă activ. În Manchester. Mi-a trimis un e-mail Crăciunul trecut.

Pe Helen o străbate un soc.

— Un e-mail? Nu mi-ai spus.

— Oare de ce? spune el în timp ce Helen încetinește.

Indicațiile Clarei fuseseră cel puțin vagi.

— Ar putea fi oriunde pe șoseaua asta, zice Helen.

Peter îi arată cu degetul ceva pe geam.

— Uite!

Helen vede un foc pe unul dintre câmpuri și siluete îndepărtate. Clara nu poate fi prea departe de acum. Helen se roagă în tăcere ca nimeni altcineva să nu fi plecat încă să-i caute pe ea sau pe băiatul acela.

— Dacă nu mă lași să apelez la el, o să fac eu asta, spune Peter. O să zbor eu cu cadavrul de acolo.

— Nu fi ridicol! respinge ea ideea. Și, oricum, n-ai fi în stare. Nu acum. Au trecut șaptesprezece ani.

— Aș putea dac-aș gusta sângele. N-aș avea nevoie de prea mult.

Helen își privește soțul, nevenindu-i să creadă.

— Mă gândesc doar la Clara, o asigură el, stând cu ochii ațintiți pe marginea drumului. Îți aduci aminte cum e. Ce se-ntâmplă. N-ar ajunge la închisoare. Ei ar...

— Nu, spune Helen ferm. Nu. Luăm cadavrul. Îl îngropăm. Mergem la mlaștină și-l îngropăm. Ca oamenii.

— Ca oamenii!

Peter mai-mai că râde de ea.

— Doamne!

— Peter, trebuie să ne ținem tari. Dacă guști sânge, lucrurile o s-o ia razna.

El se gândește.

— OK, OK! Ai dreptate. Dar, înainte de a face asta, vreau să știu ceva.

— Ce? întreabă ea.

Nici măcar într-o noapte ca asta – *mai ales* într-o noapte ca asta – Helen nu se poate abține să se

teamă de asemenea vorbe.

— Vreau să știu dacă... mă iubești.

Lui Helen nu-i vine să creadă cât de irelevantă e întrebarea în criza lor din acest moment.

— Peter, nu e...

— Helen, trebuie să știu!

Ea nu e în stare să-i răspundă. E ciudat. Sunt lucruri despre care e atât de ușor să minți și lucruri despre care nu este deloc.

— Peter, n-am de gând să-ți fac jocul egoist în seara asta!

Soțul ei aprobă din cap și procesează replica, găsindu-și răspunsul. Și apoi e ceva, cineva, în față. Cineva care stă pe vine în tufișuri.

— Ea e.

Și, în timp ce Clara iese în drum, să fie văzută, totul devine real. Hainele curate cu care a plecat de acasă sunt îmbibate de sânge. Îi sclipește pe pulover și pe jacheta de reiat, i se întinde pe față și pe ochelari. Fata își duce mâna streășină la ochi, să se ferească de strălucirea orbitoare a farurilor.

— O, Dumnezeule, Clara! exclamă Helen.

— Helen, farurile! O s-o orbești.

Le stinge și trag pe marginea drumului în timp ce fiica lor rămâne în același loc, iar brațul îi coboară încetișor. O clipă mai târziu, Helen coboară din mașină, privind spre câmpul întunecat și spre cadavrul pe care nu-l vede zăcând acolo. S-a făcut frig. Vântul e aspru, fiindcă a bătut neînterupt peste mare și mlaștină pentru a ajunge la ei. Părul Clarei flutură cu putere, lăsându-i fața complet descoperită, ca a unui bebeluș. *Am omorât-o*, se gândește Helen, în timp ce observă expresia paralizată care reușește, mai mult decât sângele, să adauge groaza pe chipul fiicei sale. *Am omorât toată familia noastră.*

CÂMPURILE ÎNTUNECATE

Băiatul este pe jos, în fața lui Peter. E într-un asemenea hal, că nu poate fi decât mort. Brațele sunt ridicate deasupra capului, ca și cum s-ar preda. Ea i-a devorat gâtul, pieptul și chiar o parte din stomac. Carnea lui sfâșiată sclipește aproape neagră, deși se zăresc diverse grade de întunecime, care indică diferitele organe. Intestinul subțire i s-a împrăștiat în afara trupului, ca niște țipari evadați.

Chiar și-n vremurile de demult, după cel mai sălbatic chef, era ceva rar să lași un cadavru în halul ăsta. Dar nu poate să nege: nu e pe atât de îngrozit cum s-ar cuveni să fie. Știe că, de îndată ce a început, Clara n-a mai fost capabilă să se oprească și că, deoarece îi distorsionaseră adevărata natură, era de fapt vina lor că se întâmplase una ca asta. Dar vederea sângelui e fascinantă și pentru el, scoțând la iveală vechile efecte hipnotice.

Dulce, dulce sânge...

Își vine-n fire și încearcă să-și aducă aminte ce face. Trebuie să care cadavrul înapoi la mașină, așa cum l-a instruit Helen. Da, asta trebuie să facă. Ciucindu-se, își vâără brațele sub spatele și picioarele băiatului și încearcă să-l ridice de la pământ. E imposibil. E prea slăbit în prezent. Băiatul e clădit ca un bărbat. Și un bărbat masiv, pe deasupra, cu o construcție puternică, de jucător de rugby.

Asta-i pe puțin treabă de două persoane! Aruncă o privire spre Helen, care o înfășoară pe Clara cu o pătură, cuprinzând-i strâns. Brațele îi atârnă Clarei pe lângă corp, lipsite de vlagă. Nu, nu poate face asta de unul singur. Va trebui, pur și simplu, să-l târască și să acopere urmele. Se prognozase că va ploua. Dacă va ploua suficient de tare, atunci toate urmele vor fi acoperite. Dar cu ADN-ul cum rămâne? Pe vremuri, în anii 1980, nu trebuiseră să-și facă niciodată griji în legătură cu asta. Will ar ști cum să ocolească problema. De ce reacționează

Helen mereu atât de bizar în legătură cu fratele lui?
Care-i problema ei?

Peter apucă gleznele și începe să tragă anevoie cadavrul pe pământ. E prea greu, prea încet.

Oprindu-se să-și tragă sufletul, se uită la sângele de pe mâinile lui. Îi jurase lui Helen că nu se va gândi niciodată la lucrul la care se gândește acum. Sclipește, devenind violet din negru. În depărtare, se zărește sclipirea unor faruri prin gardul viu. Mașina se mișcă încet, de parcă șoferul ar vâna ceva.

— Peter! strigă Helen. Vine cineva!

O aude cum o bagă pe Clara în mașina lor, apoi îl strigă din nou:

— Peter! Lasă cadavrul!

Însă cadavrul băiatului e mai aproape de șosea acum și, când mașina va trece prin dreptul lor, ar putea fi zărit cu ușurință în strălucirea orbitoare a ceea ce par să fie niște faruri de ceață. Așa că smucește cu disperare de trup, folosindu-și toată forța și ignorându-și durerea bruscă și ascuțită din spate. Cu neputință. Au la dispoziție doar câteva secunde, nu minute.

— Nu, spune el.

Își privește din nou sângele de pe mâini înainte să ajungă Helen la el.

— Du-o pe Clara acasă! Mă ocup eu de asta. Pot să m-ocup de asta.

— Nu, Peter...

— Du-te acasă! Du-te! Pentru numele lui Dumnezeu, Helen, du-te odată!

Ea nici măcar nu aprobă din cap. Se urcă doar în mașină și demarează.

Peter privește farurile de ceață care se apropie, lingându-și mâinile pentru a gusta ceva ce n-a mai gustat de șaptesprezece ani. Și se întâmplă. Puterea îi urcă prin trup, alungând fiecare durere cât de mică, fiecare junghi. Simte cum se petrece acea reșezare lină și rapidă a dinților și a oaselor lui, în timp ce se transformă în cea mai pură formă a sa. Este o eliberare incredibilă, ca și cum s-ar dezbrăca

după ani și ani în care fusese strâns în același costum incomod. Mașina se apropie tot mai mult.

Își înfinge mâna făcută căuș în gâtul șiroitor al băiatului și linge sângele delicios și tare. Apoi îl ridică, abia mai băgându-i de seamă greutatea, și se avântă în zbor în sus, peste câmpurile întunecate.

Mai repede și mai repede și mai repede.

Încearcă să nu simtă plăcere, să rămână concentrat pe ceea ce are de făcut. Și continuă să zboare, cârmind numai cu puterea gândului.

Asta face gustul sângelui. Înlătură separația dintre gând și acțiune. A gândi înseamnă a face. Nu există viață netrăită în tine când aerul îți suflă pe lângă trup, când te uiți în jos la satele mohorâte și plictisitoare și la târgușoare – transformate acum în drăguțe roiuri de lumină – și treci dincolo de uscat, survolând Marea Nordului.

Și aici, acum, poate lăsa sentimentul acesta să îl acapareze. Acel iureș însuflețitor de a fi cu adevărat viu și în prezent, netemându-te de consecințe, de trecut și de viitor, fără a mai fi conștient de nimic, în afară de viteza aerului și de sângele de pe limbă.

Kilometri întregi în largul mării, când nu mai e nicio umbră întunecată a vreunei ambarcațiuni dedesubt, dă drumul cadavrului și se rotește prin aer urmărindu-l cum cade spre apă. Apoi își mai linge o dată mâinile. Chiar își sugă degetele și închide ochii pentru a savura gustul.

Asta-i fericirea!

Asta-i viața!

Pentru o clipă, în aer, mai că se gândește să meargă mai departe. S-ar putea duce în Norvegia. Pe vremuri, exista un grup mare de vampiri în Bergen, poate că mai există. Sau ar putea să se ducă undeva unde poliștii sunt mai permisivi. În Olanda, poate. Undeva fără unități secrete de arbaletieri. Ar putea să evadeze, să trăiască de unul singur și să-și satisfacă orice pofte s-ar întâmpla să-l bântuie. Să fie liber și pe cont propriu! Nu era acesta singurul mod în care putea trăi cu adevărat?

Își închide ochii și vede chipul Clarei, așa cum era ea când stătea pe marginea drumului. Păruse atât de tulburată și de neajutorată, dorindu-și să afle adevărul pe care el nu i-l oferise niciodată. Sau, cel puțin, asta alesese el să vadă. *Nu!*

Chiar și cu sângele în el, este un om diferit de cel pe care l-a abandonat undeva, în gaura neagră a celui de-al doilea deceniu de viață. El nu e fratele său. Se îndoiește că ar fi putut fi vreodată.

Nu acum.

În timp ce face un arc în aer, admiră oceanul, o vastă placă de otel care reflectă o lună sfârâmată.

Nu, sunt un om bun, își spune târându-se pe sine și conștiința lui încărcată înapoi spre casă.

În timp ce conduce, Helen se tot uită la fiica ei, rămasă paralizată pe locul pasagerului de lângă ea.

Se temuse că se va întâmpla ceva de genul ăsta. Se chinase singură de multe ori imaginându-și scenarii similare. Dar acum, că s-a întâmplat cu adevărat, nu pare deloc real.

— Vreau să știi că nu e vina ta, spune.

În oglinda retrovizoare, mașina e tot acolo, cu farurile de ceață licărind.

— Știi, e doar chestia asta, Clara. *Maladia* asta... O avem cu toții, dar a fost... *latentă*... vreme de ani buni. Toată viața ta. Toată viața lui Rowan. Tatăl tău și cu mine, eu și tăticul, n-am vrut să știți. Am crezut că, dacă nu aflați, atunci... Educația e mai presus de natură, asta-i ce-am crezut...

Trec de câmpul unde lumea încă dansează în jurul focului care se stinge. Helen știe că e datoria ei să vorbească mai departe, să explice, să-i ofere fiicei sale cuvinte peste cuvinte. Poduri peste tăcere. Văluri peste adevăr. Dar, înlăuntru, simte că se prăbușește.

— ...dar chestia asta... e puternică... e la fel de puternică precum un rechin. Și e mereu acolo, indiferent cât de liniștită e suprafața apei. E acolo. Dedesubt. Gata să...

În oglinda retrovizoare, farurile de ceață își opresc mișcarea și se sting. Helen simte o anumită ușurare văzând că nu mai e urmărită.

— Dar e-n regulă, continuă, redobândindu-și controlul asupra propriei voci. E în regulă, pentru că și noi suntem puternici, draga mea, și o să trecem peste asta și o să revenim la normal, îți promit. E...

Helen vede sângele uscat de pe fața Clarei, care-a lăsat dăre în jurul gurii, al nasului și al bărbiei.

Ca un camuflaj.

Cât sânge a înghițit?

Helen simte o imensă durere acum, că-și pune această întrebare. Durerea că a clădit ceva, ceva construit cu tot atâta grijă ca o catedrală, doar ca să afle că o să se năruie, zdrobind totul și pe toți cei la care ține.

— Ce sunt eu? întreabă Clara.

Asta-i prea mult. Helen habar n-are cum să răspundă și își șterge lacrimile din ochi. În cele din urmă, își găsește cuvintele:

— Ești aceeași care ai fost dintotdeauna. Ești tu. Clara. Și... O amintire aleatorie îi vine nechemată în minte. Cum își mângâia fiica să adoarmă când avea doar un anișor, după încă un vis neliniștitor. Cum îi cânta *Row, row, row your boat*⁽¹³⁾ de sute de ori pentru a o liniști.

Își dorește să aibă din nou parte de momentul acela și să mai existe un cântec de leagăn potrivit pe care să-l îngâne.

— Și îmi pare rău, draga mea, dar totul o să fie în regulă, o asigură în vreme ce prin parbriz se văd copaci întunecați alunecând pe lângă ele. Da, da... Îți promit. Totul o să fie în regulă.

MĂ NUMESC WILL RADLEY

În parcare a unui supermarket din Manchester, o femeie se uită fix, cu un dor nemăsurat, în ochii fratelui lui Peter.

Habar n-are ce face. Numai Dumnezeu știe ce oră o fi și ea e în parcare cu el, cu acest bărbat incredibil și hipnotic de fascinant. Ultimul său client din ziua aceea, venise la casa ei cu nimic altceva în coșul de cumpărături decât ață dentară și șervețele umede.

— Bună, Julie! îi spusese, după ce se uitase la ecusonul cu numele ei.

La prima vedere, arăta îngrozitor, ca un rocker neîngrijit din vreo trupă demodată care mai credea că impermeabilele ponosite înseamnă un look grozav. Și era, în mod evident, mai bătrân decât ea, deși, când încercase să-i ghicească vârsta, îi fusese imposibil.

Cu toate acestea, chiar și la acea primă privire pe care i-o aruncase, ea simțise cum, înlăuntrul său, se deșteaptă ceva la viață. Semicoma voluntară în care căzuse la începutul turei – și care durase în timpul fiecărei scanări a fiecărui produs și în timpul smulgerii fiecărei chitanțe din casa de marcat – o părăsise brusc și se simțise ciudat de vie.

Cu toate clișeele alea în care crede o persoană mai predispusă la romantism: inima care-o ia la goană, năvala amețitoare a sângelui în cap, ușoara căldură bruscă din stomac.

Flirtaseră, purtând o conversație despre ceva, dar acum, că era aici, afară, în parcare, ea nu prea-și aducea aminte ce vorbiseră. Despre piercingul în formă de știft din buza ei? Da. Lui îi plăcuse, dar considerase că șuvițele violet din părul ei vopsit negru sunt, probabil, o idee proastă în combinație cu piercingul și cu machiajul palid.

— Chestia asta-n stil goth poate să-ți stea bine dac-o mai domolești un pic.

Ea n-acceptase niciodată mizerii de-astea de la Trevor, iubitul ei, totuși le acceptase de la acest bărbat total străin. Acceptase chiar să se întâlnească peste zece minute cu el pe banca de afară, deși risca să fie văzută de toți bârfitorii cu care lucra, când plecau la sfârșitul programului.

Au vorbit. Au rămas așezați acolo, în timp ce mașinile plecau, una câte una. Păruseră doar vreo câteva minute, dar trebuie să fi trecut cu mult peste o oră. Și chiar acum, fără niciun avertisment, el se ridică în picioare, îi face semn să-l urmeze și merg fără țință pe asfalt. Iar acum ea se trezește că s-a oprit și se sprijină cu spatele de o dubiță Volkswagen rablagită, care e cam singurul vehicul rămas în toată parcare.

Ar trebui să fie cu Trevor, care probabil că se întreabă pe unde umblă. Sau poate că nu se-ntreabă. Poate că doar joacă World of Warcraft și nu se gândește deloc la ea. Dar n-are nicio importanță, oricum ar fi. Ea are nevoie să îi audă în continuare vocea. Vocea lui drăcească, sigură de sine, pătrunzătoare.

— Așadar îți place de mine? îl întreabă.

— Îmi stârnești foamea, dacă la asta te referi.

— Ar trebui să mă scoți la cină. Adică dacă ți-e foame.

El zâmbește cu nerușinare:

— Mă gândeam c-ar trebui să vii la mine.

Și, în timp ce ochii lui întunecați o studiază, ea uită de frig, uită de Trevor, uită de tot ce ar trebui să-ți amintești când vorbești cu străini în parcări.

— Bine! Unde-i casa ta?

— Te sprijini de ea, îi spune el.

Ea râde când aude asta și continuă să râdă.

— *O-kay*, spune ea, mângâind aripa dubiței.

Nu prea e obișnuită cu atât de multă aventură după serviciu.

— *O-kay*, o imită el.

Ea ar vrea să-l sărute, dar încearcă să reziste, să se lupte cu dorința. Încearcă să închidă ochii și să vadă chipul lui Trevor, dar acesta nu-i acolo.

— Probabil c-ar trebui să-ți spun că am un iubit.

Bărbatul pare mai mult decât mulțumit la auzul acestei vești:

— Ar fi trebuit să-l invit pe el la cină, zice întinzându-i mâna, pe care ea i-o prinde.

Mobilul lui începe să sune. Ea recunoaște tonul de apel: *Sympathy for the Devil*.

El nu răspunde. În loc de asta, o ocolește, se duce pe partea cealaltă a dubitei și trage într-o parte portiera. Înăuntru e un haos de haine, cărți ferfenițite și casete vechi. Ea zărește sticle pline și sticle goale de vin roșu, care zac pe lângă o saltea fără cearșaf.

Se uită la el și își dă seama că nimeni nu i s-a părut atât de atrăgător în toată viața ei.

El îi face semn să urce.

— Bine ai venit în castel!

— Cine ești? îl întreabă.

— Mă numesc Will Radley, dacă asta vrei să întrebi.

Ea nu e sigură că asta voise să spună, dar aprobă cu o mișcare din cap, apoi îngenunchează și-și croiește drum în dubiță.

Se întreabă dacă ea chiar merită efortul. Problema e, își dă seama, că ajungi într-un punct în care până și plăcerea, urmărirea facilă și dobândirea celor dorite capătă o rutină. Iar problema cu rutina, ca întotdeauna, e că dă naștere aceleiași plictiseli de care suferă toți ceilalți (cei fără-de-sânge și abstenenții deopotrivă).

Ea se uită la sticlă. Fata asta, această *Julie*, care a fost atât de ușor de momit aici, care e prea puțin probabil că va avea un gust fie și numai pe jumătate la fel de bun ca al femeii din care el soarbe acum hulpav – Isobel Child, care e pe locul al doilea în topul vampirilor cu cel mai bun gust pe care i-a cunoscut vreodată. Dar în seara asta n-ar suporta-o Isobel sau pe vreunul dintre acei sugători de sânge și temători de poliție care i-ar fi spus cum să-și trăiască viața.

— Așadar cu ce te ocupi? îl întreabă Julie.

— Sunt profesor universitar, spune el. Mă rog, am fost. Nimeni nu mai vrea să profesez.

Ea aprinde o țigară și trage tare din filtru, încă intrigată de sticlă.

— Ce bei?

— Sânge de vampir.

Lui Julie răspunsul i se pare amuzant. Capul îi cade pe spate și scoate un hohot de râs, iar Will are o priveliște totală a gâtului ei. Piele palidă întâlnind un machiaj și mai palid. Ce preferă el de obicei. O aluniță mică și plată e așezată la baza gâtului. Făgașul turcoaz al venei de sub bărbia ei. Trage aer pe nas și îi percepe mirosul, râurile de Rh negativ prost hrănite și infuzate cu nicotină care curg prin ea.

— Sânge de vampir!

Capul îi pică din nou în față.

— Asta-i haios!

— Aș putea să-l numesc „sirop” sau „nectar” sau „sucul-vieții”, dac-așa preferi. Dar știi ce? Mie, ca regulă generală, chiar nu-mi plac eufemismele.

— Așadar, zice ea încă râzând, de ce bei sânge de vampir?

— Îmi sporește puterile.

Ei îi place asta. Joc de roluri.

— Ei bine, dă-i drumul. Folosește-ți puterile asupra mea, domnule Dracula!

El se oprește din băut, pune dopul sticlei și o așază jos.

— Prefer contele Orlok, dar se acceptă și Dracula!

Ea pare sfioasă.

— Ai de gând să mă muști odată?

El șovăie.

— Ai grijă ce-ți dorești, Julie!

Vine mai aproape, îngenunchează deasupra lui, iar buzele ei trasează un șir de săruturi în jos, de la fruntea lui până la buze.

El se trage înapoi, își vâă nasul în gâtul ei și trage adânc în piept aroma a ceea ce este pe punctul

să deguste, în tot acest timp încercând să anuleze parfumul ieftin cu care e dată.

— Haide! îl îndeamnă ea, fără a bănuî că e ultima ei dorință. *Mușcă-mă!*

Când termină cu Julie și se uită cum zace în uniformă ei îmbibată cu sânge, Will se simte golit. Un artist care își privește una dintre operele mai puțin izbutite.

Își verifică telefonul și aude primul și singurul mesaj din mesageria vocală.

E vocea fratelui său.

E Peter, care îi cere ajutorul.

Peter!

Micuțul Petey!

Au nevoie de ajutorul lui pentru că, după câte se pare, Clara a făcut năzbâtii.

Clara e fiica, își reamintește el singur, sora lui Rowan.

Dar apoi mesajul se întrerupe. Tonul se transformă într-un bâzâit. Și totul devine ceea ce e întotdeauna: doar el stând acolo, în dubiță, cu o față moartă, sticle de sânge și cu o cutie de pantofi plină cu amintiri.

Găsește numărul în memoria telefonului și sună, dar fără succes. Peter și-a oprit mobilul.

Ciudos, din ce în ce mai ciudos⁽¹⁴⁾!

Se târăște peste Julie și nici măcar nu se gândește să-și înmoaie degetul în gâtul ei ca să mai guste o dată. Cutia de pantofi e staționată între scaunul șoferului și cea mai specială sticlă de sânge a lui, pe care o ține înfășurată într-un sac de dormit vechi.

— Petey, Petey, Petey, spune el, scoțând elasticul de pe cutie pentru a da la iveală nu familiarele scrisori și fotografii, ci numărul scris pe interiorul capacului – numărul pe care l-a copiat după unul scris pe o chitanță, care el însuși fusese copiat dintr-un e-mail al lui Peter, pe care Will îl citise într-un internet-café din Lvov, unde își petrecuse Crăciunul trecut cu niște membri ai ramurii ucrainene a

Societății Sheridan, în drum spre casă după o mare petrecere prin Siberia.

E singurul număr de fix pe care l-a notat vreodată. Formează. Și așteaptă.

INFINITA SOLITUDINE A COPACILOR

Rowan coboară la parter doar pentru a descoperi nu numai că toată lumea a părăsit deja sufrageria, ci și că părinții lui nici măcar n-au strâns vasele. Până și budinca de fructe e încă afară.

Privind sucul de fructe roșu-închis și consistent care se prelinge din centrul ei, Rowan hotărăște că îi e foame și își ia și el un castron. Apoi se duce în salon și își mănâncă budinca în fața televizorului. Se uită la *Newsnight Review*, emisiunea lui preferată. E ceva liniștitor pentru el la intelectualii care stau pe scaune și discută aprins despre piese de teatru, cărți și expoziții de artă, iar seara asta nu face excepție. În timp ce ei dezbat o versiune sadomaso a *Îmblânzirii scorpiei*, Rowan stă și își mănâncă budinca. Când termină, își dă seama că, la fel ca de obicei, încă îi e foame. Rămâne pe loc totuși, vag îngrijorat în legătură cu părinții lui. *Probabil că i-a sunat Clara s-o ia cu mașina. Dar de ce nu i-or fi spus că pleacă?*

Intelectualii celebri trec la o carte numită *Infinita solitudine a copacilor* de Alistair Hobart, autorul premiat al romanului *Când cântă ultima vrabie*.

Rowan are un tel secret în viață. Vrea să scrie un roman. Are idei, dar nimic nu pare să se transforme în scris.

Problema e că toate ideile lui sunt cam sumbre. Întotdeauna par să includă sinuciderea, apocalipsa sau – din ce în ce mai frecvent în ultima vreme – vreo formă de canibalism. În general, poveștile lui se petrec cu vreo două sute de ani în urmă, dar are și o idee plasată în viitor. Aceasta este cea mai veselă idee a lui – aceea despre sfârșitul iminent al lumii. O cometă se îndreaptă spre Pământ și, după ce diferite încercări interguvernamentale de a o opri eșuează, oamenii se resemnează că vor muri în vreo sută de zile. Singura șansă de supraviețuire e să participi la o uriașă loterie globală, în care cinci sute de norocoși vor câștiga un bilet către o stație

spațială unde își vor forma o comunitate autosuficientă. Rowan o vede ca pe un soi de seră care zboară pe orbita lui Venus. Apoi un băiat, un slăbănog de șaptesprezece ani cu alergii de piele, câștigă un bilet, dar, în cele din urmă, renunță la locul său pentru a petrece încă șapte zile pe Pământ cu fata pe care o iubește. Băiatul se va numi Ewan. Fata, Eva.

Încă n-a scris niciun cuvânt din povestea asta. În sinea lui știe că n-o să fie, cu adevărat, romancier. O să vândă spațiu publicitar sau, poate, dacă are noroc, o să lucreze într-o galerie de artă sau o să devină copywriter sau altceva. Chiar și așa șansele sunt mici, ținând cont de cât de prost se va prezenta, probabil, la interviurile de angajare. Cel pentru cea mai recentă slujbă a lui – chelner la hotelul Willows din Thirsk pentru petrecerile de nuntă din după-amiezile de sâmbătă – fusese un dezastru total, în timpul căruia aproape că-l apucase hiperventilația. Deși era singurul candidat, doamna Hodge-Simmons fusese foarte reticentă să-l angajeze și toate îndoielile ei fuseseră confirmate când Rowan sfârșise prin a ațipi în timp ce servea la masa principală și turnase, în mod inconștient, sos de friptură pe fusta mamei mirelui. Se scarpină pe braț, dorindu-și să fi fost Alistair Hobart – cu siguranță, Eve l-ar iubi dacă s-ar dezbate despre el la televiziunea națională. Apoi, exact când Kirsty Wark se pregătește să încheie emisiunea, sună telefonul.

Unul dintre receptoare zace scos din furcă pe masa de lângă canapea. Îl ridică.

— Alo?

Aude cum cineva respiră la celălalt capăt al firului.

— Alo? Cine e? Alo?

Oricine o fi s-a decis să nu vorbească.

— Alo?

Doar un soi de plescăit. Un fel de „nț!”, poate, urmat de un oftat.

— Alo?

Nimic în afara tonului de apel, care bâzâie amenințător.

Și apoi aude cum mașina trage pe alee.

LOȚIUNE CU CALAMINĂ

Eve zărește un bărbat care vine pe câmp spre ei. Abia când o strigă pe nume își dă seama că bărbatul e tatăl ei. Rușinea pe care i-o produce are un soi de efect de strivire asupra sa, iar fata se face tot mai mică pe măsură ce el se apropie.

Și Toby l-a remarcat.

— Cine-i ăla? E...

— Taică-meu.

— Ce face?

— Habar n-am, spune Eve, deși știe prea bine ce caută el acolo.

O transformă pe ea într-o handicapată social. Încearcă să reducă daunele ridicându-se în picioare.

Îi zâmbește lui Toby, scuzându-se.

— Îmi pare rău, îi zice mergând cu spatele pe iarbă. Trebuie să plec.

Jared se uită la bluza ei și la pielea goală pe care aceasta o dă la iveală. Piele pe care el o dăduse cândva cu loțiune cu calamină după ce Eve căzuse în niște tufe de urzici în timpul unei vacanțe în familie.

Aerul din mașină e întinat de parfum și alcool. Știe că orice părinte ar accepta asta ca fiind ceva normal pentru adolescenți, dar niciun alt părinte nu știe ce știe el – că linia de demarcație dintre mit și realitate e trasată de oameni în care nu se poate avea încredere.

— Miroși a băutură, îi spune, părând mai furios decât și-ar dori.

— Am șapteșpe ani, tată. E vineri seara. Am și eu dreptul la un pic de libertate.

El încearcă acum să se calmeze. Vrea ca fiica lui să se gândească la trecut. Dacă o poate face să se gândească la trecut, asta o va ancora acolo și o va ajuta să rămână în siguranță.

— Eve, îți aduci aminte când noi...

— Nu-mi vine să cred c-ai făcut una ca asta, spune ea. E umilitor. E pur și simplu... *medieval*.

Mă tratezi ca pe Rapunzel sau cam așa ceva.

— Ai spus la unsprezece, Eve.

Fata se uită la ceas.

— Of, mare brânză, am întârziat juma de oră!

Își dă seama că el probabil a plecat de acasă la unsprezece și zece.

— Să te văd acolo, să te văd cu băiatul ăla care se purta ca și cum...

El clatină din cap.

Eve se uită fix la gardul viu care gonește pe lângă ei, dorindu-și să se fi născut altceva, o mierlă micuță sau un graur sau ceva care ar fi putut să zboare departe și să nu se mai gândească la niciuna dintre chestiile care i se învârt prin cap.

— *Băiatul* ăla e Toby Felt, îi spune. Tatăl lui e Mark Felt. Și o să pună o vorbă bună la el. Despre chirie. I-am spus că de-acum ai o slujbă și o să poți plăti dublu luna următoare, iar el o să-i spună asta lui taică-său, așa că totul o să fie în regulă.

Acum Jared chiar că nu se mai poate abține. E prea mult pentru el.

— Aha, și ce-a obținut în schimbul favorii ăsteia? Ei?

— *Ce?*

— N-o să accept ca fiica mea să se prostitueze pe un câmp într-o noapte de vineri doar ca să ne cumpere favorurile proprietarului.

Asta o înfurie pe Eve.

— Nu mă prostituam! Dumnezeu! Chiar trebuia să nu fi spus nimic?

— Exact, Eve, nu trebuia să spui nimic.

— Și-apoi ce? Rămânem fără locuință și trebuie să ne mutăm și să trecem din nou prin toate rahaturile astea? Am putea la fel de bine să mergem chiar acum la o pensiune dărăpănată. Sau să ne găsim un locșor comod de dormit într-o stație de autobuz. Pentru că, dacă nu te trezești la realitate, tată, și dacă nu-ncetezi să te tot gândești la ce prostii te-oi fi gândind mereu, atunci chiar o s-ajung *să mă prostituez* numai și numai pentru a face rost de ceva de mâncare pentru noi doi.

Eve își regretă cuvintele chiar în momentul în care le rostește. Tatăl ei aproape că izbucnește în lacrimi. Și, pentru un moment, Eve nu-l mai vede pe bărbatul care tocmai a făcut-o de rușine în fața prietenilor ei, ci pe bărbatul care a suferit ceea ce a suferit și ea, așa că nu mai spune nimic și se uită la mâinile lui de pe volan și la tristețea infinită a verigheții pe care el nu și-o va scoate niciodată de pe deget.

ZECE MINUTE DUPĂ MIEZUL NOPTII

Rowan se sprijină de uscătorul de rufe în timp ce mama lui o îngrijește pe Clara în baia de la parter.

— Sunt extrem de nedumerit, spune el prin ușă.

E o minimalizare a situației. Cu puțin timp în urmă, mama lui a ajuns acasă cu sora lui, care era acoperită cu ceva ce părea să fie sânge. Și chiar era *acoperită*, ca un nou-născut, încât cu greu o recunoșteai. Clara părea atât de inexpresivă și impasibilă! Aproape hipnotizată.

— Te rog, Rowan, o să vorbim imediat despre asta, îi spune mama lui în timp ce pornește dușul. Când vine tata.

— Păi, el unde-i?

Mama îl ignoră, iar el o aude cum vorbește cu sora lui năclăită de sânge.

— Încă e prea rece. Gata, hai că vine mai caldă. Poți să intri acum.

El încearcă din nou:

— Unde-i tata?

— Vine îndată. A... trebuit să rezolve ceva.

— Să rezolve ceva? Da ce suntem noi, Cosa Nostra?

— Te rog, Rowan, mai târziu.

Mama lui pare iritată, dar el nu se poate opri din pus întrebări:

— Ce-i cu tot sângele ăsta? o pisează. Ce-a pățit?... Clara, ce se-ntâmplă? Mamă, de ce nu vorbește? De-aia primim telefoane ciudate?

Ultima chestie pare să dea rezultate. Mama lui deschide ușa băii și se uită fix în ochii lui Rowan.

— Telefoane? îl întreabă.

Rowan aprobă cu o mișcare din cap:

— A sunat cineva. A sunat cineva și n-a spus nimic. Chiar înainte să ajungeți voi.

Vede cum neliniștea se împrășteie pe chipul mamei sale.

— Nu! spune ea. O, Doamne! Nu!

— Mamă, ce se-ntâmplă?

Aude cum sora lui pășește în cabina dușului.

— Fă focul! îi cere mama.

Rowan se uită la ceasul de la mână. Au trecut zece minute după miezul nopții, dar mama e de neclintit:

— Te rog, du-te să aduci niște cărbuni de afară și fă focul!

Helen așteaptă ca fiul ei să facă exact ce i-a spus să facă și își dorește ca acel șopron pentru cărbuni să fi fost mai departe, astfel încât să aibă mai mult timp pentru a procesa toate astea. Se duce la telefon și obține numărul. Deja știe că a fost el. Nu cunoaște numărul pe care i-l spune vocea robotică și rece, dar știe, când îl formează, că o să audă vocea lui Will. Panica îi bubuie în cap în timp ce sună.

Cineva răspunde.

— Will? întreabă ea.

Și apoi el e acolo. Vocea lui e la fel de reală ca întotdeauna, părând tânără și străveche în același timp.

— Am avut visul ăsta de cinci mii de ori...

Într-un fel, e cel mai dificil lucru din toată noaptea asta. S-a luptat atât de mult să alunge orice gând despre existența lui, orice dorință de a-i vorbi, de a-i simți vocea profundă potolind o sete ascunsă înăuntrul ei și curgându-i apoi în suflet ca un fluviu.

— Nu veni aici, îi spune cu o urgență șoptită. Will, e important. *Nu veni aici!*

Rowan probabil că a umplut între timp găleata cu cărbuni și se îndreaptă spre casă.

— În mod normal, totul se petrece un pic diferit, spune Will. În vis.

Helen știe că trebuie să-l facă să o asculte, că trebuie să împiedice ceea ce e pe cale să se întâmple.

— N-avem nevoie de tine. S-a rezolvat.

El râde, făcând linia să pâraie.

Helen ar putea să se prăbușească. Se uită la unul dintre tablourile sale de pe hol. O acuarelă a unui

măr. Care se estompează, iar ea se străduiește să-și focalizeze din nou privirea.

— Mă simt splendid, mulțumesc, Hel⁽¹⁵⁾. Tu?

Face o pauză.

— Te gândești vreodată la Paris?

— E mai bine dacă stai la distanță.

Dușul se oprește. Clara probabil că iese. Apoi se aude și alt zgomot. Ușa din spate. Rowan.

Și, în urechea ei, aceeași voce demonică:

— Ei bine, acum, c-ai adus vorba, și mie mi-a fost dor de tine. Șaptesprezece ani înseamnă o grămadă de spațiu pentru singurătate.

Ochii ei sunt strâns închiși. El știe de ce e capabil. Știe că poate să tragă ușurel de un singur fir și să facă în așa fel încât totul să se destrame.

— Te rog, îi spune ea.

El nu spune nimic.

Ea deschide ochii și Rowan este acolo, cu o găleată plină cu cărbuni. Se uită la telefon și la ea, la rugăciunea înlăcrimată care este fața ei.

— E el, nu-i așa? întreabă Will.

— Trebuie să închid, spune ea și apasă butonul roșu.

Rowan pare pe jumătate bănuitor, pe jumătate nedumerit. Se simte goală în fața lui.

— Poți să te duci și să faci focul?

E tot ce poate să spună. Dar fiul ei stă pur și simplu acolo, în picioare, fără să se miște sau să spună ceva vreme de câteva secunde.

— Te rog, spune ea.

Rowan aprobă din cap, de parcă ar înțelege ceva, și apoi îi întoarce spatele.

UN ANUMIT TIP DE FOAME

Noaptea se scurge cu viteza panicii. Peter vine acasă.

Aruncă hainele lui și ale Clarei în focul care arde trosnind. Îi spun adevărul lui Rowan. Sau jumătate de adevăr și nici măcar pe-asta el nu e în stare s-o creadă.

— Ea l-a ucis pe Harper? Tu l-ai *omorât* pe Stuart Harper? Cu *dinții* tăi?

— Exact, îi răspunde Peter.

— Știu că totul trebuie să pară foarte ciudat, adaugă Helen.

Rowan suspină cu neîncredere:

— Mamă, ciudat e puțin spus!

— Știu. E mult de procesat.

Peter nu mai trebuie să scape decât de pantalonii lui. Îi face ghem și-i pune și pe ei pe foc, apăsând pânda de bumbac cu vătraiul, să se asigure că nu mai rămâne nimic. E ca și cum ai privi cum dispare o altă viață întreagă.

Și cam atunci Clara decide să vorbească, cu o voce joasă, dar sigură:

— Ce mi s-a întâmplat?

Părinții se întorc să o privească, așa cum stă acolo, în halatul verde pe care i l-au cumpărat când avea doisprezece sau treisprezece ani, dar care încă îi vine. Arată diferit totuși în seara asta. Ceva a dispărut și altceva i-a luat locul. Nu e atât de speriată pe cât ar trebui să fie. Își coboară ochelarii pe nas, apoi îi ridică din nou, de parcă ar vrea să-și verifice vederea.

— Ai fost provocată, îi spune Helen în timp ce o mângâie liniștitor pe genunchi. Băiatul ăla te-a provocat. A scos la iveală ceva. Știi, de-aia ți-a fost rău. Fiindcă n-ai mâncat carne. Vezi tu, boala asta, afecțiunea asta, noi ți-am transmis-o. E ereditară și scoate la iveală un anumit tip de foame care trebuie gestionată cu mare atenție.

Cuvintele ies în evidență în mintea lui Peter.

Boală!

Afecțiune!

Un anumit tip de foame!

Clara se uită la mama ei, căci îi scapă ceva:

— Nu înțeleg.

— Ei bine, e vorba despre această stranie și biologică...

De ajuns! decide Peter. O întrerupe pe soția sa și își privește fiica în ochi:

— Noi suntem vampiri, Clara.

— *Peter!*

Șoapta ascuțită a lui Helen n-o să-l oprească acum, așa că repetă punctul principal cu o voce sigură:

— Vampiri. Asta suntem.

Se uită la amândoi copiii lui și vede cum Clara pare să înțeleagă mai bine decât Rowan. După ce a făcut, știe că ea s-ar putea chiar să găsească alinare în acest adevăr. Dar pe Rowan l-a lovit drept în față. Pare uluit.

— Asta-i o... *metaforă*? întreabă băiatul, încercând să se agațe de realitatea pe care o cunoaște.

Peter clatină din cap.

Rowan clatină și el din cap, dar fiindcă nu-i vine să creadă. Se trage mai în spate din cadrul ușii. Și nu spune nimic în timp ce se aude cum urcă scările.

Peter se uită la Helen, așteptându-se ca ea să fie furioasă, dar nu e. Tristă, neliniștită, poate chiar un pic ușurată.

— Ai face bine să te duci să vezi ce face, îl îndeamnă ea.

— Da, îi răspunde Peter, mă duc.

CRUCIFIXE, ROZARII ȘI AGHEASMĂ

Vreme de șaptesprezece ani, Rowan a fost mințit încontinuu de către părinții săi. Asta înseamnă, își dă el seama, că toată viața lui nu a fost nimic altceva decât o lungă iluzie.

— De asta nu pot să dorm, spune stând pe pat, lângă tatăl lui. Nu-i așa? De asta mi-e foame tot timpul! Și de asta trebuie să mă dau cu cremă de protecție solară!

— Da, de asta, aprobă tatăl său cu o mișcare din cap.

Rowan se gândește la ceva. Boala de piele de care i s-a spus c-ar suferi.

— Fotodermatita!

— Trebuia să-ți spun ceva, zice Peter. Doar sunt medic.

— M-ai mințit. Zi de zi. M-ai mințit.

Rowan observă o urmă de sânge pe obrazul tatălui său.

— Ești un băiat sensibil, Rowan. N-am vrut să te rănim. Adevărul e că nu-i chiar atât de ciudat pe cât cred oamenii. Arată spre oglinda de pe perete:

— Avem reflexii.

Reflexii! Ce importanță aveau, când nu cunoșteai persoana care se uita înapoi la tine?

Rowan nu scoate o vorbă.

Nu vrea să poarte conversația asta. Oricum îi va lua un secol să asimileze întâmplările din noaptea asta, dar tatăl lui îi dă înainte, de parcă ar vorbi despre vreo boală venerică minoră sau despre masturbare.

— Iar toate chestiile alea cu crucifixe, rozarii și agheasmă sunt numai niște aiureli superstițioase. Dorințe de-ale catolicilor pe care ei le-ar vrea împlinite. Faza cu usturoiul e însă adevărată, în mod evident.

Rowan se gândește la greața pe care o simte ori de câte ori trece prin fața unui restaurant italian sau percepe miros de usturoi în respirația cuiva sau cum

s-a înecat odată cu o baghetă cu hummus pe care o cumpărase de la Hungry Gannet.

Chiar că e un ciudat.

— Vreau să mor, spune.

Tatăl lui își scarpină falca și scoate un oftat încet și prelung.

— Ei bine, o să mori, la un moment dat. Fără sânge, chiar și cu cantitățile de carne pe care încercăm să le mâncăm, suntem destul de dezavantajați din punct de vedere fizic. Știi, nu ți-am spus toate chestiile astea pentru că n-am vrut să te deprimăm.

— Tată, suntem criminali! Harper! Ea l-a omorât! Nu-mi vine să cred!

— Știi, spune Peter, e posibil să trăiești toată viața ca o ființă umană normală.

Ăsta chiar că-i un banc bun!

— O ființă umană normală! *O ființă umană normală!*

Rowan aproape izbucnește în râs când spune asta.

— Care are mâncărimi și nu doarme niciodată și care nu e-n stare să facă nici măcar zece flotări la rând.

Își dă seama de ceva:

— De-aia cred toți la școală că-s un ciudat! Ei simt, nu-i așa? Simt că, la nivel subconștient, tânjesc după sângele lor! Rowan se lasă pe spate, sprijinindu-se de perete, și închide ochii în timp ce tatăl lui îi dă mai departe cu lecția introductivă în vampirism. După câte se pare, o mulțime de oameni importanți au fost vampiri. Pictori, poeți, filosofi. Tatăl lui îi pune la dispoziție o listă:

Homer.

Ovidiu.

Machiavelli.

Caravaggio.

Nietzsche.

Cam toți romanticii, cu excepția lui Wordsworth.

Bram Stoker. (Propaganda antivampiri a scris-o în anii de abstenență.)

Jimi Hendrix.

— Și vampirii nu trăiesc veșnic, continuă Peter, dar, dacă respectă un regim alimentar strict bazat pe sânge și se feresc de lumina zilei, o pot duce mult, mult timp. Se cunosc cazuri de vampiri mai bătrâni de două sute de ani. Iar unii dintre cei mai riguroși își înscenează moartea la o vârstă tânără, cum a făcut Byron pe câmpul de luptă din Grecia, pretinzând c-a avut „picior de tranșee”^[16]. Pe urmă își iau o nouă identitate cam o dată la fiecare deceniu.

— Byron?

Rowan nu se poate abține și se simte consolată de această informație.

Tatăl lui încuviințează din cap, bătându-l cu palma pe genunchi, în semn de sprijin.

— Trăiește și acum. L-am văzut mai demult, prin anii 1980. Făcea pe DJ-ul împreună cu Thomas De Quincey la o petrecere în peștera lor din Ibiza. Își ziceau Don Juan și DJ Opium^[17]. Numai Dumnezeu știe dacă s-or mai ține de asta.

Rowan își privește tatăl și își dă seama că e mai însuflețit decât de obicei. Observă că i-a rămas un pic de sânge pe care el n-a reușit să și-l șteargă de pe obraz.

— Da' nu-i în regulă! Suntem niște ciudați!

— Ești un tânăr talentat, profund și inteligent. Nu ești nicidecum un ciudat. Ești cineva care a depășit o groază de obstacole fără ca măcar să știe. Vezi tu, Rowan, chestia e că sângele e o poftă. Senzația pe care ți-o dă creează o dependență profundă. Preia controlul. Te face foarte puternic, îți dă un sentiment incredibil de forță, te face să crezi că poți face sau crea orice.

Rowan vede cum tatăl lui pare pierdut pe moment, hipnotizat de vreo amintire.

— Tată, întreabă el cuprins de nervozitate, tu ai omorât vreodată pe cineva?

Peter e, în mod clar, tulburat de această întrebare.

— Am încercat să nu o fac. Am încercat să mă rezum la sângele de care putem face rost în alte

moduri. Cum ar fi dintr-un spital. Vezi tu, poliția nu ne-a recunoscut niciodată oficial existența, dar avea niște unități speciale. Probabil că le mai are, habar n-am. Știam o mulțime de tipi care au dispărut. Omorâți. Așa că încercam să fim atenți. Numai că sângele uman e cel mai bun proaspăt, iar uneori poftele erau atât de mari, iar senzațiile pe care ni le dădeau... „Energia”, cum se spune...

Îl privește pe Rowan, iar ochii lui îi transmit restul mărturisirii.

— Mama ta avea dreptate. *Are* dreptate. E mai bine așa cum suntem acum. Chiar dacă asta înseamnă că murim mai tineri decât ar trebui, chiar dacă trebuie să ne simțim ca naiba cea mai mare parte a timpului. E mai bine să fii bun. Acum ascultă-mă, așteaptă aici până-ți aduc ceva.

Peter dispare din cameră, iar după un moment se întoarce ținând în mâini o carte broșată veche cu o copertă cenușie austeră. I-o înmânează lui Rowan, care se uită la titlu: *Manualul abstinentului*.

— Ce-i asta?

— Ajută. A fost scris de un grup anonim de abstenenți prin anii 1980. Citește-l! Toate răspunsurile sunt aici.

Rowan dă paginile îngălbenite și cu colțurile îndoite. Cuvinte reale pe hârtie reală, care fac astfel încât totul să pară mai adevărat. Citește câteva propoziții: „Trebuie să învățăm că lucrurile pe care le dorim sunt foarte adesea cele care ne-ar putea duce la autodistrugere. Trebuie să învățăm să renunțăm la visuri pentru a ne menține realitatea neschimbată”.

Cartea asta a stat ascunsă în casa lor toți acești ani! Împreună cu ce altceva?

— Vezi tu, noi suntem abstenenți, spune Peter oftând. Nu mai omorâm și nu mai convertim pe nimeni. Pentru lumea din afară, suntem doar niște ființe umane obișnuite.

Convertim? Cuvântul ăsta face ca totul să sune ca o religie. Ceva în care ești convins să intri și din care ești convins să ieși.

Dintr-odată, Rowan are încă un lucru despre care vrea să afle mai multe:

— Adică tu ai fost convertit pentru a deveni vampir?

E dezamăgit imediat, pentru că tatăl lui clatină din cap:

— Nu, eu am fost dintotdeauna așa. Cei din familia Radley sunt așa de generații întregi. De secole. Radley este un nume de vampir. Înseamnă „pajiștea roșie” sau ceva asemănător^[18]. Și sunt destul de sigur că roșul n-avea nimic de-a face cu macii. Dar mama ta...

— A fost convertită?

Tatăl încuviințează din cap. Rowan vede că pare întristat din cine știe ce cauză.

— Ea a vrut să devină așa, la vremea aceea. Nu s-a întâmplat împotriva voinței sale. Dar acum nu cred că mă poate ierta pentru asta.

Rowan se lasă pe spate în patul său și nu spune nimic, holbându-se la sticla cu inutilul medicament pentru somn pe care l-a tot luat noapte de noapte de ani buni. Tatăl lui stă lângă el, într-o tăcere fără de cuvinte, ascultând blândul gălgâit scos de țevile care duc apa în calorifer.

Monstru, se gândește Rowan peste câteva minute, când se-apucă de citit manualul. *Are dreptate Toby, are dreptate. Sunt un ciudat. Sunt un ciudat. Sunt un ciudat.*

Și se gândește la mama lui. Ea chiar *a ales* să fie vampir. N-are sens. Să *vrei* să devii un monstru.

Apoi Peter se ridică în picioare și Rowan vede că a remarcat ceva în oglindă. Își linge degetul și își șterge restul de sânge de pe obraz, zâmbind stângaci.

— Oricum, mai vorbim mâine. Trebuie să încercăm să fim puternici. Pentru Clara. Nu vrem să părem dubioși.

Păi, n-am arătat niciodată altfel! se gândește Rowan în timp ce tatăl său închide ușa în urma lui.

SEAMĂNĂ PUȚIN CU CHRISTIAN BALE

Toby Felt e pe bicicletă și dă pe gât ultimele resturi de votcă.

Un gunoier!

Jalnic. Toby își jură că, dacă va deveni vreodată gunoier, se va sinucide. Se va arunca singur în partea din spate a unui camion din ăla verde și va aștepta să fie zdrobit laolaltă cu toate celelalte deșeuri.

Dar știe că el n-are cum să sfârșească așa. Pentru că-n viață sunt două tipuri de oameni. Cei puternici, precum Christian Bale și el însuși, și cei slabi, ca tatăl lui Eve și Rowan Radley. Iar rolul celor puternici e să-i pedepsească încontinuu pe cei slabi. Numai așa rămâi în vârful piramidei. Dacă îi lași pe cei slabi *să existe*, pur și simplu, atunci o să devii și tu slab. E ca și cum ai sta în Bangkokul viitorului din *Resident Evil 7* și i-ai lăsa pe zombi să vină și să te mănânce de viu. Trebuie să omori sau ești omorât.

Când era mai mic, mereu avea fantezii despre cum cineva o să invadeze Bishopthorpe într-o bună zi. Nu neapărat niște zombi, dar ceva sau cineva.

Naziști care călătoresc prin timp.

Extratereștri refugiați.

Ceva.

Și, oricum, în această realitate de Xbox, se prăbușiseră cu toții, până și tatăl lui în cele din urmă, dar Toby era mereu acolo, ultimul om rămas în picioare, care-i nimicea pe invadatori. Precum Batman. Sau ca Terminator. Sau precum Christian Bale. (Iar el chiar *seamănă* puțin cu Christian Bale, așa zicea lumea. În sfârșit, cel puțin mama lui zicea. Mama lui bună. Nu curva aia proastă cu care trebuie să trăiască acum.) Îi împușca, le dădea foc, se lupta cu ei corp la corp, arunca în ei cu grenade folosindu-și racheta de tenis, orice era nevoie. Și știe că e unul dintre cei puternici pentru că poate să

pună mâna pe o fată ca Eve, pe când un ciudat ca Rowan Radley stă singur acasă și citește poezii.

Se apropie de panoul cu numele satului. Scoate sticla pe geam, își balansează brațul spre înapoi, de parcă s-ar pregăti să trimită cu vreau o minge de tenis, și o izbește de metal. I se pare grozav de amuzant și se uită la ce i-a mai rămas în mână. Vederea sticlei sparte îi dă o idee. Un minut mai târziu dă la pedale pe lângă Lowfield Close și se hotărăște să facă un ocol. Vede micuța Corolla amărâtă pe care a condus-o tatăl lui Eve în seara aia. E parcată în fața casei. Se uită de jur-împrejur, apoi se dă jos lin de pe bicicletă și o așază pe jos. Are încă în mână restul sticlei sparte.

Lăsându-se pe vine lângă mașină, apasă cea mai ascuțită parte a sticlei în anvelopă. Freacă puțin cu ea ca să străpungă cauciucul, dar nu reușește mai nimic. Apoi zărește o piatră desprinsă care zace lângă zidul unei grădini, o ridică, se urcă pe bicicletă și, cu piciorul deja pe pedală, o aruncă în geamul din dreptul scaunului pasagerului.

Zgomotul de sticlă spartă îl trezește din beție, în loc să-i dea fiorul la care se așteptase.

O ia la goană, pedalând spre casă cât de repede poate, înainte să aibă cineva timp să se scoale din pat și să dea la o parte perdeaua.

SÂMBĂȚĂ

„Sângele nu satisface poftele. Le
amplifică”

Manualul abstinentului, ediția a II-a, p.
50

ȘI-N ȚĂRM PUSTIU E VRAJĂ

Puține sunt lucrurile de pe lumea asta mai frumoase decât o șosea pustie la ora patru dimineața.

Liniile albe și panourile iluminate fac să le strălucească instrucțiunile, la fel de indiferente dacă sunt oameni să le urmeze cum sunt menhirele de la Stonehenge față de destinele jalnice ale abstenenților antici care le-au târât peste Salisbury Plain.

Lucrurile rămân.

Oamenii mor.

Poți urma indicatoarele și sistemele pe care se cuvine să le urmezi sau poți să sacrifici compania celorlalți și să-ți trăiești viața în conformitate cu propriile-ți instincte. Cum spunea Lordul Byron, la doar doi ani după ce fusese convertit?

Plăcere-i o pădure necălcată,

Și-n țărm pustiu e vrajă...

Și altundeva, în același cânt:

O, de-aș avea-n deșert sălaș, alături

De-un suflet drag și plin de frăgezime,

Și gândul despre oameni dând în lături,

Pe ea doar s-o iubesc, urând pe nime^[19]!

Pe ea doar s-o iubesc... Ăsta-i blestemul multor vampiri. Caută multe, dar tânjesc cu adevărat doar după una. Nu, cugetă Will, n-ai cum să-l întreci pe Lordul B. Mă rog, Jim Morrison i-ar cam sufla în ceafă, admite el, bătând în volan ritmul din *Twentieth Century Fox* (deși Will n-a dat niciodată crezare teoriei conform căreia Jim Morrison ar fi fost identitatea aleasă de Byron în anii 1960). Nici Hendrix nu-i de lepădat. Nici chiar The Stones, pe vremea când vampirul mai era cu ei^[20]. Tot rockul ăla al anilor '60 alimentat de sânge și de ego, pe care tatăl lui și al lui Peter îl asculta când erau ei mici.

Will aude cum motorul începe să sune cam gutural și vede pe indicator că rezervorul e aproape gol. Trage într-o benzinărie nonstop și face plinul.

Uneori plătește pentru carburant, alteori, nu. Banii nu înseamnă nimic pentru el. Ar fi putut avea milioane dacă ar fi vrut, dar ce ar fi putut cumpăra cu ei care să aibă un gust la fel de bun precum ceea ce obține gratis?

În seara asta vrea să tragă în piept niște aer poluat, așa că intră cu ultima lui bancnotă de douăzeci de lire. (Cu trei seri în urmă, fusese la un eveniment de *speed-dating*, unde întâlnise o fată care avea genul de gât potrivit și două sute de lire abia scoase din bancomat.)

Un băiat stă pe un scaun în spatele tejghelei. Citește revista *Nuts* și nu-l observă pe Will până când acesta nu e chiar în fața lui, împingând spre el bancnota de douăzeci de lire.

— Pompa trei, spune.

— Ce? îl întreabă băiatul, scoțându-și casca iPodului dintr-o ureche.

Auzul ascuțit de sânge al lui Will e destul de puternic încât să perceapă zgomotul rapid și zdrăngănit al muzicii house pe care o ascultă băiatul ca pe zumzetul și pulsul secret al nopții.

— Banii pentru pompa numărul trei, spune Will din nou.

Băiatul aprobă cu o mișcare din cap și își mestecă guma, bătând comenzile necesare în casa de marcat.

— Nu-i de ajuns, îl informează.

Will nu face nimic, doar se uită la el.

— Face douăzeci de lire și șapte penny.

— Poftim?

Băiatul își simte propria frică, dar nu-i ia în seamă avertismentul.

— Ai depășit un pic suma.

— Cu șapte penny.

— Mda.

— Am depășit cu doar *șapte penny*?

— Mda.

Will bate cu degetul în fața reginei de pe bancnotă

— Mă tem că asta-i tot ce am.

— Acceptăm toate cardurile. Visa, Mastercard, Delta...

— N-am card. N-am niciun card.

Băiatul ridică din umeri.

— Ei bine, tot douăzeci de lire și șapte penny face, spune sugându-și buza de sus, pentru a sublinia acest fapt de nezdruncinat.

Will se uită la băiatul care stă în fața lui, cu bluza lui de trening și cu revista, cu iPodul lui și experimentele lui nechibzuite cu părul facial de parcă aceasta ar fi ceva nou, ceva ce el însuși a creat. În sângele lui va regăsi totuși gustul originilor antice, lupta dură și îndelungată pentru supraviețuire purtată vreme de sute de generații, ecurile unor strămoși de care n-a auzit niciodată, urmele unor vremuri mărețe și minunate, indicii ale semințelor primordiale ale existenței sale.

— Chiar îți pasă așa de mult de șapte penny amărâți? îl întreabă Will.

— Șefului îi pasă. Mda.

Will oftează.

— Știi, chiar există chestii mai importante pentru care să-ți faci griji.

Își pune întrebări despre acest băiat. Sunt unii care știu, care pur și simplu știu ce este Will și, în mod subconștient, își atrag totul asupra lor. Asta face și puștiul?

Will se îndepărtează, văzându-și fantoma cenușie pe ecranul camerei de supraveghere. Ajunge la ușă, dar aceasta nu vrea să se deschidă.

— Nu poți să pleci până nu plătești și restul.

Will zâmbește, sincer amuzat de meschinăria de care dă dovadă acest făr-de-sânge.

— Serios vorbind, ăsta-i prețul pe care-l pui pe viața ta? Șapte penny? Ce poți *cumpăra*, de fapt, cu șapte penny?

— Nu te las să pleci. Polițiștii sunt deja pe drum încoace, amice.

Will se gândește la Alison Glenny, șefa unității de poliție din Manchester, care îl voia mort de ani buni. *Așa că, da, se gândește el, polițiștii sunt întotdeauna pe drum spre mine.* Will se apropie iar spre teighea.

— Ți s-a pus un pic pata pe mine? Despre asta-i vorba? Știi, eu, unul, cred că mica noastră neînțelegere reprezintă ceva mult mai important. Cred că tu ești un băiat foarte singur care face o meserie foarte singuratică. O meserie din cauza căreia începi să tânjești după anumite chestii. Companie umană... Atingere... umană...

— Cară-te dracului de-aici, poponarule!

Will zâmbește.

— Foarte bine. O atitudine heterosexuală foarte convingătoare. Sută la sută. Nu ne încurcăm. Acum zi: ce te-a speriat cel mai tare? Că te-aș putea omorî? Sau că s-ar putea să-ți placă?

— Vine poliția.

— Bine, atunci cred că ai face bine să deschizi sertarul casei.

— Ce?

— Ți-am zis să deschizi sertarul.

Băiatul întinde mâna după ceva sub teighea, ținându-și ochii pironiți asupra lui Will. Scoate un cuțit de bucătărie.

— Ah, cuțitul. Arma falică pentru intruziune și penetrare!

— Cară-te odată!

— Problema e că ai nevoie de ceva *mult mai mare* cu unul ca mine. Ceva care să mă poată străpunge.

Will închide ochii și invocă vechile forțe. Într-o clipită se transformă și începe sugestionarea-prin-sânge.

Băiatul se uită la el. Teama se transformă în slăbiciune, apoi în supunere oarbă.

— Acum, o să pui jos cuțitul, o să deschizi sertarul casei de marcat și o să-mi dai câteva dintre hârtiuțele cu portretul reginei pe care le ții ascunse acolo.

Băiatul e pierdut de acum. I se citește pe față că e într-o bătălie imposibil de câștigat. Mâna îi tremură, cuțitul se veștejește parcă și se apleacă-n față, apoi cade pe tejghea.

— Vei deschide sertarul casei de marcat.

Puștiul îl deschide.

— Acum, dă-mi banii!

O grămadă fără sens de hârtii de zece și douăzeci de lire sunt înmânate peste tejghea.

Totul devine prea ușor. Will face semn spre partea din spate a tejghelei.

— O să apeși pe buton și o să deschizi ușa.

Băiatul se întinde sub tejghea și apasă un comutator.

— Vrei să te mângâi pe mână?

Băiatul aprobă cu o mișcare din cap:

— Te rog.

O mână aterizează pe tejghea. Piele pistruiată și unghii roase. Will mângâie mâna, trasând o cifră opt pe pielea băiatului.

— Acum, după ce plec, o să le spui polițiștilor că totul a fost o greșeală. Apoi, când șeful tău o să te întrebe unde au dispărut banii, o să-i spui că n-ai habar, pentru că într-adevăr n-o să știi. Dar apoi, poate, o să înțelegi că ei aparțin unui bărbat mai bun de-acum.

Se îndepărtează, împinge și deschide ușa. Odată ajuns în dubiță, Will zâmbește în timp ce băiatul își pune la loc căștile în urechi, căci a uitat complet ceea ce tocmai se întâmplase.

OUĂ JUMĂRI

— Nu veni aici! Te rog!

Niciunul dintre cei așezați la masă nu aude rugăciunea lui Helen, șoptită în jos, spre ouăle jumări pe care le amestecă într-o cratiță, căci e înecată, în deplină siguranță, de bâzâitul postului Radio 4^[21].

În timp ce continuă să amestece, Helen se gândește la minciunile pe care le-a spus. Minciuni care au început când ei erau în scutece, când le-a zis prietenelor de la National Childbirth Trust^[22] că trecea pe lapte praf fiindcă moașa se temea că avea „probleme de lactație”. Nu s-a putut convinge pe sine să admită că, și înainte să le fi ieșit dinții, ei sugeau și mușcau atât de tare, încât o făceau să sângereze. Clara s-a dovedit a fi chiar mai rea decât Rowan, așa că Helen le-a mărturisit rușinată prietenelor sale, care credeau că „alăptarea-i cea mai tare”, că fusese silită să recurgă la biberon după numai trei săptămâni.

Știe că Peter are dreptate.

Știe că Will are relații și talente. Care-i termenul? „Sugestionare-prin-sânge”! El poate să-i influențeze pe oameni cu ajutorul sugestionării-prin-sânge. Puterea hipnotică alimentată de sânge. Dar sunt lucruri pe care Peter încă nu le cunoaște. Încă nu înțelege cu ce se joacă.

Ouăle sunt mai mult decât făcute de acum, își dă seama, răzuindu-le de pe fundul tigăii și împărțindu-le cu lingura pe pâinea prăjită a fiecăruia.

Fiul său se uită la ea, zăpăcit de simulacrul de normalitate.

— E sâmbătă, așa că mâncăm ouă jumări, îi explică Helen. E sâmbătă.

— Acasă la vampiri.

— Rowan, zău așa! spune Peter când ouăle jumări îi aterizează pe felia de pâine prăjită.

Helen îi prezintă și Clarei niște ouă, iar fata le aprobă cu o mișcare din cap, ceea ce îl îmboldește pe fratele ei să scoată un oftat plin de dispreț.

— Eu și tatăl vostru am vorbit, spune Helen când se așază și ea. Și, dacă vrem să trecem cu bine de încurcătura asta ca o familie și să ne asigurăm că vom rămâne în siguranță, atunci trebuie să ne comportăm cum am face-o în mod normal. Adică oamenii vor începe să vorbească și să pună tot felul de întrebări despre noaptea trecută. Chiar și poliția, probabil. Deși, pe moment, nu e nici măcar un caz de persoană dispărută, darămite altceva. Nu până la douăzeci și patru de ore după...

Caută din priviri un sprijin din partea lui Peter.

— Mama are dreptate, spune el în timp ce se uită toți la Clara cum începe să-și mănânce ouăle.

— Mănânci ouă, observă Rowan. Ouă de găină. Găinile sunt creaturi vii.

— M-ai luminat, zice Clara ridicând din umeri.

— Ei, hai, trebuie să se întoarcă la dieta ei normală, intervine Peter.

Rowan își aduce aminte tonul lejer pe care tatăl său înșira noaptea trecută numele confrăților săi vampiri celebri. Iar apoi și-o amintește pe Clara, sâmbăta trecută pe vremea asta, explicându-și veganismul.

— Ce s-a-ntâmplat cu tot discursul ăla despre „Auschwitz-ul găinilor” pe care-am fost siliți să-l ascultăm săptămâna trecută?

— Astea-s de la găini crescute-n aer liber, îl informează mama lui.

Clara îi aruncă lui Rowan o privire tăioasă. Ochii ei, care nu mai sunt acoperiți de ochelari, sclipesc plini de-o viață proaspătă. Într-adevăr, până și Rowan trebuie să recunoască în sine că ea arată mai bine decât a văzut-o vreodată. Părul îi pare mai strălucitor, pielea are mai multă culoare, chiar și postura i s-a schimbat. Caracteristicile sale obișnuite – capul plecat sfios și umerii încovoiați – au fost înlocuite de un spate drept ca de balerină și de un cap care stă sus pe gât, ușor ca un balon cu

heliu. Parcă nu mai simte întreaga povară a gravitației.

— Care-i marea scofală? îl întreabă fata.

Rowan se uită-n jos, în farfurie. N-o să fie în stare să mănânce nimic.

— Asta se-ntâmplă? Guști sângele și te lepezi de principii odată cu ochelarii?

— Are nevoie să mănânce ouă, spune Helen. Asta a fost o parte a problemei.

— Da, adaugă Peter.

— Dar nici măcar nu pare să-i pese, se miră Rowan clătinând din cap.

Helen și Peter se uită unul la altul. Rowan are, fără îndoială, dreptate.

— Te rog, Rowan, e important. Știu că ai avut multe de asimilat, dar trebuie să încercăm s-o ajutăm pe Clara să treacă peste atacul ei, spune mama sa.

— Faci ca totul să pară doar o criză de astm!

Peter își dă ochii peste cap când își aude fiul.

— Helen, fata a înghițit o grămadă de sânge. E cam prea de tot să crezi că ne putem purta pur și simplu ca și cum nu s-ar fi întâmplat deloc.

— Da, e greu, recunoaște ea, dar așa o să facem. O să trecem peste asta. Cum? Mergând, pur și simplu, mai departe. Tata o să se ducă la muncă. Voi o să mergeți luni la școală. Dar poate că azi Clara ar trebui să stea în casă.

Fata își lasă jos furculița.

— Ies cu Eve.

— Clara, eu...

— Mamă, am planificat deja! Dacă nu mă duc o să pară suspect.

— A, da, ar trebui să ne comportăm absolut normal, presupun, spune Helen.

Rowan ridică din sprâncene și își mănâncă ouăle. Clara pare totuși să fie tulburată de ceva.

— De ce dăm tot timpul drumul pe Radio 4, dacă nu-l ascultăm niciodată? E enervant. E ca și cum am vrea să demonstrăm astfel că suntem din clasa de mijloc sau mai știu eu ce.

Rowan se uită la persoana care a pus azi stăpânire pe sora lui.

— Clara, tacă-ți gura!

— Ba tu să taci!

— Oh, Dumnezeu! Chiar nu simți nimic?

— Copii, vă rog! zice Peter oftând.

— Oricum îl urai pe Harper! strigă Clara studiindu-și fratele, de parcă el s-ar purta altfel decât îi stă în fire.

Rowan își ridică tacâmul, doar pentru a-l pune la loc. E extenuat, dar furia îl trezește la viață.

— Nu-mi plac o grămadă de oameni. Ai de gând să ștergi de pe fața pământului tot satul pentru mine? Se face pe bază de cerere? Așa merg lucrurile? Pentru că mai deunăzi femeia de la Hungry Gannet m-a tras în piept cu restul, mi-a dat mult prea puțin...

Helen se uită la soțul ei, care încearcă din nou să calmeze atmosfera.

— Copii... intervine el ridicând mâinile pentru a-și arăta palmele.

Dar Rowan și Clara sunt absorbiți de cearta lor.

— Mi-am luat singură apărarea. Știi, dacă n-ai fi așa un smiorcăit, ai fi mult mai fericit!

— Smiorcăit. Grozav. Vă mulțumesc, stimată contesă Clara de Transilvania, pentru acest gând memorabil al zilei.

— Ia mai du-te tu dracului!

— *Clara!*

De data asta Helen a fost cea care a intervenit, vărsând sucul de portocale pe care încearcă să și-l toarne în pahar.

Clara își împinge scaunul înapoi, zgâriind podeaua, și iese ca o furtună. Ceva ce n-a făcut niciodată în toată viața ei.

— Ia mai *duceți-vă dracului* toți!

Rowan se lasă pe spate în scaunul lui și își privește părinții.

— Asta-i momentul când se transformă în liliac?

CETELE DAMNATE

Ei, iată c-am ajuns. În al șaptelea cerc al Infernului. În timp ce trece cu mașina prin acea așezare, Will absoarbe priveliștile pe care le are de oferit strada principală. Un magazin de pantofi pentru copii zugrăvit în violet și numit Tinkerbelle's. Un pub care pare cam obosit și o micuță băcănie politicoasă. *Un sex-shop?* Nu. Un magazin cu costume de bal mascat pentru cei fără-de-sânge care se urăsc pe ei înșiși și care își imaginează că o noapte petrecută cu o perucă afro pe cap și în pantaloni evazați sclipicioși o să le ușureze durerea existenței. Și o farmacie, ca Plan B. Chiar și cu un simbolic băiat de cartier cu glugă pe cap care-și plimbă câinele psihopat și chircit, totul are caracterul ăla agreabil de-a dreptul sufocant, aerul unei vieți trăite la cel mai mic volum posibil. Se oprește la semafor, să lase un cuplu în vârstă să traverseze. Cei doi își ridică încetișor mâinile fragile în semn de mulțumire.

Merge mai departe, trecând pe lângă o clădire cu un singur nivel. E mai retrasă față de drum și pe jumătate ascunsă de copaci, de parcă s-ar rușina cu relativa ei modernitate. Un cabinet medical, îl anunță emblema National Health Service din fața intrării. Și-l imaginează pe fratele lui acolo, înăuntru, zi de zi, înconjurat de trupuri bolnave și de nemişcat.

„Prin mine vii spre-a chinului cetate”, își zice el, amintindu-și pasajul din Dante. „Prin mine vii spre veșnica jelire,/ prin mine vii spre cetele damnate. // [...] Voi, ce intrați, nu mai sperați scăpare!”^[23].

Și iată-l. Un indicator alb-negru aproape acoperit de frunze verzi din niște tufișuri excesiv de abundente.

Orchard Lane. Will încetinește și face stânga, tresărind când soarele jos îl întâmpină de deasupra caselor scumpe.

Lumea tăcută și înceată sugerată de strada principală e și mai înceată, și mai tăcută aici. Casele în stilul Regenței sau al perioadei georgiene, construite înainte ca Byron să-și fi înscenat prima moarte, au, toate, mașini strălucitoare și scumpe într-un mod discret, care stau parcate pe aleile de acces. Par create numai pentru a sta acolo, pe loc, fără să meargă nicăieri, mulțumindu-se să cugete la sufletele lor tehnologice.

Un lucru-i sigur, își zice, o dubiță de pe vremea Woodstockului ar bate al naibii la ochi.

Parchează vizavi de casa lor, pe o fâșie îngustă de iarbă.

Se uită la numărul 17. O casă mare, de bun-gust, cu ușă dublă și despărțită de cele din jur, dar care nu prea reușește să concureze cu aceea și mai mare de alături. Se uită la minivanul familiei Radley. *Vehiculul unei familii normale și fericite.* Da, privind din afară, ei chiar mențin aparențele cum se cuvine.

Poate că de vină e lumina soarelui, dar se simte slăbit. Nu e obișnuit să fie treaz la ora asta. *S-ar putea ca totul să fie o greșeală.*

Are nevoie de putere.

Așadar, ca întotdeauna când se simte așa, întinde mâna în spate și înșfacă sacul de dormit făcut sul. Pipăie în centrul lui cald și face să alunece afară sticla cu sânge de un roșu-întunecat.

Mângâie eticheta, își privește scrisul de mână. ETERNA – 1992.

Un vis perfect și total într-o sticlă.

Nu o deschide. N-a făcut-o niciodată. N-a fost niciodată o ocazie îndeajuns de specială sau o situație îndeajuns de disperată. E de ajuns să o privească, să atingă sticla și să se gândească la ce gust ar avea. La ce gust *a avut*, cu acele mii de nopți în urmă. După un minut, două, o îndeasă înapoi în sacul de dormit și-l așază în spate.

Iar apoi zâmbește și simte o bucurie tandră când își dă seama că o va vedea din nou într-o clipă.

DRĂGUȚĂ

Clara se uită la posterele de pe peretele ei.

Beagle-ul tragic.

Maimuța închisă-n cușcă.

Fotomodelul în haină de blană care lasă o dâră de sânge pe podiumul de modă.

Sunt foarte bine focalizate. Se uită la degetele ei și vede semilunile de la baza fiecărei unghii. Poate număra cu ușurință cutele de piele de la încheieturi. Și nu mai are nici cea mai vagă senzație de greutate.

De fapt, e plină de energie. Mai trează și mai vioaie decât a fost vreodată. *Astă-noapte l-am omorât pe Harper*. E un fapt șocant, dar ea nu e șocată. E doar un fapt natural, așa cum totul e un fapt natural. Și nici nu se poate simți vinovată, fiindcă nu a făcut nimic rău în mod deliberat. Și, oricum, ce rost are *vinovăția*? Toată viața s-a simțit vinovată fără niciun motiv. Vinovată pentru că le stârnea îngrijorarea părinților cu dieta ei. Vinovată pentru că uita, ocazional, să pună ceva la reciclat. Vinovată pentru că inhala dioxid de carbon, răpindu-l copacilor.

Nu! Clara Radley nu are de gând să se mai simtă vinovată de acum încolo.

Se gândește la posterele sale. De ce are niște chestii atât de urâte pe perete? De ce n-ar atârna ceva mai atrăgător în locul lor? Îngenunchează pe pilotă și le dă jos pe toate.

Apoi, de îndată ce peretele e gol, se distrează uitându-se în oglindă, transformându-se, privind cum caninii ei se lungesc și se ascut.

Uite-l pe Dracula.

Nu-i Dracula.

Uite-l pe Dracula.

Nu-i Dracula.

Uite-l pe Dracula...

Își studiază colții albi și curbați. Îi atinge, le apasă vârfurile în buricul degetului mare. Apare o picătură zdravănă de sânge, strălucind ca o cireășă.

O gustă și se bucură de acea clipă înainte să se transforme pentru a arăta din nou pe deplin umană.

E atrăgătoare, își dă seama pentru prima-primă oară. *Sunt drăguță!*

Și rămâne acolo, dreaptă, zâmbitoare și mândră, savurându-și propria frumusețe, cu posterele antivivisectie făcute ghemotoc în jurul tălpilor.

O altă schimbare pe care a observat-o e că se simte foarte *ușoară*. Ieri și în fiecare zi dinainte, fusese întotdeauna conștientă de greutatea care o apăsa și umbla cocoșată, enervându-și profesorii cu umerii ei căzuți. Astăzi totuși nu simte nicio greutate. Și, în timp ce se concentrează asupra acestei ușurătăți ca a heliului, observă că picioarele ei nu mai sunt pe covor, ci deasupra acestuia, plutind peste posterele mototolite.

Și apoi sună cineva la ușa de la intrare, iar ea coboară din nou pe covor.

„Să nu inviți niciodată un vampir
practicant în casa ta, chiar dacă e un
prieten sau un membru al familiei.”

Manualul abstinentului, ediția a II-a, p.
87

GARDURI

Helen stă, pur și simplu, pe hol și lasă ca totul să se întâmple. Îl lasă pe soțul ei să-l invite în casă și să-l îmbrățișeze. El zâmbește și o privește, cu o față care nu și-a pierdut nimic din puterea de odinioară.

— Da, a trecut mult timp, spune Peter, părând a fi mai departe decât e de fapt.

Will își ține ochii ațintiți asupra lui Helen în timp ce prelungește îmbrățișarea.

— Dat dracului mesajul tău, Pete: „Ajută-mă, Obi-Wan Kenobi, ești singura mea speranță!”

— Ei bine, da, spune Peter, nervos. Am cam trecut printr-un coșmar, dar i-am dat de capăt.

Will îi ignoră replica și se concentrează asupra lui Helen, pentru care niciodată holul nu a părut atât de îngust. Pereții și acuarelele se apropie tot mai mult, iar ea e cât pe ce să izbucnească-n flăcări din cauza claustrofobiei în timp ce Peter închide ușa.

Will o sărută pe obraz.

— Helen, uau, parc-a fost ieri!

— Chiar așa? îi răspunde ea sec.

— Da, așa mi se pare.

El zâmbește și se uită de jur-împrejur:

— Plin de bun-gust decorul! Ei, când fac cunoștință cu puștii?

Peter e molatic și stânjenit.

— Da, păi, chiar acum, cred.

Helen se trezește că e incapabilă să facă orice altceva în afară de a-l conduce în bucătărie, sumbră ca un cioclu. Clara nu-i acolo, dar, cumva, își dorește să fi fost, fie și numai pentru a-i abate atenția de la chipul iscoditor al lui Rowan.

— Cine e? o întreabă băiatul.

— E unchiul tău.

— Unchiul? Care unchi?

Rowan e buimăcit. I s-a spus mereu că părinții lui au fost copii unici.

Și-apoi apare unchiul cel misterios, iar Peter zâmbește cu sfială.

— Da, e... fratele meu, Will.

Rowan e rănit și nu îi întoarce zâmbetul unchiului. Helen își imaginează ce gândește: *Încă o minciună într-o viață plină numai de minciuni.*

Spre consternarea ei, Will se așază în scaunul lui Peter și se uită la peisajul exotic alcătuit din cutii de cereale și suportul cu felii de pâine prăjită reci.

— Vasăzică, ăsta-i micul-dejun, spune Will.

Helen se uită, cuprinsă de disperare, la scena din fața sa. Simte o nevoie chinuitoare să îi spună un milion de lucruri lui Will, dar nu poate scoate o vorbă. El trebuie să plece. Peter trebuie să-l facă să plece. Îl trage pe soțul ei de cămașă în timp ce iese din cameră.

— Trebuie să-l dăm afară de-aici.

— Helen, liniștește-te! E-n regulă!

— Nu-mi vine să cred c-ai lăsat mesajul ăla! Nu-mi vine să cred c-ai făcut una ca asta! Vreau să spun: a fost atât de stupid!

Peter e furios de acum și își freacă fruntea cu mâna.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Helen! E *fratele* meu. Nu pricep. De ce-ți ieși din sărite așa când îl vezi?

Helen încearcă să-și domolească vocea până la un ritm normal în timp ce trage cu ochiul spre ușă.

— Nu-mi ies din sărite. Sunt sărită. Doar că... Dumnezeule mare, ultima oară când l-am văzut noi doi eram... *știi tu*. El reprezintă trecutul nostru. E putregaiul pe care l-am lăsat în urmă când ne-am mutat aici.

— Nu mai fi așa de melodramatică! Uite ce-i, ne poate ajuta, în toată treaba asta cu Clara. Îți aduci aminte cum e. Cu oamenii. Cu poliția. Se pricepe să convingă oamenii, să-i vrăjească.

— Sugestionare-prin-sânge? Asta preferi?

— Probabil. Da.

Se uită la soțul ei și se întreabă cât sânge a consumat azi-noapte.

— Ei bine, deocamdată e la noi în casă și-l *vrăjește* pe fiul nostru cel vulnerabil. Îi poate spune

absolut orice.

Peter o privește de parc-ar fi isterică:

— Helen, zău așa! Vampirii nu-i pot sugestiona prin-sânge pe alți vampiri! El nu-l poate face pe Rowan să creadă niciun lucru care să nu fie adevărat.

Replica lui pare s-o tulbure și mai tare pe Helen, care clatină din cap cu furie.

— Trebuie să plece! Trebuie să plece! Să plece! *Scapă* de el! Înainte ca el să...

Se oprește, aducându-și aminte cât de puține știe Peter:

— *Scapă odată de el!*

Rowan își privește unchiul cum mușcă dintr-o felie de pâine integrală prăjită care e deja rece.

Există o ușoară asemănare cu tatăl lui, își dă seama, dar trebuie să photoshopeze destul de mult în mintea lui imaginea pentru a o vede cu adevărat. Trebuie să înlăture barba de trei zile, impermeabilul și cizmele negre de motociclist ale unchiului. Trebuie să adauge destul de multă greutate feței lui Will și burții lui; să îi îmbătrânească pielea cu un deceniu sau două; și să și-l imagineze cu un păr mai scurt; să înlocuiască tricoul cu Nico cu o cămașă cu guler și să-i pună o licărire ternă în ochi. Dacă ar face toate astea, ar obține ceva ce ar semăna vag cu tatăl lui.

— Carbohidrații, spune Will, referindu-se la pâinea prăjită pe care o mănâncă fără niciun efort să-și țină gura închisă. Am tendința de a neglija acest grup alimentar.

Stânjeneala pe care o simte Rowan fiindcă stă la masa pentru micul-dejun cu un străin excentric care-i mai e și rudă de sânge, această stânjeneală îi ține în frâu furia.

Will înghite și flutură vag o felie de pâine prăjită spre el.

— Habar n-aveai de mine, așa-i? Mi-am dat seama după fața pe care-ai făcut-o când am intrat...

— Nu.

— Ei, nu fi prea dur cu maică-ta și taică-tău! De fapt, eu nici nu-i condamn. Avem o istorie îndelungată. Multă dușmănie, mult sânge rău. Dar și legături de sânge, sânge bun. Vezi tu, ei n-au avut principii dintotdeauna.

— Așadar tu ești încă...

Unchiul lui mimează teatral că s-ar rușina:

— *Vampir?* Vai, ce cuvânt provocator, învelit în mult prea multe clișee și romane pentru gagici. Dar, da, mi-e teamă că sunt. Un vampir în deplină funcțiune.

Rowan se uită-n jos, la firimituri și la bucățelele de ouă nemâncate din farfuria lui. Ce-i face sângele să curgă atât ce repede prin vene: mânia sau teama? Cumva reușește să spună ceea ce-i trece prin cap:

— Și cum rămâne cu... gen... valorile morale?

Unchiul lui oftează, de parcă ar fi dezamăgit.

— Pe care să le alegi, asta-i problema. E o piață cam aglomerată în prezent. Mă ia durerea de cap numai când mă gândesc. Eu, unul, rămân la sânge. Sângele e mai simplu. Cu sângele știi exact unde ești.

— Și umbli pur și simplu de colo-colo omorând oameni? Asta faci?

Will nu spune nimic, dar pare amuzat.

Rowan trepidează, ca pământul deasupra unui cadavru viu. Peter intră în bucătărie, părând stânjenit. *Nu, se gândește Rowan, Will e, în mod clar, fratele mai mare.*

— Will, putem sta de vorbă?

— Da, Peter.

Rowan se uită la ei cum ies din cameră. Iritația i se înrăutățește, așa că se freacă pe braț cu zgârieturi furioase și dure. Pentru a doua oară în mai puțin de douăsprezece ore, își dorește să fi fost mort.

Will privește operele de artă discrete, de bun-gust de pe pereții holului. O acuarelă semiabstractă a unui măr, cu un mic *H* maro în colțul de jos.

În schimb, Peter se uită la Will. Arată bine, trebuie s-o recunoască. Nu prea s-a schimbat și

probabil că duce aceeași viață pe care-a dus-o dintotdeauna. Fratele lui mai mare, care arată cu cel puțin zece ani mai tânăr decât el, cu sclipirea aia nebunatică în ochi și aerul ăla de... (*libertate? pericol? viață?*) pe care Peter și l-a pierdut cu mult timp în urmă.

— Uite ce-i, Will, îngaimă el, știu c-ai făcut un mare efort să vii aici și chiar apreciez asta, dar chestia e că...

Will aprobă cu o mișcare din cap.

— Un măr! Nu poți avea niciodată prea mulți meri!

— Ce?

— Știi, nu-i așa, că merele se aleg întotdeauna cu toată gloria? Întreabă Will, de parcă ar purta aceeași conversație. Întotdeauna afurisitele de mere! Dar, nu, mai bine întregul copac. Bunul și bătrânul tată-copac!

Peter își dă seama la ce se referă Will.

— A, da, e unul dintre tablourile lui Helen.

— Dar trebuie să recunosc... *acquarelă?* Pe vremuri îmi plăceau picturile alea-n ulei pe care le făcea. Nudurile. Lucra cu pasiune la ele.

— Uite ce-i... începe Peter, care descoperă că-i e greu să spună tot ce vrea Helen să spună.

Fratele lui, pe care nu l-a văzut aproape deloc în ultimele două decenii, a fost *invitat* aici. Și să dezinvîți vampirii, cu atât mai mult rudele de sânge, nu-i niciodată chiar așa de ușor.

— Petey, asta-i grozav, dar am putea să ne punem la curent unul pe altul ceva mai încolo?

— Ce?

— Noaptea unei zile grele^[24], spune Will cu un căscat teatral. Și ora mea de culcare a cam trecut de multișor. Dar nu-ți face griji. Nu scoate salteaua gonflabilă. Pot să le găuresc în somn, știi, dacă am vreun vis nepotrivit. Și am o grămadă în ultima vreme.

Will își pune ochelarii de soare și îl pupă din nou pe fratele lui pe obraz:

— Mi-a fost dor de tine, frăţioare.

Şi iese din casă.

— Dar... murmură Peter, ştiind că-i prea târziu.

Uşa se închide.

Peter îşi aduce aminte cum era pe vremuri. Fratele lui era mereu c-un pas înaintea lui. Se holbează la norul neclar de frunze verzi şi la punctele roşii care reprezintă merele. El, unul, nu e de acord cu Will. Crede că metoda artistică a soţiei lui s-a îmbunătăţit cu trecerea timpului, a devenit mai subtilă, mai reţinută. Îi plac gardul din fundal, doar nişte tuşe liniare de penel, reverberaţii ale trunchiului copacului. Gardurile reprezintă o trăsătură importantă a operei lui Helen, în prezent, şi el i-a pus odată o întrebare despre ele. Sunt acolo pentru a proteja sau pentru a restricţiona? Ea nu i-a răspuns. Nu ştia. Probabil a crezut că el o ia peste picior şi poate chiar aşa era, dar, cu siguranţă, nu fusese un comentariu negativ la adresa picturilor ei. Într-adevăr, o încurajase să le expună în cafeneaua aceea din Thirsk şi fusese surprins cu adevărat când nimeni nu cumpărase vreuna. (Peter spusese că ea le stabilise preţuri prea mici. Preţuri mai mari ar fi slujit drept garanţii ale valorii lor, în special pentru că Thirsk nu era tocmai centrul efervescent al lumii artistice.)

— Ce-a spus?

Vocea lui Helen îi străpunge gândurile. Pare încordată şi în expectativă.

— Nu m-a ascultat. A ieşit, pur şi simplu.

Helen pare mai degrabă necăjită de această informaţie, nicidecum nervoasă.

— Oh, Peter, chiar trebuie să plece.

El aprobă cu o mişcare din cap, întrebându-se cum va obţine asta şi de ce pentru Helen pare să fie cea mai mare problemă căreia va trebui să-i facă față weekendul ăsta. Mai mare decât cadavrul unui băiat şi decât sătenii bârfitori sau poliţia.

Ea e acolo, la niciun metru distanţă, dar, la fel de bine, ar putea fi şi-un punct la orizont. Încearcă să îi pună o mână pe umăr, liniştitor, dar, înainte să o

poată atinge, ea a și pornit înapoi spre bucătărie, să umple mașina de spălat vase.

O DIAGRAMĂ TANTRICĂ A PICIORULUI DREPT

În casa de lângă cea a familiei Radley, pe Orchard Lane la numărul 19, totul e tăcut.

Lorna Felt stă întinsă în pat lângă soțul ei, ușor mahmură, dar relaxată și gândindu-se la chipul înspăimântat al lui Peter după ce se dăduse la el cu mișcarea aia modestă pe sub masă. Se uită fix la pictura de pe peretele din celălalt capăt al camerei. O diagramă tantrică a piciorului drept – reproducerea unei *yantra* hinduse din secolul al XVIII-lea care cartografia toate structurile interne și toate punctele energetice ale labei piciorului, cumpărată de ea de pe eBay. Mark nu dorise să o atârne pe perete, desigur. La fel cum nu dorea ca vreunul dintre clienții ei să-și scoată șosetele în sufrageria lui.

Cu toate acestea, se ghemuiește în el acum, în timp ce el se trezește.

— Bună dimineața, îi șoptește în ureche.

— A, mda, 'neața, răspunde el.

Neabătută, mâna ei alunecă pe sub tricoul lui și îi dezmiardă pielea cu o atingere ușoară ca un fulg. Apoi își mișcă degetele mai jos, îi desface nasturii boxerilor și îi mângâie penisul flasc cu aceeași delicatețe cu care ar mângâia un șoricel de companie. Iar această mângâiere grijulie și delicată dă rezultate, fiindcă îl excită și el o sărută, iar apoi se reped să facă sex. Dar acest sex e dezamăgitor pentru Lorna, așa cum e adesea – fiindcă e doar o călătorie scurtă, necomplicată de la A la B, când ei nu i-ar strica să parcurgă ceva mai mult din alfabet.

Din cine știe ce motiv, în timp ce strânge din ochi și ejaculează în ea, Mark vede cu ochii minții imaginea vie a canapelei părinților lui. Aceea pe care și-o luaseră în rate în ziua în care s-au căsătorit prințul Charles și Diana, în chip de celebrare. Și-o imaginează așa cum a stat vreme de un an întreg: cu husa din polietilenă pe ea, în caz că i-ar fi trecut

cuiva prin minte să se facă prea comod și s-o murdărească. („Trebuie să înveți să *respecti* lucrurile, Mark! Știi cât de mult a costat?”)

Cei doi stau pe spate, absorbiți de gândurile lor care nu au nicio legătură. Lorna bagă de seamă că se simte din nou un pic cam amețită.

— Aș vrea să putem sta în pat toată ziua, spune Mark de îndată ce și-a recăpătat suflul, deși nu vrea cu adevărat: n-a mai lenevit în pat de pe când avea optsprezece ani.

— Păi, am putea petrece *ceva* timp împreună, nu-i așa? întreabă Lorna.

Mark oftează, apoi clatină din cap.

— Am... chestii pe care trebuie... toată situația aia de rahat cu chiria...

Se ridică din pat și se duce la baie. Mâna ei rămâne pe partea lui de saltea, simțind căldura fără rost pe care a lăsat-o în urmă.

Și, în timp ce îl ascultă cum urinează zgomotos în vasul de toaletă, ea hotărăște că ar trebui să sune la cabinetul medical și să-și facă o programare la Peter (*trebuie* să fie la Peter). Și știe că azi s-ar putea prea bine să fie ziua în care va avea curaj să-l întrebe pe vecinul ei ce a tot vrut să-l întrebe de când i-a simțit ochii însetați și arzând de dorință ațintiți asupra ei la petrecerea cu grătar de anul trecut.

Ridică receptorul. Pe fir se aude vocea lui Toby. Ea stă și ascultă în tăcere, lucru pe care l-a mai făcut, căutând dovezi că fiul ei vitreg o urăște. *De ce nu a sprijinit-o Mark în absolut nimic din ceea ce are legătură cu Toby? De ce nu poate el să vadă cât de mult o disprețuiește băiatul? De ce n-a ascultat-o și nu l-a mutat la Școala Steiner din York? „Mda, ca s-ajungă un acrobat pe catalige șomer când va crește” fuseseră ultimele cuvinte ale lui Mark pe acest subiect.*

— Bună! Vă rog, doamnă Harper, Stuart e acasă?

Vocea lui Toby e atât de politicoasă, încât e aproape de nerecunoscut.

Și apoi doamna Harper:

— Stuart! Stuart! *Stuart?*

Ultimul „Stuart” e atât de tare, încât Lorna trebuie să-și îndepărteze receptorul de ureche.

— Stuart, dă-te jos din pat! E Toby la telefon pentru tine!

Dar pe fir nu se aude niciun sunet venind dinspre Stuart Harper.

HAINA NOI

Eve stă întinsă în pat, în tricoul lălâi pe care îl purta în noaptea în care mama ei a dispărut acum doi ani. Altfel l-ar fi aruncat, fiindcă e spălăcit și plin de găuri în jurul gâtului, acolo unde l-a molfăit, fiindcă făcea reclamă unei trupe care n-o mai interesează.

Dar să dea la gunoi tricoul ar însemna să dea foc încă unei punți care leagă Timpul de Dinainte de Timpul de După și nu au mai rămas prea multe astfel de punți de când s-au mutat aici.

Casa lor veche din Sale era atât de diferită de locul ăsta! Pentru început: fusese o *casă* adevărată, nu un apartament pentru pensionari. Fusese un loc cu suflet și fiecare colțișor al fiecărei camere conținea amintiri cu mama ei. Locuința asta era jalnică și dădea naștere unui soi mai rece de tristețe – tristețea azilurilor de bătrâni moderne, din cărămidă.

Desigur, ea înțelegea doar pe jumătate situația. Știa că, după trimiterea în șomaj a tatălui său, nu mai puteau plăti creditul ipotecar. Și *totuși!* De ce să se mute într-un alt comitat? De ce să se mute de partea cealaltă a Munților Penini, la vreo sută și ceva de kilometri depărtare de bucătăria unde ea și mama dansau pe melodii vechi auzite la radio?

De ce să abandoneze vechiul pat unde mama venea lângă ea ca să stea de vorbă despre poeziile și cărțile pe care le studia pentru a-și lua licența? Sau unde o întreba pe ea despre liceu, prietene și iubiți?

Închide ochii și o vede aievea acum, în galeria de artă a minții sale, cu părul ei scurt și cu zâmbetul binevoitor pe care Eve îl considerase întotdeauna a fi de la sine înțeles.

Apoi tatăl ei intră în cameră și distruge amintirea spunându-i că nu are voie să iasă din casă tot weekendul.

— Ce? întreabă ea, iar vocea ei dogită nu lasă loc de îndoială asupra mahnirei de care suferă.

— Îmi pare rău, Eve. Doar weekendul acesta. Stai acasă.

Încă are pe el haina pe care o purtase pe unde o fi fost, iar chipul lui arată că e cam la fel de deschis la compromisuri ca un baraj al poliției.

— De ce?

Cam asta-i tot ce pare să întrebe ea în prezent și întotdeauna, ca și acum, rămâne fără un răspuns satisfăcător.

— Eve, te rog, ți-am spus să nu ieși din casă. Ți spun pentru că e important.

Și asta-i tot. Asta-i tot ce capătă fata înainte ca tatăl să iasă din cameră.

Cam un minut mai târziu îi vibrează mobilul de pe noptieră. Vede numele „Clara” afișat pe ecran. Înainte să răspundă, se ridică din pat să închidă ușa, apoi dă drumul la radio.

Când răspunde, în cele din urmă, e conștientă că prietena sa are o voce diferită. Tonul ei obișnuit, sfios și autozeflemitor, a fost înlocuit cu ceva mult mai cool, mai încrezător.

— Ei, *señorita*, mai ieșim azi ca fetele la cumpărături?

— Nu pot, îi răspunde Eve. Am fost pedepsită să stau în casă.

— Pedepsită să stai în casă? Ai șaptesprezece ani! Nu poate să facă una ca asta! E ilegal!

— Ei bine, a făcut-o. Acționează mai presus de lege. Și, oricum, sunt lefteră.

— Nu-i nimic. Plătesc eu pentru tine.

— Nu pot. Taică-meu... Pe bune!

— Nu ești proprietatea lui!

Felul în care a rostit replica asta e atât de contrar firii sale, încât Eve se întreabă pentru o clipă dacă vorbește într-adevăr cu prietena ei.

— Vorbești diferit azi!

— *Mda*, îi spune vocea cool a lui Eve în ureche. Mă simt mai bine. Dar chiar am nevoie de niște haine noi.

— Ce? Adică nu mai vomîți?

— Nu, mi-a trecut. Tata zice c-a fost un virus. Ceva ce se transmite prin aer.

— E cineva la ușa din față, îi spune Eve.

— Știu. Am auzit și eu.

— Ce? Cum? Eu abia dac-am auzit-o... Oricum, trebuie să plec. Văd că taică-meu nu răspunde.

— OK, spune Clara. Atunci vin eu pe la tine.

— Nu, nu cred că-i o...

Clara deja a închis înainte să apuce Eve să termine ce avea de spus.

Eve iese din camera ei să răspundă la ușă. Se preface că nu-l aude pe tatăl său care-i șoptește din sufragerie:

— Eve, nu răspunde!

Așa că deschide ușa și îl vede pe proprietarul lor uitându-se în jos la ea cu fața lui de afacerist bucălată și arogantă.

— Tatăl tău e acasă?

— Nu, e plecat.

— Plecat! Cât de convenabil! Ei bine, spune-i că nu-s prea mulțumit. Am nevoie de chiria pe ultimele două luni până săptămâna viitoare sau trebuie să vă găsiți un alt loc unde să stați.

— Are un job de-acum, îl informează Eve. O să vă poată plăti, dar s-ar putea să mai dureze un pic. Nu v-a... ăăă... explicat Toby?

— Toby? Nu. De ce ar fi făcut-o?

— Așa a zis.

Și domnul Felt îi zâmbește, dar nu cu bunătate. E un zâmbet care o face să se simtă teribil de proastă, de parcă ar fi poanta într-un banc pe care nu-l înțelege.

— Săptămâna viitoare, spune el ferm, șapte sute de lire.

UN MIC ATAC DE PANICĂ

Clara mirosise ceva în timpul drumului ei spre oraș. Un soi de parfum bogat, exotic, pe care nu îl mai remarcase niciodată în aglomeratul autobuz 6. Avusese un efect atât de bulversant asupra sa, încât fusese de-a dreptul ușurată ori de câte ori ușile se deschideau și aerul proaspăt pătrundea pentru a-i limpezi simțurile.

Dar iată-l din nou aici, copleșind-o în vreme ce probează haine în cabinele de la Topshop. Un miros straniu de îmbătător care îi amintește de extazul violent și feroce pe care l-a simțit noaptea trecută.

Și se vede pe ea însăși. Deasupra trupului lui Harper, năpustindu-se cu capul în jos ca un velociraptor spre rănilor lui gălgâitoare, pentru a-i suga și mai mult din viață. Tremură când își aduce aminte, dar nu are habar dacă se cutremură din cauza ororii a ceea ce a făcut sau din cauza desfătării îmbătătoare pe care o simte gândindu-se la ceea ce știe că ar mai putea trăi din nou.

Mirosul e cel de sânge, își dă seama. Sângele care e înlăuntrul tuturor trupurilor care se dezbracă în celelalte cabine. Fete pe care nu le cunoaște, împreună cu cea pe care o cunoaște – aceea pe care a convins-o prin linguşeli să fugă din apartament și departe de tatăl ei.

Iese în noile sale haine, fermecată. E atrasă de forțe invizibile spre cabina alăturată, pregătindu-se să tragă draperiile. Dar panica îi cuprinde corpul ca o umbră rece, chiar la timp, făcându-i inima să bubuie și fiecare membru să vibreze.

Își dă seama ce face. Și o ia la fugă. Iese din zona cabinelor de probă și traversează magazinul, lovindu-se de un manechin decorat în stilul anilor 1980, cu un tricou prea scurt și crucifixe țipătoare, pe care-l dărmă și care aterizează pe un stativ pentru haine, formând un soi de punte.

— Scuze, spune Clara cu sufletul la gură, dar merge mai departe spre ieșire.

Alarma se declanșează când iese-n fugă în hainele ei cu dispozitive de siguranță, dar nu se poate întoarce. Are nevoie de aer curat pentru a-și dilua dorința.

Sunetul pașilor pe asfalt îi bubuie în cap. Cineva aleargă după ea. O zbughește pe o alee, pe lângă pubele care dau pe dinafară, dar zărește în față un zid înalt de cărămidă roșie. O fundătură.

Paznicul a încolțit-o. În timp ce se apropie de ea, spune ceva în stația radio prinsă de buzunarul cămășii:

— E-n regulă, Dave. Am prins-o. E doar o fetișcană.

Clara rămâne cu spatele lipit de zid.

— Îmi pare rău, spune. N-am vrut să fur nimic. Am avut un mic atac de panică, asta-i tot. Am banii. Pot să...

Paznicul zâmbește de parcă i-ar fi spus o glumă.

— Mda, sigur, iubito! O să poți explica toate astea la secția de poliție. Dar nu-s prea sigur c-o să te și creadă.

Își pune mâna grea pe brațul ei. Și, în timp ce o apasă, ea se holbează la tatuajul cu sirenă de pe antebrațul lui, cu fața din tuș albastru privind-o fix cu un soi de înțelegere tristă. Bărbatul începe să o tragă spre stradă. Pe măsură ce se apropie de capătul aleii, Clara aude pașii cumpărătorilor care trec prin fața lor, bubuitul devenind tot mai rapid, până când toți par să danseze o gigă colectivă. Mâna o apasă și mai tare, iar o mânie disperată o străbate pe fată. Încearcă să se smulgă din strânsoare.

— N-aș prea crede, spune paznicul.

Fără să se gândească, ea face șmecheria cea nouă și-și scoate colții.

— Ține-te departe de mine! șuieră.

Bărbatul îi dă brusc drumul, de parcă l-ar arde. Simte că fata îi poate adulmeca sângele și groaza îl mistuie. Gura i se cască larg și se dă înapoi, cât mai departe de ea, cu mâinile apăsând în jos, în aer, cam așa cum încerci să calmezi un câine.

Clara vede spaima pe care i-a stârnit-o acestui bărbat în toată firea și începe să tremure, înțelegându-și îngrozită puterea.

SALVAȚI COPIII

Dimineața lui Peter la cabinet e un pic în ceață. Pacienți vin și pacienți pleacă, iar el face totul mașinal. Pe măsura ce ziua trece cu greu, se gândește din ce în ce mai mult la sentimentul pe care l-a avut în timp ce se avânta în zbor noaptea trecută, bucuria aceea rapidă și lipsită de greutate. Îi e greu să se concentreze la ce se întâmplă acum. La chestii cum ar fi deschiderea ușii și apariția domnului Bamber, la doar o zi după examinarea sa rectală.

— Bună ziua, spune Peter auzindu-și vocea de undeva, de foarte sus, de deasupra Mării Nordului. Cum vă mai simțiți?

— Nu prea bine, ca să fiu cinstit, spune bătrânul în timp ce se așază pe scaunul din plastic portocaliu. E din cauza antibioticelor. Mi-au făcut harcea-parcea sistemul.

Se bate pe burtă, pentru a indica despre ce parte a sistemului vorbește. Peter își verifică însemnările.

— Am înțeles. Ei bine, în mod normal, amoxicilina are doar unele dintre cele mai blânde efecte secundare.

Domnul Bamber șuieră un oftat:

— Mi-au afectat controlul. Nu e prea demn. Când trebuie să merg la baie, chiar trebuie să merg. E ca-n filmul ăla, *The Dam Busters*, acolo, jos! zice bătrânul, umflându-și obrazii și imitând sunetul unui baraj care explodează.

Pentru Peter e prea multă informație. Așa că închide ochii și își freacă tâmpilele, alinând o durere de cap care dispăruse de ore bune, dar care acum revine încetișor.

— Bine, reușește să spună. O să vă schimb rețeta și o să vă recomand o doză mai mică. Să vedem ce rezultate va da.

Peter mâzgălește o rețetă ilizibilă și i-o înmânează, iar înainte să-și dea seama ce și cum,

altcineva e cu el în încăpere. Și altcineva după aceea.

Doamna stânjenită cu aftă.

Bărbatul cu tusea incontrollabilă.

O femeie cu gripă.

Bătrânelul acela în blazer de crichet căruia nu i se mai scoală. Un ipohondru plin de alunițe care, tot căutându-și problemele pe Google, ajunsese să se convingă că are cancer de piele.

Doamna care conducea pe vremuri oficiul poștal și care i-a suflat halitoza ei în față, să i-o examineze. („Nu, sincer, Margaret, abia dacă se observă.”)

La două și jumătate după-amiaza, Peter deja vrea să plece. E sâmbătă, în fond!

Sâmbătă!

Sâm-bă-tă.

Ce entuziasm rafinat conținuseră cândva aceste trei silabe! În timp ce se holbează la uriașa picătură roșie de sânge de pe perete, își amintește ce însemnau zilele de sâmbătă cu ani în urmă, pe când el și Will ieșeau împreună la Stoker Club, pe Dean Street în Soho, un bar cu circuit închis, numai pentru băutorii de sânge dedicați, iar apoi, poate, prin piața de carne din Leicester Square, uitându-se la marfă. Sau, uneori, dacă deja se delectaseră cu SV, se ridicau deasupra orașului, aliniindu-și rutele de zbor cu meandrele șerpești ale Tamisei, pentru a goni apoi spre un weekend vampiresc dezlănțuit. Valencia. Roma. Kiev.

Uneori, cântau un cântec prostesc pe care-l compuseseră în adolescență pentru trupa lor, The Haemo Goblins^[25]. Acum însă nu și-l mai amintește. Nu prea.

Dar fusese un mod de viață imoral și necugetat. Se bucurase fiindcă o întâlnise pe Helen și se mai domolise. Desigur, nu bănuise că va înceta de tot să bea sânge, proaspăt sau de alt fel. Nu până când Helen rămăsese gravidă și îi ceruse să-și pună-n ordine prioritățile. Nu, la asta nu se așteptase. Nu-și anticipase viitorul de migrene, monotonie și stat

într-un scaun de birou stricat, așteptând ca ușa să se deschidă și să intre un alt ipohondru în cabinet.

— Intră, spune obosit, căci ușoara bătaie în ușă sunase ca o bubuitură de ciocan.

Nici măcar nu se deranjează să privească în sus. Mâzgălește perfuzii de sânge pe foile lui de rețete până când remarcă un miros oarecum cunoscut. Închide ochii o clipă pentru a savura aroma, apoi îi deschide pentru a o vedea pe Lorna, plesnind de sănătate, în blugi mulați și o bluză subțire vaporosă.

Dacă ar fi un bărbat normal, capabil să-și stăpânească poftele în mod normal, Lorna ar arăta pentru el așa cum arată de fapt. Ca o femeie de treizeci și nouă de ani oarecum atrăgătoare, cu ochi maniacali și excesiv de fardați. Dar pentru Peter ea pare să fi coborât direct din paginile lucioase ale catalogului de îmbrăcăminte Boden al lui Helen. Se ridică și o pupă pe obraz, de parcă ar fi la o cină festivă.

— Lorna! Bună! Miroși plăcut!

— Da?

— Da, spune el încercând să se concentreze exclusiv asupra parfumului. Cu iz de pajiște. Mă rog, ce faci?

— Ți-am spus c-o să-mi fac o programare.

— Da. Da, ai spus. Ia loc!

Ea se așază pe scaun.

Cu grație, se gândește el. Ca o pisica. O birmaneză unduitoare, fără nicio spaima însă.

— Clara se simte bine? întreabă ea pe un ton sobru.

— A, da, Clara e... știi tu. Tânără, dornică să experimenteze... știi doar cum sunt adolescenții.

Ea aprobă cu o mișcare din cap, gândindu-se la Toby:

— Da.

— Ei, despre ce era vorba? întreabă Peter.

Speră pe jumătate că ea are o boală care ar putea să-l scârbească. Ceva care ar dezamorsa energia dintre ei. Hemoroizi ori sindromul colonului iritabil

sau cam așa ceva. Dar simptomele ei sunt atât de victoriene și demne de o lady, că nu fac decât să-i sporească farmecul. Îi spune că în ultima vreme s-a simțit slăbită, c-o ia cu leșin când se ridică prea repede în picioare. Peter crede, pentru o clipă de egoism pur, că ea s-ar putea să inventeze toate acele simptome.

Totuși încercă să se poarte ca un profesionist.

Îi înfășoară banderola tensiometrului în jurul brațului și începe să pompeze. Lorna îi zâmbește cu o încredere cochetă, în timp ce el se luptă cu dorința pe care i-o stârnește vederea venelor ei.

Curenți frumoși și subțiri de albastru în mijlocul pielii de culoarea piersicii.

Zadarnic.

Nu se poate opri.

E pierdut de-acum, prins în capcana momentului. Închide ochii și se vede aplecându-se spre brațul ei, făcând-o să chicotească.

— Ce faci? îl întreabă.

— Trebuie să te degust.

— Nu, cum să mă dezguști?

Îi vede colții și țipă. El își împlântă dinții în brațul ei întors în sus și, din cauza presiunii aplicate venelor, sângele țâșnește peste tot. Peste fața lui Peter, peste Lorna, peste tensiometru și postere.

— Te simți bine?

Vocea ei spulberă fantezia.

Peter, fără niciun strop de sânge pe el sau pe oriunde altundeva, clipește alungând halucinația.

— Da.

Citește valoarea tensiunii, desface banderola și încearcă să fie serios.

— Totul e normal, spune, căznindu-se să nu se uite la ea sau să tragă aer pe nas. Sunt sigur că nu-i nimic serios. Probabil doar nivelurile de fier sunt cam scăzute. Totuși e mai bine să fim precauți, așa că o să-ți recomand niște analize de sânge.

Lorna tresare.

— Sunt așa o fetiță când vine vorba de injecții!

Peter își dregă vocea:

— Trebuie să mergi la Elaine, la recepție.

Lorna e pe punctul de a deschide ușa, dar, în mod evident, vrea să mai spună ceva. Are o expresie zburdalnică, dar cam nervoasă, care lui Peter îi place și totodată îl sperie.

— Au seri de jazz, spune, în cele din urmă.

Pentru Peter, vocea ei e lină și ispititoare, ca oglinda liniștită a unui lac.

— La Fox and Crown, lângă Farley. Muzică live. Lunea, cred. Mă gândeam c-am putea merge. Mark e plecat la Londra în zilele de luni, se-ntoarce târziu. Așa că m-am gândit... nu știu... c-am putea merge.

El ezită, amintindu-și de piciorul ei care îl apăsa pe al lui ieri-seară. Își aduce aminte gustul sângelui, la puțin timp după aceea, care îi spălase toată vinovăția. Simte frustrarea tuturor acelor declarații de dragoste făcute nevestei sale de-a lungul anilor, la care nu i se răspunsese niciodată la fel. Trebuie să-și adune fiecare fărâmbă de putere pentru a clătina ușor din cap:

— E...

Ea își mușcă buza de jos, încuviințează din cap, apoi gura i se cascadează ușor, ca aripile unei păsări rănite, într-un soi de zâmbet.

— OK. Pa, Peter! spune, nedorind să mai aștepte întregul refuz.

Și ușa se închide, iar lui Peter regretele îi îneacă ușurarea.

— Pa, Lorna! Mda, la revedere!

„Un mesaj pentru convertiți: să nu luați niciodată contact cu cel care v-a convertit. Emoțiile pe care le veți simți pentru individul al cărui sânge a produs o transformare atât de profundă în însăși firea voastră vor fi întotdeauna dificil de ignorat. Dar să-l vedeți pe acest individ în persoană vă poate provoca o avalanșă de emoții din care s-ar putea să nu mai fiți niciodată în stare să vă reveniți.”

Manualul abstinentului, ediția a II-a, p.
133

BARCA FĂRĂ VÂSLE

Una dintre consecințele binecunoscute ale băutului excesiv de sânge este că acesta are un efect profund asupra viselor. În general, acest efect este unul bun și vampirul practicant mediu se bucură în somn de adevărate filme bogate și doldora de plăcere, pline ochi de nuduri seducătoare și detalii exotice care se schimbă de la un vis la altul, iar Will Radley nu făcea excepție pe vremuri. Visele lui adunau cele mai abundente detalii ale locurilor pe care le vizitase – și el chiar vizitase *tot* (chiar dacă numai noaptea) – și adăugau alte câteva în plus din cele mai îndepărtate zone ale imaginației sale. Recent însă avusese coșmaruri sau, mai degrabă, același coșmar, iar și iar, în care locul și evenimentele se schimbau doar în mici detalii.

Și îl are chiar acum, în sâmbăta asta. Iată cum se desfășoară.

Se face că e într-o barcă, dar fără nicio vâslă, plutind pe un lac de sânge.

De jur-împrejur e un țărm stâncos și o femeie frumoasă, care stă în picioare desculță pe stânci, îi face semn cu mâna să se apropie.

El vrea să se ducă la ea, dar știe că nu poate înota, așa că își folosește mâinile să vâslească, improșcând peste tot cu sânge, până când se lovește de ceva.

Un cap iese la suprafață. O femeie cu ochii dați peste cap și gura căscată se ivește din undele roșii.

Astăzi, femeia este Julie, casierița de noaptea trecută.

El se așază la loc în barca fără vâsle în timp ce alte chipuri moarte ies la suprafață, toate cu ochii albi și gurile căscate, cu răni mortale pe gât. Sunt toți bărbații și toate femeile pe care i-a ucis.

Sute de capete – țipe cunoscute la *speed-dating*, chelnerițe croate, o franțuzoaică venită într-un program de schimb de studenți, atârănători de prin Stoker Club și Black Narcissus, păstori de capre siberieni, italience cu gâturi de lebădă, nenumărați

ruși și ucraineni – mișcându-se în sus și în jos prin sânge ca niște geamanduri.

Femeia de pe mal încă e acolo totuși, așteptându-l în continuare să vină la ea. Numai că acum vede cine e: Helen, cea din urmă cu șaptesprezece ani, și acum, că știe asta, vrea să fie cu ea mai mult decât oricând.

Un pleoscăit.

Cineva înoată în sânge. Și apoi altcineva, într-un craul disperat, împrôșcând în jur.

Sunt cadavrele. Sunt morții care vin după el.

Julie e cel mai aproape. Vede cum ochii ei morți se răsucesc înainte și cum brațul ei se întinde din lac și cum ea se prinde de barcă.

Apoi, în timp ce ea se saltă în barcă, Will aude altceva. Cineva e sub barcă și bate în lemn, încercând să-l spargă și să pătrundă.

O caută cu privirea pe Helen, pe mal. A dispărut. În locul ei e Alison Glenney – comandanta-adjunctă încrezută și cu părul tuns scurt care conduce operațiunile antivampiri ale poliției. Ea aprobă cu o mișcare din cap, de parcă totul ar decurge conform planului.

Cadavrele sunt de jur-împrejurul lui, alăturându-se lui Julie, întind brațele din sânge spre barcă, iar bocăniturile devin din ce în ce mai tari. Mâinile sunt cât pe ce să îl ajungă, dar închide ochii, apoi îi deschide și e din nou în dubița lui, cu jaluzelele opace trase.

Doar un vis.

Doar același vis vechi.

Își înșfacă cuțitul și deschide portiera să vadă cine bate. E Helen.

— Tocmai visam despre...

Ea se uită la cuțit.

— Îmi pare rău, spune el zâmbind în semn de scuză, puterea obișnuinței! E o groază de SV pe aici. Unele sticle sunt destul de prețioase. Au tăbărât odată pe mine niște demoni-însetați-de-sânge în Siberia. Niște matahale de danezi. Bunii și bătrânii

colți sunt absolut inutili în astfel de situații, după cum știi.

Îi face semn cu mâna cum i-a făcut ea în somn:

— Intră, bucură-te de umbra dinăuntru.

Helen închide ochii, să respingă cererea. Apoi vorbește încetișor, să n-o audă vecinii:

— Ce a încercat Peter să-ți spună e că vrea să pleci. N-avem nevoie de tine.

— Mda, ce-i drept, mi s-a părut mie cam distant, dacă tot ai adus vorba. N-ai putea să vorbești cu el, Hel?

Helen e stupefiată:

— Ce?

Lui nu-i place chestia asta: nu arată prea bine așa, ciucit precum Quasimodo în dubiță.

— Văd că te-ai obișnuit cu soarele de-a binelea. Vino, stai jos!

— Nu-mi vine să cred! spune ea exasperată. Vrei să-ți pun o vorbă bună la Peter, ca să te lase să stai?

— Doar până luni, Hel. Trebuie să mă dau la fund un picuț, pe bune.

— Nu-i nimic pentru tine aici. Peter și cu mine vrem să pleci.

— Chestia e c-am sărit calul. Trebuie să stau într-un loc... liniștit. Sunt o grămadă de rude furioase acolo de unde vin. Una, în special.

Și e adevărat, deși ăsta a tot fost adevărul de foarte multă vreme. Anul trecut a auzit din surse de încredere că îl caută cineva pe „profesorul universitar Will Radley”. Cineva a cărui ranchiună izvora, probabil, din vremea studenției, își imaginează. Un tată înnebunit sau un văduv, cineva care voia răzbunare. Nu-și face griji în legătură cu el mai mult decât își face în legătură cu Alison Glenny, dar e încă un lucru care-i încordează relațiile cu ceilalți vampiri din Societatea Sheridan.

— Cineva tot pune întrebări. N-am habar cine e, dar nu renunță. Așa că, dacă aș putea doar...

— Să-mi pui familia în pericol? Nu. Nici vorbă!

Will iese din dubiță și își mijește ochii la păsările care părăsesc un copac din apropiere, mânate de

groază, și la Helen, care scrutează strada cu o anxietate similară. Will îi urmărește privirea și vede o doamnă în vârstă cu un baston.

— Uau, chiar am nevoie de niște cremă cu factor de protecție solară serios, spune el, clipind în soare, încă tine în mână cuțitul.

— Ce faci? îl întreabă Helen.

Bătrâna ajunge în dreptul lor.

— Bună!

— Bună dimineața, doamnă Thomas!

Doamna Thomas îi zâmbește lui Will, care ridică nonșalant mâna în care ține cuțitul și îi face semn cu ea. Zâmbește și o salută, la rândul lui:

— Doamnă Thomas!

Îl amuză s-o necăjească pe Helen care, într-adevăr, e înfricoșată. Dar doamna Thomas nu pare să fi băgat de seamă cuțitul sau, cel puțin, nu pare tulburată de el.

— Bună, vine croncănitul prietenos drept răspuns și femeia își continuă neabătută drumul.

Helen se uită urât la Will, așa că el decide s-o enerveze și mai mult, prefăcându-se surprins că încă ține în mână cuțitul:

— Aoleu!

Îl aruncă dezinvolt în dubiță, iar fața începe să-l usture din cauza luminii. Helen se uită spre casa de alături, de unde Mark Felt tocmai iese cu o găleată și un burete să se apuce să-și spele mașina. Un bărbat care, spre amuzamentul lui Will, pare oarecum îngrijorat de personajul dubios cu care stă Helen de vorbă.

— Ești bine, Helen?

— Da, mulțumesc, Mark.

În vreme ce începe să frece cu buretele capota mașinii lui scumpe, tipul se uită la Helen cu o oarecare suspiciune moderată.

— Clara e bine? întreabă el, aproape cu agresivitate, în timp ce apa cu clăbuci se revarsă peste parbriz.

Ce le-or fi spus vecinilor? se întreabă Will urmărind interpretarea actoricească plină de

nervozitate a lui Helen.

— Da, e bine, răspunde ea. E bine acum. Doar chestii de-ale adolescenților, știi cum e.

Urmează încă un moment amuzant când Helen își dă seama că ar trebui să i-l prezinte pe Will lui Mark, dar nu se încumetă. În timp ce ea se străduiește să-și prostească vecinul, Will se minunează de ea cum s-ar minuna la vederea unei cărți familiare traduse într-o limbă străină.

— Bun, răspunde Mark, nepărând însă foarte convins. Mă bucur că-i bine. Pe la cât termină Peter la cabinet?

Helen ridică din umeri, dorindu-și, în mod clar, ca toată conversația să ia sfârșit.

— Depinde, sâmbăta. Pe la cinci. Patru-cinci...

— Așa.

Helen dă din cap și zâmbește, dar Mark n-a terminat.

— Aș vrea să aduc planurile alea odată. Dar cred că mâine ar fi cel mai bine. Mai târziu mă duc la golf.

— Bine, spune Helen.

Will încearcă din răspuțeri să-și stăpânească zâmbetul superior.

— Hai să facem asta înăuntru, îi șoptește Helen.

Will încuviințează din cap și o urmează spre ușa de la intrare. *Cam directă*, își spune, *dar în regulă. M-ai vrăjit.*

PARIS

Un minut mai târziu, e așezat comod pe canapeaua din sufrageria elegantă. Helen stă cu spatele la el, privind spre curte și grădină. E încă splendidă fără s-o știe, deși a hotărât să adopte o condiție muritoare accelerată. Și dacă ar fi bătrână și zbârcită ca o nucă, el tot ar dori-o.

Și-o imaginează ca pe-o păpușă rusească. Acest înveliș exterior rural și tensionat conține o altă Helen, mai bună. El, unul, o știe. Acea Helen cu care a zburat cândva peste mare, ținându-se de mâinile pătate de sânge. Adulmecă pofta de viață, de pericol, care încă îi curge prin vene. Și știe că asta-i momentul să o ațâțe, să o silească să-și aducă aminte de eul ei mai bun.

— Îți amintești Parisul? o întreabă. Noaptea aia când am zburat într-acolo și am aterizat în grădina de la Musée Rodin?

— Taci, te rog, spune ea. Rowan e sus.

— Ascultă muzică. N-o s-audă nimic. Voiam doar să aflu dacă te gândești vreodată la Paris?

— Uneori, da. Mă gândesc la o grămadă de chestii. Mă gândesc la tine. Mă gândesc la mine, la cum eram pe vremuri. La cât de mult din mine însămi a trebuit să sacrific pentru a trăi aici, cu toți oamenii ăștia normali. Uneori îmi vine pur și simplu... nu știu... să renunț și să pornesc pe stradă goală pușcă, să văd ce-o să spună oamenii. Dar încerc să rectific o greșeală, Will. De-aia trăiesc așa. Totul a fost o greșeală.

Will ridică o vază și se holbează la gaura scobită și întunecată.

— Tu nu *trăiești*, Helen. Locul ăsta-i o morgă. Se simte mirosul de visuri moarte.

Helen menține un ton coborât:

— Eram cu Peter. Eram *logodită* cu Peter. Îl iubeam. De ce-a trebuit să schimbăm totul? De ce-ai venit după mine? Ce-a fost? Ce te împinge să vii ca un coșmar demonic și să distrugi totul? Rivalitatea

între frați? Plictiseala? Doar simpla nesiguranță? Să-i omori sau să-i faci să se simtă nefericiți pe toți oamenii din lume, ca să nu mai existe nimeni demn de invidie? Despre asta-i vorba?

Will zâmbește. Vede o urmă din vechea Helen.

— Haide, zău, nu te-a coafat niciodată monogamia.

— Eram tânără și proastă. Pe bune, al naibii de proastă. Nu-nțelegeam care-s consecințele.

— Prostia a fost la modă în anul ăla. Bietul Pete! N-ar fi trebuit să între-n tura aia de noapte... Nu i-ai spus niciodată, de fapt, nu?

— Cui? întreabă ea.

— Să rămânem la Pete.

Helen își acoperă ochii cu mâna.

— Ai înțeles.

— 1992, spune Will cu atenție, de parcă data însăși ar fi ceva delicat și prețios. Un an de colecție. Am păstrat suvenirul nostru. Doar știi că-s sentimental.

— Ai păstrat... spune Helen căscând ochii de groază.

— Păi, sigur! N-ai fi făcut la fel?

Începe să declame teatral:

— „M-așezi doar în suburbia plăcerii?”^[26]

Zâmbește:

— E o întrebare retorică. Știu că sunt centrul orașului tău. Sunt Turnul Eiffel. Dar, da, ți-am păstrat sângele. Și-s destul de sigur că Pete l-ar recunoaște. Am fost mereu un snob în materie de sânge. Oh, și-am păstrat și scrisorile...

Will pune cu delicatețe vaza la loc pe masă.

— Mă șantajezi? șoptește Helen.

El se înfioară la auzul acuzației:

— Nu-ți înjosi sentimentele, Helen. Erai atât de drăguță cu mine în scrisorile tale!

— Îmi iubesc familia. Asta simt.

Familia.

— Familia! spune el.

Cuvântul în sine sună famelic.

— Îl includem și pe Pete aici sau ne mulțumim cu puștii?

Helen îi aruncă o privire urâtă.

— E absurd! Crezi că încă țin mai mult la tine fiindcă m-ai convertit înaintea lui?

Și, chiar când ea spune asta, Rowan coboară, neauzit, dar auzind. Nu deslușește cuvintele ca atare, ci doar vocea mamei sale și tonul ei imperativ. Apoi se oprește să-l asculte pe Will. Cuvintele sunt clare de acum, dar nu prea au sens.

— Înainte? întreabă Will, pe un ton aproape mânios. Nu poți fi convertită *de doua ori*, Helen. Chiar c-ai început să uiți! Poate ți-ar plăcea să-ți reîmprospătez...

Rowan își mută greutatea pe piciorul stâng, făcând să scârțâie o scândură. Vocile se opresc din cauza asta și, pentru o secundă, două nu se mai aude decât ticăitul micului ceas de epocă de lângă telefon.

— Rowan?

E vocea mamei lui și Rowan se întreabă dacă să vorbească sau nu.

— Mă doare capul, spune în cele din urmă. O să iau o pastilă. Și-apoi o să ies.

— Oh, răspunde mama sa după o pauză lungă. Bine. Așa... Când vii...

— Mai încolo, o întrerupe Rowan.

— Mai încolo, da. Pe mai târziu!

Tonul ei e fals. Dar cum să-ți mai dai seama ce e fals? Fiecare lucru real pe care l-a cunoscut el vreodată a fost o prefăcătorie. Și vrea să-și urască părinții din cauza asta, dar ura e un sentiment puternic, pentru oameni puternici, iar el, unul, e cât se poate de slab.

Așa că străbate holul și intră în bucătărie. Deschide ușa dulapului unde știe că e medicamentul și scoate ibuprofenul din cutie. Studiază ambalajul de plastic de un alb pur. Se întreabă dacă are suficiente pastile cât să se sinucidă.

ÎN SPATELE UNEI TISE

Ei îl aud pe Rowan intrând în bucătărie. Ușa unui dulap se deschide și se închide. Apoi el iese din casă și, de îndată ce aude ușa închizându-se, Helen poate respira din nou. Dar e numai o ușurare de moment, care durează doar până când Will, care e tot pe canapea, deschide gura.

— Ar fi putut fi mai rău, spune el. Ar fi putut găsi scrisorile. Sau s-ar fi putut să fie Pete aici.

— Taci, Will! *Taci* odată!

Dar mânia ei e molipsitoare. Will se ridică în picioare și vine mai aproape de Helen, vorbindu-i, în tot acest timp, unui Peter care nu-i acolo:

— Știi, Pete, am fost de-a dreptul surprins că n-ai putut să faci calculele ca lumea. Cu toate calificările tale! Și medic, pe deasupra... Ei, sigur, Helen ți-a dat aiurea datele, iar pe mine m-a distrat să-l bag în sperieți pe ginecolog și să-l oblig să mintă, dar orișicât...

— Taci, taci, taci!

Ea nu mai gândește, ci doar se repede la Will, zgâriindu-l pe față și simțindu-se eliberată. Will își vâra degetul în gură și apoi i-l arată. Ea se uită la sânge, acel sânge pe care-l știa și-l iubea mai presus de toate. E acolo, în fața ei, gustul care ar putea s-o facă să uite tot. Singurul mod de a se lupta cu instinctele ei e să iasă valvârtej din cameră, dar aproape că-l aude zâmbind șmecherește și fericit când strigă în urma ei:

— Cum ți-am zis, Hel, doar până luni.

Rowan stă în cimitir, sprijinit în spatele unei tise, invizibil dinspre drum. A luat toată cutia de ibuprofen, dar se simte exact ca-n urmă cu o oră, minus durerea de cap.

Ăsta-i iadul, își dă el seama. Să fii prins vreme de vreo două sute de ani în capcana frazei lungi și oribile care e viața, fără să poți ajunge la punct.

Își dorește să-l fi întrebat pe tatăl lui cum se omoară un vampir. Chiar i-ar plăcea să știe dacă sinuciderea e posibilă. Poate c-o fi ceva prin *Manualul abstinentului*. În cele din urmă, se ridică în picioare și o ia spre casă. Pe la jumătatea distanței o vede pe Eve coborând dintr-un autobuz. Se îndreaptă spre el și Rowan își dă seama că e prea târziu să se mai ascundă.

— Ai văzut-o cumva pe sora ta? întreabă ea.

Îl privește drept în față, cu toată puterea ei de Eve vie în ochi, încât el aproape că nu mai poate vorbi.

— Nu, izbutește să spună în cele din urmă.

— Pur și simplu a dispărut în Topshop.

— Aha. Nu. Eu... N-am văzut-o.

Rowan își face griji pentru sora lui. Poate c-a prins-o poliția. Pentru o clipă, această îngrijorare preia controlul asupra anxietății generale pe care o simte când vorbește cu Eve. Și, din cauza temerii pentru sora lui, aroma de chimicale din gura lui capătă gust de vină, de vreme ce cu numai o jumătate de oră în urmă voise s-o abandoneze și pe ea împreună cu tot restul lumii.

— Păi, a fost ciudat, spune Eve. Era acolo, iar în clipa următoare...

— Eve! strigă cineva alergând spre ei. Eve, te-am căutat peste tot.

Eve își dă ochii peste cap și mârâie agasată spre Rowan, de parc-ar fi prietenul ei.

Iată un motiv să fii viu.

— Scuze, trebuie să plec. E tata. Pa!

El aproape că are curajul să-i zâmbească, la rândul lui, și chiar reușește, după ce ea i-a întors deja spatele.

— Bine, spune el. Pa!

Ore bune mai târziu, în dormitorul lui, în timp ce își ascultă albumul preferat al trupei The Smiths (*Meat is Murder*), răsfoiește indexul din *Manualul abstinentului* și găsește următoarele informații care stau ascunse la pagina 140:

Notă despre sinucidere

Depresia suicidară este o afecțiune frecventă în rândul celor care se abțin.

Fără o dietă regulată de sânge uman sau de vampir, chimia creierului nostru poate fi afectată în mod serios. Nivelurile de serotonină sunt adesea foarte scăzute, în timp ce rezerva de cortizol poate să crească alarmant în perioadele de criză. Suntem înclinați să acționăm impulsiv, necugetat.

Tuturor acestora li se adaugă, firește, ura de sine care izvorăște din cunoașterea a ceea ce suntem, iar ironia tragică pentru abstenenți e că ne urâm instinctele – în parte, pentru că nu le dăm ascultare. Spre deosebire de demonii-sângelui practicanți, care sunt orbiți de dependența lor, avem luciditatea de a vedea cu adevărat monstrul din noi înșine, iar pentru mulți această priveliște poate fi mai mult decât pot suporta.

Nu este scopul acestei cărți să emită judecăți morale despre cei care caută să-și pună capăt vieții. Într-adevăr, în multe cazuri (ca atunci când abstenenții ar putea lua în considerare să se reîntoarcă la vechile lor obiceiuri criminale), sinuciderea s-ar putea chiar să fie recomandabilă.

Oricum, e important să ținem cont de următoarele fapte:

1. Abstenenții s-ar putea să trăiască asemenea oamenilor, dar nu pot muri la fel de ușor ca aceștia.

2. Teoretic, e posibil să te sinucizi prin ingerarea unor substanțe farmaceutice, dar cantitatea necesară e, în mod semnificativ, mai mare decât pentru un muritor obișnuit. De exemplu, vampirul mediu ar avea nevoie să consume aproximativ 300 de pastile de 400 de miligrame de paracetamol.

3. Sufocarea cu monoxid de carbon, aruncarea de pe clădiri și tăierea venelor sunt complet nepractice. În special cea din urmă, de vreme ce vederea și mirosirea propriului sânge pot stârni imediat dorința de a căuta surse proaspete de la alte ființe vii.

Rowan închide cartea. Cu un straniu sentiment de ușurare.

În fond, dacă s-ar sinucide, nu ar mai putea să o vadă niciodată pe Eve, iar gândul îl îngrozește mai mult decât acela de a rămâne în viață.

Închide ochii, se lasă pe spate în pat și ascultă zgomotele care vin din celelalte camere. Mama sa învârte ceva în blender la parter. Tatăl său găfâie din greu pe aparatul de vâslit din camera de oaspeți. Iar cel mai tare se aud Clara și Will, care râd împreună și ascultă niște chitare scrâșnitoare.

Rowan lasă celelalte sunete să se contopească în mintea lui în timp ce se concentrează asupra râsului surorii lui. Ea pare realmente și incontestabil fericită. *Fără o dietă regulată de sânge uman sau de vampir chimia creierului nostru poate fi afectată în mod serios.*

Și cu o dietă regulată?

Rowan închide ochii și încearcă să nu se gândească la fericirea reală și incontestabilă de care și el ar putea avea parte.

Clatină din cap și încearcă să alunge gândul, înghițind în sec, dar acesta rămâne acolo, persistând ca gustul dulce-acrișor pe care-l simte pe limbă.

APĂ

Peter e pe aparatul de vâslit, forțându-și limitele mai mult decât de obicei. A încercat să scoată 5000 de metri în mai puțin de 20 de minute, dar s-a întrecut pe sine însuși. Își verifică displayul: 4653 de metri în 15 minute și cinci secunde. Mult mai rapid decât timpul pe care-l scoate de obicei și, în mod limpede, rezultatul sângelui consumat azi-noapte.

Aude vag melodia care răzbate dinspre camera Clarei. Hendrix.

Muzica ridicolă a anilor 1960 care face sângele să clocotească și care, evident, lui Will încă îi place la fel de mult ca atunci când avea șapte ani și dansa de jur-împrejurul barjei cu tatăl lor pe *Crosstown Traffic*.

O aude pe Clara cum râde cu unchiul ei.

Dar nu se lasă distras. Se uită doar la butoanele de sub display: SCHIMBĂ UNITĂȚILE, SCHIMBĂ MODUL DE AFIȘARE. Oricine va fi făcut aparatul ăsta cunoaște puterea aceluia cuvânt. SCHIMBARE.

Se gândește la Lorna și murmură cuvintele în ritmul aparatului, în timp ce trage din ce în ce mai tare pe ultima sută de metri.

— Jazz. Jazz. Jazz... *Pizda mă-sii!*

Se oprește, uitându-se cum tot crește numărul total de metri în timp ce volanta încă se rotește. Se oprește, în cele din urmă, la 5068 de metri. Parcurși în 17 minute și 22 de secunde.

Impresionant!

Și-a redus serios timpul comparativ cu recordul lui anterior, care avea cu vreo patru minute în plus. Numai că acum e prea obosit până și pentru a se da jos de pe aparat.

Cu o sete incredibilă, se uită în jos la venele marcate de pe antebraț.

Nu, își spune. O să mă mulțumesc cu apă.

Apă.

Asta-i viața lui de acum. Apă insipidă, plictisitoare și limpede.

Și te poți îneca în ea la fel de ușor ca în sânge.

Clara ascultă muzica de chitară străveche pe care tocmai și-a descărcat-o la recomandarea lui Will și nici măcar nu se preface că-i place.

— Nu, spune ea râzând. E oribilă.

— Asta-i Jimi Hendrix, îi răspunde el de parcă asta ar explica totul. E unul dintre cei mai talentați demoni însetați de sânge care-au trăit vreodată! Omul ăsta obișnuia să cânte la chitară cu colții. Pe scenă. Și nimeni nu băga măcar de seamă!

Râde.

— Tata mi-a spus despre toate astea înainte să...

Will se oprește un moment, iar Clara vrea să-l întrebe despre tatăl lui, dar îi vede durerea din ochi. Îl lasă să-i dea mai departe cu Jimi Hendrix.

— Cei fără-de-sânge credeau că de vină era LSD-ul pe care-l luau. Nu s-au întrebat niciodată: de ce-i ceața violet? Sigur, nu era niciodată o *ceață* propriu-zisă. Titlul *Vene violet* a fost considerat cam exagerat. Prince a avut aceeași problemă^[27]. Dar apoi a devenit abstinent și martor al lui Iehova și totul a luat-o la vale. Nu la fel s-a întâmplat cu Jimi. El și-a înscenat moartea și a continuat. Își spune John Hayes. H-A-Y-E-S^[28]. Conduce un club rock de vampiri în Portland, Oregon.

Clara se sprijină de peretele dormitorului, cu picioarele atârinate peste marginea patului.

— Ei bine, tot nu mă omor după solourile de chitară care durează cinci secole. Seamănă cu ce fac cântăreții ăia care se dau mari și trec game întregi până să termine de cântat un cuvânt monosilabic. Că-ți vine să le zici: „Treceți odată la subiect!”

Will clatină din cap, aproape înțelegător, apoi ia o dușcă dintr-o sticlă de sânge pe care a adus-o din dubiță.

— Mmm! Uitasem cât de bună e la gust!

— Cine?

Îi arată eticheta scrisă de mână. A doua sticlă a seriei.

Pe prima (ALICE), Will o golise în câteva secunde și o lăsase sub patul Clarei.

ROSELLA – 2001

— Ei, asta de-aici... era frumoasă. *Una guapa*.

Clara e doar un pic îngrijorată:

— Vasăzică, i-ai omorât pe toți oamenii ăștia?

Unchiul ei se preface șocat:

— Drept cine mă iei?

— Drept un vampir criminal care bea sânge.

Will ridică din umeri de parcă ar vrea să spună „cam ai dreptate”.

— Sângele omenesc nu se păstrează bine, îi explică. Devine metalic, așa că n-are niciun sens să-l îmbuteliezi. Dar hemoglobina din sângele vampirilor nu se modifică niciodată. Și acolo-i toată magia, în hemoglobină. Oricum... Rosella e un vampir. Spaniolă. Am cunoscut-o când am vizitat în zbor Valencia. Orașul vampirilor. Cam ca Manchester. Am petrecut ceva timp împreună. Am făcut schimb de suveniruri. Ia gust-o!

Will îi întinde sticla Clarei și o privește cum deliberează o secundă.

— Știi că vrei!

În cele din urmă, Clara cedează și ia sticla, și-o duce la nas și o adușmeacă, pentru a mirosi ceea ce e pe punctul să guste. Lui Will asta i se pare amuzant:

— O nuanță de lămâie, un postgust de stejar și doar o șoaptă de viață eternă.

Clara trage o dușcă și închide ochii, în timp ce se desfată cu iureșul dulce pe care i-l transmite sângele. Când termină, chicotește, apoi chicotul se transformă într-un hohot de râs răgușit.

Și atunci Will observă fotografia de pe panoul fetei. Vede o blondă drăguță care stă lângă Clara. Și îi trece prin mine gândul tulburător că o recunoaște de undeva.

— Cine-i?

— Cine? întreabă Clara, liniștindu-se.

— Olivia Newton-John.

— A, Eve! E o vedetă. Am cam dat-o peste cap azi. Am fugit de ea în Topshop. M-am speriat c-aș putea face ceva în cabinele de probă.

Will aprobă cu o mișcare din cap.

— Un atac de SSC.

— SSC?

— Sete de Sânge Copleșitoare. Așa, și cum spunea...

— Mda. E nouă la noi în liceu. Abia s-a mutat aici.

Clara mai ia o dușcă. Se șterge la gură și râde din nou, în timp ce se gândește la ceva.

— Rowan are vise umede cu ea. E-n același an cu el, dar Rowan nu-i nici măcar în stare să-i spună o vorbă. E de-a dreptul tragic. Dar tatăl ei are probleme. Eve are șapteșpe ani și trebuie, gen, *să facă cerere* de fiecare dată când vrea să iasă și ea din casă. Au locuit în Manchester înainte.

Fata nu prea bagă de seamă expresia lui serioasă.

— În Manchester?

— Mda, stau aici numai de câteva luni.

— Așa, spune el uitându-se spre ușă.

Care ușă, după doar o secundă, se deschide pentru a o da la iveală pe Helen, înfuriată și cu șorț. Când pătrunde în cameră, starea ei de spirit solidifică parcă aerul, iar maxilarul i se încleștează vizibil când zărește sticla cu sânge.

— Te rog, ai putea să faci să dispară din dormitorul fiicei mele chestia aia? Și tu odată cu ea?

Will zâmbește.

— Ah, bine! Iată-te! Și noi care ne făceam griji că s-ar putea să ne distrăm un pic!

Clara, încă amețită, își înăbușă un hohot de râs.

Mama nu spune nimic, dar i se citește pe chip că și-a pierdut răbdarea cu amândoi. Will se ridică în picioare de pe podea. Când trece pe lângă Helen, se apleacă spre ea și-i șoptește la ureche ceva ce Clara nu aude.

O șoaptă care-o face pe Helen să se arate foarte îngrijorată.

— Hei! spune Clara. Fără secrete!

Dar nu primește niciun răspuns. Will a ieșit deja, iar Helen parcă-i ținută pe covor, ca propria-i statuie de ceară.

În spatele ei, Clara îl zărește pe Will vorbind cu tatăl său, care e transpirat și are fața roșie din cauza antrenamentului, în timp ce fratele lui îi oferă sticla cu sânge.

— Mă duc să fac un duș, îi răspunde Peter nervos, îndreptându-se repede spre baie.

— Dumnezeu! îi spune Clara statuii de ceară a mamei sale. Care-i problema lui?

NORI PURPURII

Una dintre problemele lui Peter este următoarea.

Când avea opt ani, în anii 1970, Will i-a salvat viața. Doi bărbați, ale căror identități și nemulțumiri cei doi copii nu le-au aflat niciodată, pătrunseseră cu forța pe barja unde locuiau pe atunci, cu intenția deliberată de a înfige niște țepușe de păducel special ascuțite în inimile părinților lor. Peter fusese trezit de țipetele agonizante ale părinților și rămăsese sub cearșafuri, acoperit de propria-i urină proaspătă. Bărbații intraseră apoi în camera minusculă a lui Peter, nu cu țepușe, ci cu o sabie orientală.

Parcă-i vede: cel înalt și slăbănog, în jachetă maro de piele și cu sabia în mână, iar cel mai gras și mai slinos, într-un tricou cu afișul filmului *Intrarea dragonului*.

Încă își amintește teroarea totală simțită, fiindcă știa că urmează să moară și ușurarea absolută când a văzut motivul pentru care cel înalt a început dintr-odată să urle de durere. Will.

Fratele lui de zece ani se ținea strâns, ca un liliac, în spinarea omului, cu colții înfiți în acesta și improșcând cu sânge discurile lui Hendrix și The Doors de pe podea.

Al doilea omor a fost cel prin care Will și-a demonstrat cu adevărat dragostea frățească. Fanul supradimensionat al lui Bruce Lee tocmai ridicase sabia amicului său și o îndrepta spre băiatul de zece ani, sfârtecând aerul pe deasupra lui. Will îi făcea semne lui Peter. Încerca să-l determine s-o ia la goană spre ușă, astfel încât amândoi să poată zbura de acolo fără ca Will să fie silit la o luptă riscantă împotriva tipului cu sabia. Dar frica se lipise de Peter, laolaltă cu cearșafurile jilave, așa că nu a făcut absolut nimic. Doar a zăcut acolo, privindu-l pe Will cum dansează ca o muscă în fața samuraiului asudat, alegându-se cu o tăietură urâtă la braț și, în cele din urmă, reușind să-și înfigă colții în obrazul și craniul bărbatului.

Will a fost cel care l-a făcut pe Peter să se dea jos din pat, conducându-l pe podeaua îmbibată cu sânge, peste cadavre, prin bucătărioara îngustă și în sus pe scări. I-a spus să aștepte pe malul râului. Iar Peter a făcut întocmai, în timp ce conștientizarea treptată a faptului că părinții lui sunt morți îi umplea fața de lacrimi.

Will a dat foc barjei și a fugit în zbor cu fratele lui. Și tot Will a fost cel care, după vreo săptămână, a luat legătura cu doamna de la Agenția Vampirilor Orfani și a găsit o locuință pentru ei doi, la Arthur și Alice Castle, doi abstinenți blajini și iubitori de cuvinte încrucișate, care locuiau într-o suburbie. Will și Peter și-au jurat să nu ajungă niciodată ca ei.

Dar, firește, Will nu era cel mai bun exemplu.

Și-a petrecut toată adolescența corupându-și fratele mai mic, încurajându-l să deguste o studentă franceză pe nume Chantal Feuillade, pe care o plăceau și o urau în egală măsură. Și mai erau călătoriile la Londra, făcute la ore roșii. Când se uitau la spectacole de punk vampiresc la Stoker Club. Făceau cumpărături în magazine de vampiri precum Bite de pe Kang's Road sau Rouge în Soho, unde erau de departe cei mai tineri clienți. Era toboșar în trupa formată cu fratele lui, The Haemo Goblins. (Și, ca un McCartney pentru Lennon-Will, scrisese versurile pentru singurul cântec compus de ei: *When I Taste You, I Think of Cherries*). Își deshidratau sângele și-apoi îl fumau, drogându-se și plutind prin nori purpurii înainte să plece la școală.

Fără îndoială, Will îl dusesse pe căi greșite, dar îi și salvase viața, iar asta trebuia să însemne ceva.

Peter închide ochii sub duș.

E înapoi în amintirea aceea.

Vede barja în flăcări pe apă la kilometri buni sub el, îndepărtându-se din ce în ce mai mult pe măsură ce se ridică în aer. Se micșorează și se estompează. Ca lumina aurie a copilăriei sale pe fundalul beznei care înghite, necruțătoare, totul.

CREATURĂ A NOPTII

Helen e din ce în ce mai îngrijorată. Mâine polițiștii vor ieși cu câini speciali să-l caute pe băiat. S-ar putea chiar să organizeze echipe de căutări, care să străbată-n lung și-n lat fiecare câmp dintre satul lor și Farley.

S-ar putea să găsească urme și sânge pe pământ. Și, chiar înainte de asta, mâine-dimineață probabil că polițiștii vor veni s-o întrebe pe Clara ce știe. Îi vor interoga și pe ceilalți care au mers la petrecere, iar Helen încă n-a reușit să afle de la Clara ce ar putea să știe aceștia.

Doar trei lucruri îi oferă o liniște cât de cât. Primul, că nimeni zdravăn la cap nu ar suspecta-o de omorârea unui băiat de două ori cât ea pe o vegană mărunțică și slabă de cincisprezece ani care-n viața ei nu primise măcar o zi de detenție la școală.

Al doilea, că își văzuse fiica goală la duș cu o zi în urmă și știa că nu are nicio zgârietură. Indiferent al cui va fi sângele pe care îl vor descoperi, acesta nu va fi al Clarei. Ce-i drept, vor găsi niște urme de ADN, fiindcă vor fi, cu siguranță, urme din saliva ei amestecate cu sângele băiatului, dar ar fi nevoie de un mare efort de imaginație să-i treacă prin minte cuiva că ea l-a omorât fără niciun fel de armă și fără ca ea însăși să fie rănită în vreun fel.

Și al treilea, cadavrul băiatului – singura dovadă categorică a ceea ce se întâmplase – nu avea să fie găsit în veci, de vreme ce Peter o asigurase că zburase cu el departe, în largul mării, înainte de a-i da drumul în apă.

Spera ca toate aceste lucruri la un loc să îi împiedice pe polițiști să o suspecteze pe Clara că ar fi vampir.

Totuși Helen nu poate să nu se gândească că e o situație foarte încurcată. Nu avuseseră timp azi-noapte să șteargă urmele lăsate de roțile mașinii, lucru pe care n-ar fi neglijat să-l facă pe vremuri.

Poate că Peter ar fi trebuit să se întoarcă mai târziu, în zori, și să acopere dâra pe care o făcuse când târâse cadavrul greu. Poate că ar trebui să facă asta acum, până nu e prea târziu. Poate că ea însăși ar trebui să-nceteze să se mai roage să plouă și, în schimb, să ia măsuri.

Desigur, știe că, dac-ar fi gustat sânge azi-noapte, ar fi fost la fel de relaxată ca soțul și fiica ei în legătură cu toată povestea. Paharul ar fi fost pe jumătate plin, nu pe jumătate gol, iar ea s-ar gândi că nu e nici pe departe o situație din care nu vor putea să scape cu ajutorul sugestionării-prin-sânge, mai ales că-l aveau și pe Will acolo. Niciun polițist din North Yorkshire n-ar crede că fiica lor e o criminală, darămite că e o creatură a nopții.

Dar ea, una, n-a băut sânge recent, așa că grijile au năpădit-o, fluturându-și aripile și ciugulindu-i capul ca un stol de ciori flămânde.

Și cea mai mare și mai flămândă cioară este Will însuși. Ori de câte ori se uită pe fereastră și îi zărește dubița, nu se poate abține și o vede ca pe o proclamare a vinovăției Clarei, a vinovăției fiecăruia dintre ei.

După masa de seară, Helen încearcă să dea glas acestor neliniști. Să le amintească tuturor că în curând se vor împlini douăzeci și patru de ore de când băiatul a dispărut și că poliștii vor veni să-i ia la întrebări și că ei ar trebui să se pună de acord ce să le spună. Numai că n-o ascultă nimeni, cu excepția lui Will, care nu face decât să-i ia în derâdere temerile.

El le spune lui Helen și lui Peter cât de mult s-a schimbat totul în relația cu poliția:

— Vampirii au devenit foarte activi pe la jumătatea anilor 1990. S-au mobilizat. Au înființat o societate care să se ocupe de poliție. Au o listă cu oameni de care nu se poate atinge nimeni. Știți cum sunt vampirii. Nițică ierarhie îi atrage. Oricum, *eu sunt* pe lista aia.

Asta nu prea o încălzește pe Helen.

— Ei bine, Clara nu e pe listă. Și nici noi.

— Mda. Și Societatea Sheridan nu te acceptă decât dacă ești durul durilor, dar, hei, noaptea abia a-nceput! Am putea să ieșim în oraș și să benchetuim.

Helen se-ncruntă la el.

— Ascultați, spune Will, nu în legătură cu poliția trebuie să vă faceți griji. Mă rog, nu doar în legătură cu poliția. Ci cu oamenii pe care i-ați rănit. Aia cărora chiar le pasă. Mamele, tații, soții și soțiile. Ei sunt mai greu de aburit.

Îi susține privirea lui Helen și îi zâmbește într-un fel atât de grăitor, încât ea simte cum secretele se scurg în cameră prin porii lui.

— Vezi tu, Helen, asta se-ntâmplă când te joci cu sentimentele oamenilor. Atunci trebuie să-ți faci griji.

Se tolănește pe canapea, bând un pahar cu sânge, iar Helen își aduce aminte de noaptea de la Paris. Cum l-a sărutat pe acoperișul de la Musée d'Orsay. Cum s-au ținut de mână și au mers la tipa de la recepția aceluia hotel de pe Avenue Montaigne, pe care el a sugestionat-o să le ofere apartamentul prezidențial. Will încă arată exact ca atunci și amintirile pe care i le stârnește chipul lui sunt la fel de proaspete și de minunate și de îngrozitoare ca întotdeauna. Aceste amintiri o fac pe Helen să piardă șirul și nici nu mai știe ce spunea. *Oare a făcut asta în mod deliberat? Oare tocmai i-a pătruns în minte și-a aruncat câteva chestii acolo?* După ce-și pierde capacitatea de concentrare, Helen e frustrată să descopere că toată seara lor degenerază într-un soi de *Interviu cu un vampir*, cu Will care se delectează în rolul lui de suprem băutor de sânge, în timp ce Clara îi pune întrebare după întrebare. Iar Helen nu se poate abține și observă că până și Rowan pare mai captivat de Will, mai interesat de ce are acesta de spus. Doar soțul ei pare indiferent. S-a prăbușit în fotoliul de piele, holbându-se, cu sonorul oprit, la un episod dintr-un documentar despre Louis Armstrong pe BBC Four, pierdut cu totul în mica sa lume.

— Ai omorât mulți oameni? întreabă Clara.

— Da.

— Și trebuie să omori pe cineva ca să-i guști sângele?

— Nu, poți să-l convertești.

— Să-l convertești?

Will prelungește pauza și se uită la Helen.

— Sigur, nu convertești pe oricine. E o chestie foarte serioasă. Le bei sângele și ei îl beau pe-al tău. E cu două direcții. Și e și un angajament. Dacă tu convertești pe cineva, o să tânjească după tine. O să te iubească toată viața ta. Chiar dacă știe că iubirea pentru tine e cel mai rău lucru pe care l-ar putea face. Pur și simplu, nu se poate abține.

Până și Rowan pare fascinat de această dezvăluire. Helen bagă de seamă că privirea îi devine mai ageră în timp ce meditează la o asemenea iubire.

— Cum, chiar dacă nu-i placi? întreabă băiatul. Dacă-l convertești, o să te iubească?

— Așa funcționează sistemul.

În acest punct, Helen e sigură că-l aude pe soțul ei cum șoptește ceva. „*Jazz*”? *Oare asta era?*

— Ai spus ceva, Peter?

El se uită-n sus, ca un câine care uitase pentru o vreme că are stăpâni.

— Nu, răspunde îngrijorat. Nu cred.

Clara își continuă iscodirea:

— Și tu ai convertit pe cineva? îl întreabă pe unchi, în timp ce îi răspunde, Will o studiază pe Helen, căreia vocea lui îi dă furnicături pe piele din cauza anxietății și a emoțiilor produse de amintiri.

— Da. O singură dată. Cu o viață întreagă în urmă. Închizi ochii și încerci să uiți. Dar rămâne acolo. Știi, ca un cântec vechi pe care nu ți-l poți scoate din cap.

— Era soția ta?

— Clara! spune Helen mai tare și mai ferm decât intenționase. De ajuns!

Stinghereala ei reprezintă un mic triumf pentru Will:

— Nu, era soția altcuiva.

BLACK NARCISSUS

Ore bune mai târziu, când ceilalți membri ai familiei Radley sunt deja în paturile lor, Will zboară spre vest și sud, la Manchester. Se îndreaptă spre locul unde merge adesea în nopțile de sâmbătă, Black Narcissus, și trece prin marea de băutori de sânge și de aspiranți la acest statut, bătrâni goth, puștani emo și vampiri din Societatea Sheridan. Străbate ringul de dans plin de plângăcioși și de sylvii și se duce la etaj, trecând pe lângă Henrietta și micul semn roșu de pe perete: SALONUL VIB^[29].

— Henrietta, spune.

Dar ea îl ignoră, de parcă nici n-ar exista, ceea ce lui i se pare straniu.

Băutori de sânge de toate felurile stau tolăniți pe canapele de piele obosite, ascultând Nick Cave și bând din sticle sau unii din gâturile celorlalți. Un film de groază german vechi e proiectat pe unul dintre pereți, tot numai țipete mute și unghiuri de-a dreptul tulburătoare.

Toată lumea îl cunoaște pe Will aici, dar în seara asta atmosfera e vădit mai puțin prietenoasă decât de obicei. Nimeni nu se oprește să-i vorbească. Dar lui nu-i pasă. Merge mai departe, până ajunge la draperii. Le zâmbește lui Vince și lui Raymond, dar ei nu-i răspund la fel. Trage draperia.

Înăuntru o vede pe cea care știa că va fi aici. Isobel, împreună cu câțiva prieteni, ospătându-se din două cadavre despuiate care zac pe podea.

— Hei, credeam că nu mai vii, spune ea ridicând capul. Măcar Isobel pare bucuroasă să-l vadă. O privește fix, încercând să-și stârnească pofta în timp ce-i observă tatuajul cu mușcă aici, încă vizibil prin tot sângele. Arată sexy – în parte vampă retro din anii 1970, în parte Pam Grier în *Scream Blacula Scream*. Și, într-adevăr, ținând cont de cum arată, el ar trebui să și-o dorească un pic mai mult decât o dorește.

— E bun, spune ea. Hai, gustă și tu!

Cadavrele de pe podea nu îi par la fel de apetisante pe cât i s-ar părea în mod normal.

— Nu, mulțumesc, spune.

Câțiva dintre prietenii lui Isobel îl scrutează cu ochi reci și chipurile mânjite cu sânge, fără să scoată o vorbă. *Curve după sânge din Sheridan!* Fratele lui Isobel, Otto, e printre ei. Otto nu l-a simpatizat niciodată, nici pe Will, nici pe oricare dintre bărbații care îi cucureau inima surorii lui, dar în seara asta ura din ochii îi sclipește cu mai multă putere decât oricând.

Will îi face semn cu mâna lui Isobel spre un ungher liniștit, unde se așază pe o pernă violet-închis supradimensionată. Femeia de pe locul al doilea în topul celor mai bune pe care le-a gustat el vreodată. Mai bună decât Rosella. Mai bună decât alte mii. Și el vrea să știe dacă va reuși să o uite din nou pe Helen. Ca să poată pleca, dacă va fi nevoie.

— Vreau să te gust, îi spune.

— Poți cumpăra o sticlă cu sângele meu de jos.

— Da, știu. O să cumpăr. Dar vreau ceva proaspăt.

Rugămintea lui pare să o întristeze, de parcă și-ar face griji din cauza poftelor pe care le aprinde în ea însăși. Cu toate acestea, îi oferă gâtul și el îl acceptă, închizând ochii și concentrându-se asupra gustului.

— Te-ai distrat bine azi-noapte?

Will se întreabă vag ce-o fi vrând să spună, dar continuă să-i sugă sângele.

— Alison Glenney a tot pus întrebări. Despre fata de la supermarket.

Și-o amintește pe fata goth – Julie sau cum o fi chemat-o – țipând și trăgându-l de păr. Se oprește din supt:

— Așa, și...? spune arătând spre cuplul pe jumătate devorat din cealaltă parte a camerei.

— Păi, dubița ta a fost surprinsă de camerele de supraveghere. Era singurul vehicul din toată parcare.

Will oftează. Dacă te apuci de practica asta, se cuvine să respecti regulile jocului. Se cuvine să-i ataci pe cei ale căror dispariții sunt ușor de explicat: oameni cu tendințe sinucigașe, cei fără adăpost, cei fugiți de acasă, imigranți ilegali.

Will însă n-a jucat niciodată după aceste reguli. Ce sens avea să îți urmezi instinctele dacă nu puteai, pur și simplu, *să-ți urmezi instinctele*? Părea atât de artificial, atât de profund *lipsit de romantism* să-ți limitezi dorințele la cele mai sigure tipuri de victime. Dar e adevărat că pe vremuri era mult mai atent când venea vorba de ascunderea celor pe care îi ucisese.

— Lumea e îngrijorată că poate ai devenit cam neglijent.

Isobel chiar știa cum să-ți taie cheful.

— Lumea? Care lume?

Îl vede pe șarpele viclean de frate-său, Otto, privindu-l peste unul dintre cadavre.

— Vrei să spui că Otto vrea să mă scoată de pe listă.

— Vreau să spun că trebuie să fii atent. Atâta tot. Ai putea să ne bagi pe toți în belele.

Will ridică din umeri.

— Polițiștilor nu le pasă de liste, Isobel, spune, știind că-i o minciună. Dacă ar fi vrut să pună mâna pe mine, m-ar fi prins. Nu le pasă lor cine-i prieten cu cine.

Isobel îl privește cu severitate, genul de privire pe care o vezi de obicei la acei fără-de-sânge cu mintea-ncețoșată de moralitate.

— Crede-mă, lui Glenney îi pasă.

— Trebuie să-ți mărturisesc, Isobel Child, discuțiile tale intime de după nu mai sunt deloc ce-au fost.

Ea își trece mâna prin părul lui.

— Îmi fac griji pentru tine. Asta-i tot. Parcă ai vrea să fii prins.

În timp ce-l sărută, se gândește dacă să o mai muște o dată

— Dă-i drumul, îl îndeamnă ea pe un ton din nou seducător. Secătuiește-mă!

Dar, la fel ca în urmă cu cinci minute, el nu mai simte nicio dorință.

— Hei, spune ea dulce, mângâindu-l din nou pe cap. Când mergem la Paris? Îmi tot promiți de secole.

Paris.

De ce-a trebuit ea să spună asta? Acum nu se mai poate gândi la nimic, decât la cum o săruta pe Helen pe acoperiș la Musée d'Orsay.

— Nu, nu la Paris.

— Ei bine, undeva, spune ea făcându-și griji pentru Will, de parcă ar ști ceva de care el nu are habar. Haide! Am putea merge oriunde. Tu și cu mine. Ar fi amuzant. Am putea să plecăm din țara asta de rahat și să trăim altundeva.

El se ridică în picioare.

La vremea lui, a văzut lumea toată. A petrecut săptămâni întregi pe malul înghețat și imaculat al lacului Baikal din Siberia. Și-a băut mințile în bordelurile-cu-sânge de poveste ale zonei vechi din Dubrovnik, a trândăvit în hrubele de opiomani îmbâcsite de fum roșu din Laos, a profitat de pana de curent din 1977 din New York și, mai recent, s-a ospătat din dansatoarea de revistă în apartamentul „Dean Martin” al hotelului Bellagio din Las Vegas. I-a privit pe abstenenții hinduși cum își spălau păcatele în Gange, a dansat un tango la miezul nopții în Buenos Aires și a mușcat dintr-o falsă gheișă la umbra pavilionului unui shogun din Kyoto. Dar acum nu mai vrea să fie nicăieri altundeva decât în North Yorkshire.

— Ce s-a-ntâmpat? Abia dac-ai luat un strop, spune ea, bătându-se cu degetul în gâtul care deja i se vindecă.

— Nu prea mi-e sete în seara asta, îi răspunde. De fapt, trebuie să plec. Stau cu familia mea în weekendul ăsta.

Isobel se simte rănită.

— *Familia?* se miră. Ce fel de familie?

El ezită. Se îndoiește că Isobel ar fi capabilă să înțeleagă.

— Doar... familia.

Și pleacă, lăsând-o pe perna de catifea.

— Will, stai puțin...

— Scuze, trebuie să plec.

El alunecă-n josul scărilor, spre garderobă, unde alege o sticlă din sângele pe care încă îl simte proaspăt pe limbă.

— Ea e sus, să știi, îi spune garderobierul chel și slăbănog, nedumerit de ce a ales Will să cumpere.

— Mda, Dorian, știu, îi răspunde Will, dar pe asta vreau s-o împart.

PINOT ROUGE

În Manchester, în rândurile populației sale destul de mari de vampiri se tot vorbește de luni bune despre Will Radley. Și nu prea se vorbește de bine.

Dacă pe vremuri fusese foarte respectat ca un minunat exemplu despre cum dependenții de sânge pot scăpa cu fața curată după ce comit crime, mulțumindu-se să atace *tipul corect* de victime fără-de-sânge, în prezent risca mai mult și inutil.

Totul începuse cu studenta adultă care era soția unui detectiv din poliție. Desigur, scăpase fără probleme. Unitatea contra Prădătorilor Nenumiți, ramură nonexistentă din punct de vedere legal a Poliției Metropolitane Manchester, avusese grijă ca, deși un detectiv fusese martor la uciderea soției sale (crimă pe care o măsluiseră, prezentând-o ca pe un simplu caz de dispariție), să nu fie niciodată luat în serios. Cu toate acestea, drept rezultat al cazului Copeland, deveniseră îngrozitor de încordate relațiile atent clădite dintre poliție și comunitatea vampirilor – relații centrate pe dialogul dintre UPN și ramura britanică a Societății Sheridan, organizația pentru drepturile vampirilor, fără o structură fixă, care își avea sediul în Manchester.

Însă, o vreme, sprijinul acordat lui Will de ceilalți băutori de sânge nu slăbise și nimeni nu cedase presiunilor poliției de a-l omorî. Talentele lui în materie de sugestionare-prin-sânge erau legendare, iar studiile lui pătrunzătoare despre poezii-vampiri Lord Byron și Elizabeth Barrett Browning (publicate pe piața neagră de Editura Christabel) fuseseră bine primite printre membrii Societății Sheridan.

Totuși, după ce își dăduse demisia din postul de la universitatea din Manchester, comportamentul lui devenise din ce în ce mai greu de apărat. Ucidea tot mai des pe străzile din Manchester. Și, cu toate că multe dintre crimele lui ajunseseră simple adăugiri în registrul persoanelor dispărute, numărul lor

devenise de-a dreptul alarmant. Se părea că în psihicul lui Will ceva o luase razna.

Desigur, cei mai mulți vampiri practicanți mai secau viața dintr-un făr-de-sânge din când în când, dar majoritatea se asigurau că mențin un echilibru atent între omoruri și consumarea sigură a sângelui de vampir. În fond, din punctul de vedere al calității, gustul sângelui vampiresc e, în general, mult mai satisfăcător, complex și cu o aromă mai puternică decât acela al unei ființe umane neconvertite și perfect normale. Iar cel mai delicios sânge, Pinot Rouge-ul despre care fiecare iubitor de sânge știe că e cel mai bun din ofertă, e cel băut din venele cuiva imediat după convertire. Dar Will nu părea deloc interesat să convertească pe cineva. De fapt, umbla zvonul că nu convertise decât o singură persoană în toată viața lui și că, din cine știe ce motiv, nu se mai putuse hotărî să convertească pe nimeni după aceea. Totuși încă bea sânge de vampir standard. De fapt, bea sticlă după sticlă din acest lichid și, în completare, îl sugea proaspăt direct din gâtul iubitei sale sporadice, Isobel Child. Cu toate acestea, setea lui devenea insașiabilă. Ieșea nopțile și mușca pe oricine avea chef, vampir sau nu. Cum nu avea o slujbă cu program, putea dormi mai mult și avea mai multă energie să facă orice voia și să meargă unde voia. Numai că nu era vorba de energie. Comportamentul nesăbuit al lui Will – indiferența lui față de faptul că era surprins de camerele de supraveghere în timp ce omora pe cineva, de exemplu – era considerat de unii drept simptomul clar al unei stări de spirit autodistructive.

Dacă va păți ceva, spunea lumea, va fi numai din vina lui. Totuși, în ciuda presiunilor polițienești din ce în ce mai mari, majoritatea membrilor Societății Sheridan credeau că o să fie protejat de organizație, fiindcă Isobel Child ținea atât de mult la el. În fond, ea era foarte populară în comunitate, iar fratele ei era nimeni altul decât Otto Child, supervisorul listei.

Era vorba despre lista celor de neatins – dependenți de sânge practicanți de care poliția nu avea voie să se ia fără să piardă toată încrederea și legăturile cu societatea și, drept urmare, cu toată comunitatea vampirilor.

Firește, nicio moarte care avusese legătură cu un vampir nu dusesese vreodată la un proces oficial, cu atât mai puțin la o condamnare. Încă de la începuturile poliției, totul fusese mușamalizat pentru publicul larg. Dar măsuri se luaseră chiar și atunci. În mod tradițional, astfel de măsuri erau duse la îndeplinire de puținii polițiști antrenați care dobândiseră abilitățile precise și avansate de mânăuire a arbaletelor necesare pentru exterminarea lor. Vampirii pur și simplu dispăreau. Dar această abordare cu toleranță zero pentru omoruri nu izbutise decât să crească rapid ratele de convertire, iar poliția începuse să se teamă că se va ajunge la o luptă foarte extinsă și în văzul lumii.

Prin urmare, polițiștii propuseseră stimulente și constrângeri: protejarea unor vampiri cu condiția ca aceștia să se supună anumitor reguli. Desigur, această reglementare presupunea o dilemă etică. În fond, cooperând cu Societatea Sheridan, poliția îi răsplătea vădit pe cei mai însetați de sânge și mai cunoscuți vampiri, pe când abstenenții și degustătorii moderați de gâtleejuri erau lăsați complet neprotejați. Dar raționamentul poliției era că, oferind imunitate unora dintre cei mai depravați, reușea să exercite o oarecare influență asupra lor și să le strunească unele dintre activități.

Iar asta însemna că un omor legitim era unul care nu era surprins de nicio cameră de supraveghere, în care cadavrul nu apărea pe undeva și în care implica era puțin probabil ca victima să stârnească simpatia redactorilor-șefi de la tabloide sau să ridice prea multe semne de întrebare în rândul maselor plătitoare de impozite. Prostituatele, drogații, boschetarii, imigranții cărora li se refuzaseră cererile de ședere și pacienții cu tulburare bipolară tratați ambulatoriu puteau fi incluși în meniu în

deplină siguranță. Nu și nevestele ofițerilor criminaliști, tipele care participau la evenimente de *speed-dating* și nici măcar casieritele care abia trăiau din salariu.

Problema era că, deși membru vechi al Societății Sheridan, Will nu urmase niciodată aceste reguli. Nu putea să-și modeleze poftele astfel încât să se muleze pe un cadru acceptabil din punct de vedere social și susținut de poliție. Iar neglijența crasă de care dăduse dovadă în comiterea celor mai recente omoruri pusese presiuni suplimentare asupra Societății Sheridan.

Cu cincisprezece zile în urmă, comandanta-adjunctă a Poliției Metropolitane Manchester, Alison Glenney, primise un telefon în timp ce îi făcea instructajul unui proaspăt recrut UPN. Apelul era de la un bărbat a cărui voce familiară, obosită și rece îi șoptea că Will Radley fusese șters de pe lista intangibililor.

— Credeam că ți-e prieten bun, a spus Alison.

Se uita la traficul din ora de vârf pe fereastra ei de la etajul șase din Chester House. Mașinile mergeau lin și se opreau ca mărgelele înșirate pe un abac.

— Cel puțin, un prieten al surorii tale.

— Nu-i și prietenul meu.

Alison remarcase nota de amărăciune din tonul lui. Știa că loialitatea nu prea există printre vampiri, dar tot o surprinsese disprețul evident pentru Will.

— În regulă, Otto, mă gândeam doar că...

El a întrerupt-o:

— Crede-mă, nimănui nu-i mai pasă de Will Radley.

DUMINICĂ

„Să nu faci nici măcar o aluzie despre trecutul tău în fața prietenilor și a vecinilor fără-de-sânge și nici să nu lauzi nimănui fiorul periculos al vampirismului, în afara celor care îl cunosc deja.”

Manualul abstinentului, ediția a II-a, p.

29

CIUDAȚI

E perfect posibil să locuiești chiar lângă o familie de vampiri și să nu ai nici cea mai vagă bănuială că aceia pe care îi numești vecinii tăi s-ar putea să vrea, în secret, să-ți sugă sângele din vene.

Ceea ce e cu atât mai probabil dacă jumătate dintre membrii respectivei familii nu și-au dat nici ei seama că sunt vampiri. Și, deși e adevărat că niciunul dintre locatarii de pe Orchard Lane numărul 19 nu înțelesese pe deplin cine îi sunt vecinii, în decursul vremii existaseră anumite note discordante care le cam stârniseră întrebări celor din familia Felt.

Spre exemplu, pe când îi picta portretul Lornei – un nud, la insistențele acesteia –, la un moment dat, Helen avusese nevoie să iasă valvârtej din cameră la doar câteva secunde după ce o ajutase să-și desfacă breteaua sutienului, bâiguind: „Îmi pare tare rău, Lorna, dar uneori am o vezică teribil de slabă!”

Altădată, la un grătar organizat de familia Felt, când Mark se întorsese în bucătărie, îl găsisese pe Peter, care evita conversațiile pe teme sportive, sugând dintr-un file de vită de prima calitate

— „Oh, Doamne, îmi pare rău, nu-i gătit! Cât de prost sunt!”

Și, cu luni bune înainte ca Peter să se înece cu salata thailandeză marinată în usturoi a Lornei, familia Felt făcuse greșeala de a-și aduce câinele de curând dobândit, Nutmeg, pentru a face cunoștință cu oamenii de la numărul 17, numai pentru ca numitul câine să se îndepărteze în mare viteză de biscuitul oferit de Clara și să se izbească apoi cu capul de ușile care dădeau în curtea interioară. („O să fie bine”, a spus Peter cu autoritate de doctor, în timp ce toată lumea se ghemuia pe vine în jurul setterului roșu care zăcea pe covor. „E doar un traumatism cranian minor.”)

Și mai erau și cheștiile mărunte.

De ce, de exemplu, familia Radley ținea întotdeauna jaluzelele trase în zilele însorite? De ce, tot spre exemplu, nu putuse fi înduplecat Peter să se înscrie în Clubul de Cricet din Bishopthorpe sau măcar să li se alăture lui Mark și prietenilor lui pentru câte o partidă agreabilă de golf? Și, ținând cont că grădina familiei Radley avea doar o treime din suprafața peluzei mari și tunse cu regularitate a familiei Felt, de ce simțiseră Peter și Helen nevoia de a angaja un grădinar?

Bănuielile lui Mark probabil că fuseseră mereu ceva mai puternice decât ale soției lui, dar nici măcar el nu mergeau mai departe decât să creadă că toți cei din familia Radley sunt oarecum ciudați. Lucru pe care îl pune pe seama faptului că ei locuiseră la Londra, că, probabil, votaseră cu liberal-democrații și merseseră la teatru pentru a vedea o mulțime de piese care nu erau musicaluri.

Numai fiul lui, Toby, nu avusese niciodată încredere în familia Radley și bombănea ori de câte ori îi pomenea Mark. „Sunt niște ciudați”, spunea el mereu, dar nu intra niciodată în amănunte referitor la motivele prejudecății sale. Mark explica asta prin teoria Lornei conform căreia fiul lui nu mai era în stare să aibă încredere în nimeni de când el și mama lui Toby divorțaseră cu cinci ani în urmă. (Mark își prinsese nevasta în pat cu instructorul ei de Pilates și, cu toate că el, unul, nu se supăraseră prea tare – deja începuse o relație cu Lorna și căuta o cale de scăpare din căsnicia lui –, Toby, care avea unsprezece ani pe atunci, reacționase la știrea despre despărțirea părinților urinând repetat pe peretele camerei lui.)

Dar în această dimineață de duminică îndoielile lui Mark încep să capete substanță. În timp ce Lorna plimbă câinele, el ia micul-dejun sprijinit de placa de granit șlefuită și rece a blatului din bucătărie. Când ajunge pe la jumătatea feliei de pâine prăjită cu marmeladă de limetă, îl aude pe fiul său vorbind la telefon:

— Ce?... Încă?... Nu, habar n-am... A plecat după o fată. Clara Radley... Nu știu, probabil îi plăcea de ea sau așa ceva... Da, îmi pare rău... Bine, doamnă Harper... Da, vă anunț...

După o vreme, convorbirea telefonică ia sfârșit.

— Toby? Despre ce era vorba?

Toby intră în bucătărie. Deși e clădit ca un bărbat, fața lui e tot a unui băiețuș irascibil.

— Harper a dispărut.

Mark încearcă să se gândească. Ar trebui să știe cine e acest Harper? Erau atât de multe nume cu care trebuia să țină pasul.

— Stuart, îl lămurește Toby cu severitate. Știi, Stuart Harper. Cel mai bun prieten al meu.

A, da, își spune Mark, bruta aia monosilabică și cu mâini uriașe.

— Cum adică *a dispărut*?

— A dispărut. N-a mai venit acasă de vineri noaptea. Maică-sa nu și-a făcut prea multe griji ieri, fiindcă el o mai șterge uneori la bunică-sa în Thirsk fără să-i spună.

— Dar nu-i la bunica lui?

— Nu, nu-i nicăieri.

— Nicăieri?

— Nimeni nu știe unde e.

— Ai pomenit-o pe Clara Radley.

— Ea a fost ultima care l-a văzut.

Mark își amintește de noaptea de vineri și de cina de la familia Radley. De felul în care seara s-a încheiat brusc. Clara. „Chestii de adolescenți.” Și chipul lui Helen când i-a comunicat asta.

— Chiar ultima?

— Mda, trebuie să știe ea ceva.

O aud pe Lorna care tocmai s-a întors cu câinele. Toby o ia spre camera lui de la etaj, așa cum face adesea când apare mama lui vitregă. Numai că-i vede, odată cu Mark, stând în picioare în spatele Lornei. Un tânăr și o tânără în uniforme.

— Sunt de la poliție, spune Lorna, străduindu-se din răputeri să-i ofere lui Toby o căutătură de îngrijorarea maternă. Vor să stea de vorbă cu tine.

— Bună, spune tânărul polițist. Sunt agentul Henshaw. Ea este agentul Langford. Ne aflăm aici doar pentru a-i pune fiului dumneavoastră câteva întrebări de rutină.

GAME OVER

— Tată? Tată?

Eve scrutează camera, dar tatăl ei nu se zărește pe nicăieri. Televizorul e pornit, dar nu se uită nimeni la el.

Pe ecran, o femeie apasă pe un odorizant de cameră băgat în priză și eliberează o ploaie de flori animate în sufrageria sa. E nouă și un sfert într-o dimineață de duminică.

Tatăl ei nu se duce la biserică. N-a mai alergat de când a murit mama ei. Și-atunci unde e? Nu-i că i-ar păsa, dar e o chestiune de principiu. Dacă el poate să plece fără să anunțe, ea de ce nu are voie?

Simțindu-se îndreptățită să facă asta, părăsește apartamentul și străbate satul, îndreptându-se spre Orchard Lane. În fața chioșcului de ziare, doi bărbați vorbesc pe un ton serios și coborât.

— N-a mai fost văzut de vineri noaptea, pare-se, e tot ce reușește să audă când trece pe lângă ei.

Când ajunge pe Orchard Lane, intenționează să ducă direct la Clara, dar apoi zărește câteva lucruri care o fac să se răzgândească. Primul este mașina de poliție, parcată la jumătatea distanței dintre numerele 17 și 19, vizavi de o dubiță veche aflată de cealaltă parte a străzii. Toby e afară, în prag, în timp ce doi polițiști în uniforme ies din casa lui. Eve, cu pete de umbră pe ea și pe jumătate ascunsă de tufișurile crescute peste măsură, îl vede cum arată cu degetul spre casa Clarei.

— Aia e, le spune el. Acolo stă tipa.

Iar polițiștii pleacă, aruncând o privire spre dubiță înainte să se îndrepte spre ușa vecinilor. Toby dispare în casa de la numărul 19. Eve rămâne neclintită. E suficient de departe pe stradă pentru ca păsările să cânte vesele prin copaci. Se uită cum polițiștii bat la ușa Clarei și o vede pe mama prietenei sale deschizând cu o expresie de îngrijorare profundă. În cele din urmă, agenții sunt invitați înăuntru.

Eve merge mai departe și decide să-i facă o vizită scurtă lui Toby și să-l întrebe ce se petrece. Oricum vrea să stea de vorbă cu el, înainte de începerea școlii, ca să se scuze pentru noaptea de vineri și pentru felul în care tatăl ei a târât-o de acolo.

Din fericire, prietenoasa mamă vitregă a lui Toby deschide ușa, așa că fata nu e nevoită să discute despre chirie cu domnul Felt. Doamna Felt își ține de zgardă setterul roșu, care găfăie vesel, privind în sus spre Eve.

— Bună ziua. Toby e acasă?

— Da, răspunde femeia, într-un fel care pare cam prea degajat, ținând cont că polițiștii tocmai au fost acolo. S-a dus sus, la el. E prima ușă pe dreapta.

Eve îl găsește stând cu spatele spre ușă și mormăind, în timp ce brațele îi zvâcnesc violent spre ceva. Își dă seama, cu o oarecare ușurare, că se joacă pe Xbox. El aproape că nu face niciun gest care să arate că a băgat-o de seamă când fata se așază pe patul lui. Iar Eve stă acolo o vreme, holbându-se la galeria de postere de pe perete – Lil Wayne, Megan Fox, tenismeni, Christian Bale.

— Aruncător de flăcări! Aruncător de flăcări! Mori... *da!*

— Uite ce-i, începe Eve când vede că el e între două niveluri. Chiar îmi pare rău pentru noaptea de vineri. Taică-meu nu prea suportă să ies până noaptea târziu.

Toby îi răspunde cu un soi de mârâit aprobator din gâtlee și continuă să dea foc șopârlelor bipede.

— De ce a venit poliția aici?

— A dispărut Harper.

Îi ia un minut sau două lui Eve pentru a procesa cum trebuie această informație. Dar apoi și-i amintește pe cei doi bărbați care discutau în fața chioșcului de ziare.

— A dispărut? Cum adică *a dispărut*?

Ea cunoaște prea bine oroarea acestui cuvânt.

— N-a mai ajuns acasă vineri. Știi, după petrecere.

Harper este o matahală și o brută, dar e prietenul lui Toby și s-ar putea să aibă probleme serioase.

— Oh, Dumnezeule, spune Eve. E îngrozitor! Mama mea a dispărut acum doi ani. Noi încă n-am...

— Clara știe ceva, zice Toby întrerupând-o cu agresivitate. Curvă proastă! Știu că știe ceva.

— Clara nu-i o curvă.

Toby se încruntă.

— Ei bine, ce e, atunci?

— E prietena mea.

Ușa se deschide și setterul roșu cel plin de energie se repede în cameră, dând din coadă. Eve îl mângâie și îl lasă să-i lingă mâna sărată în timp ce Toby îi dă mai departe:

— Nu. E cineva cu care ai umblat pentru că erai nouă aici. Așa merge treaba. Te muți la o școală nouă și trebuie să stai pe lângă tocilara ciudată cu ochelari. Dar ești aici de ceva luni de-acum. Ar trebui să-ți găsești pe cineva, nu știu, mai ca tine. Nu o curvă cu un frate ciudat.

Setterul roșu trece la Toby, frecându-și nasul de piciorul lui, pe care băiatul și-l scutură tare ca să-l îndepărteze.

— Nut-sack^[30]!

Eve se uită la ecranul unde se juca el. GAME OVER.

Poate că așa și e.

Oftează.

— Cred c-ar trebui să plec, spune ea ridicându-se în picioare.

— Nu prea mai aveți mult, să știi.

— Ce?

— Tata vrea banii. Chiria.

Eve îl privește fix. Un alt porc egoist pe care să-l adauge la catalogul cu toți porcii egoiști pe care-i cunoscuse.

— Mulțumesc, răspunde ea, hotărâtă să nu arate niciun pic de emoție. O să transmit mesajul.

POLIȚIA

În mod normal, ar fi de-a dreptul înfricoșător pentru Clara Radley să stea pe canapeaua din sufragerie, între părinții săi, și să fie interogată de doi polițiști despre un băiat de a cărui omorâre e responsabilă. Mai ales că vecinul de alături pare să fi făcut tot ce i-a stat în puteri pentru a o incrimina. Dar, în loc să fie o experiență stresantă, în mod straniu, nu e deloc așa. Nu o deranjează mai mult ca mersul la poștă.

Știe însă că ar trebui să fie mai îngrijorată, ba chiar face eforturi să împărtășească și ea ceva din anxietatea mamei, dar pur și simplu nu izbutește. Sau, oricum, nu în măsura necesară. Într-un fel, totul pare mai degrabă amuzant.

— Așadar de ce a venit Stuart după tine, dacă nu te superi că-ntreb? zice unul dintre polițiști.

Bărbatul, agentul Hen... nu mai știe cum. Zâmbește politicos, ca și femeia de lângă el. Totul e foarte amical.

— Habar n-am, spune Clara. Presupun că Toby i-a dat ideea. Are un simț al umorului plin de cruzime.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că nu e un tip foarte drăguț.

— Clara! spune Helen ușor dojenitor.

— E-n regulă, Helen, intervine Peter. Las-o să vorbească!

— Corect, spune polițistul.

Se uită cu atenție la covorul de culoarea terciului de ovăz și mai ia o înghițitură de cafea.

— E o casă fermecătoare, apropo. Seamănă un pic cu a mamei mele, de fapt.

— Mulțumesc, spune Helen cu o voioșie nervoasă. Am aranjat camera asta vara trecută. Arăta cam demodat.

— E minunată, adaugă agenta.

Ăsta nu prea e un compliment venind de la tine, se gândește Clara, observându-i părul teribil de creț

strâns la spate în cocul tipic polițistelor, lăsând un breton dreptunghiular care i se proiectează pe frunte ca o apărătoare de noroi.

De unde-or veni gândurile astea răutăcioase?
Acum toți și toate i se par demni să fie ridiculizați, fie și numai în mintea ei. Totul e fals: până și camera (cu vasele ei goale și fără noimă și cu televizorul mic, așa cum cere bunul-gust) pare la fel de artificială ca o reclamă.

— Așadar, continuă bărbatul repunând lucrurile pe fâgașul lor, a plecat după tine. Și tu ce-ai zis? *El* a zis ceva?

— Păi, da.

— Ce? Ce-a spus?

Ea se hotărăște să se amuze un pic:

— A spus: „Clara, așteaptă!”

Urmează o pauză. Polițiștii schimbă priviri.

— Și?

— Și pe urmă a spus că-i place de mine. Ceea ce-i ciudat, pentru că, în mod normal, la mine nu prea vin băieții să-mi spună chestii de-astea. Oricum, era beat și se cam ambalase, așa c-am încercat să-l refuz cu blândețe, dar apoi a început... mă simt prost să spun asta... dar apoi a început *să plângă*.

— Să plângă?

— Da. Era beat. *Putea* a alcool. Dar tot era aiurea să-l văd plângând, pentru că nu prea e stilul lui. Nu l-aș fi considerat niciodată genul sensibil, dar, în fond, nu poți să știi niciodată, nu-i așa?

— Nu. Și ce s-a întâmplat după aceea?

— Nimic. Adică el a plâns. Și presupun c-ar fi trebuit să-l consolez sau mai știu eu ce, dar n-am făcut-o. Și apoi s-a terminat.

Agentă se uită în sus pe sub bretonul ei ca o apărătoare de noroi. Pare cumva mai perspicace dintr-odată.

— S-a terminat?

— Da, pur și simplu a plecat.

— Unde?

— Habar n-am. Înapoi la petrecere.

— Nimeni nu l-a mai văzut la petrecere după ce ați plecat.

— Atunci s-o fi dus în altă parte.

— Unde?

— Nu știu. Era într-un hal fără de hal. V-am spus doar.

— Era într-un hal fără de hal și a plecat pur și simplu de lângă tine. Atâta tot?

Helen se crispează.

— E destul de supărată fiindcă bietul Stuart a dispărut și...

— Nu! spune Clara, făcându-i pe polițiști să se oprească o clipă, șocați, din mâzgălire în carnetele lor. Nu, nu sunt supărată pentru că a dispărut. Nu știu de ce oamenii fac întotdeauna așa, ori de câte ori moare cineva. Știți, cum trebuie să pretindem toți că era vreun mare sfânt, când, în realitate, îl uram când trăia.

Polițista arată de parcă tocmai s-ar fi împiedicat de ceva.

— Ai spus „moare”.

La început, Clara nu prea înțelege semnificația acestui lucru.

— Ce?

— Tocmai ai spus: „ori de câte ori moare cineva”. Din câte știm noi, Stuart a dispărut doar. Asta-i tot. Dacă nu cumva știi tu altceva?

— Era doar o figură de stil.

Peter își drege glasul și își întinde brațul prin spatele Clarei, să o bată pe furiș pe Helen pe umăr.

Ochii polițiștilor o examinează cu atenție pe Clara. Se instalează o oarecare stinghereală.

— Ascultați, vorbeam așa, în general.

E surprinsă să vadă că mama ei se ridică brusc în picioare.

— Mamă?

Helen zâmbește sumbru.

— Trebuie neapărat să mă duc și să mă ocup de uscător. Bipăie. Scuze!

Polițiștii sunt la fel de năuciți ca și Clara. Nimeni nu aude vreun bipăit.

Will nu doarme când Helen bate în geamul dubitei, ci se holbează la stropii de sânge vechi și uscați de pe tavan. Un soi de hartă stelară care îi cartografiază trecutul desfrânat. Un trecut pe care totodată stă culcat, căci e detaliat în cele șapte jurnale legate în piele de sub salteaua lui. Toate acele nopți de hrănire impetuoase și dezlănțuite.

Cineva bate în dubiță. Trage perdeaua și vede o Helen exasperată.

— Ai chef de-o călătorie la Paris în seara asta? o întreabă. O plimbare de duminică noaptea pe malul Senei. Doar tu, eu și stelele.

— Will, a venit poliția. O interoghează pe Clara. Merge prost. Trebuie să te duci și să vorbești cu ei.

El coboară din dubiță și vede mașina poliției. Chiar și expus în plină lumină a zilei, tot e o senzație plăcută. Helen îi cere să intervină. Are nevoie de intervenția lui.

Se hotărăște să stoarcă și ultimul strop de dulceață din acest moment.

— Parcă nu voiai să vin încoace.

— Știu, Will. Am crezut că ne putem descurca noi cu tot, dar nu sunt sigură că putem. Peter avea dreptate.

— Așadar vrei să mă duc acolo și să fac ce, mai exact?

Știe, firește. Vrea doar ca Helen s-o spună mai întâi.

— Să vorbești cu ei.

Trage adânc aer în piept, simțind parfumul sângelui ei în aerul de țară.

— Să vorbesc cu ei? Nu cumva să-i *sugestionez-prin-sânge*?

Helen aprobă cu o mișcare din cap.

El nu se poate abține și o întărită:

— Nu-i un pic lipsit de etică? Să sugestionez-prin-sânge niște polițiști?

Helen închide ochii. O cută verticală i se formează între sprâncene.

O vreau înapoi, îşi dă el seama. Vreau s-o am pe femeia pe care am creat-o.

— Te rog, Will, îl imploră ea.

— Bine, să lăsăm etica la o parte. Hai s-o facem!

Poliţiştii par surprinşi când apare Will. Peter dă aprobator din cap totuşi, ba chiar îi zâmbeşte lui Helen, mulţumit că ea a înţeles semnificaţia băţii pe umăr.

— El este unchiul meu, îi lămureşte Clara.

Helen stă lângă Will, aşteptând să înceapă totul.

— De fapt, noi tocmai îi punem Clarei nişte întrebări, spune agentul ridicând din sprâncene pentru a reproduce o expresie autoritară pe care o observase în serialele poliţiste de la televizor.

Will zâmbeşte. Nu va fi greu să-i sugestioneze pe amândoi, chiar şi în acest moment al zilei. Doi micuţi făr-de-sânge tineri şi obedienţi, bine şcoliţi de poliţie să se supună. Va avea nevoie de o frază, poate două, şi cuvintele lui vor începe să le şteargă şi să le rescrie minţile servile şi bicisnice. Face o încercare, doar pentru a-i arăta lui Helen că încă mai deţine magia. O încetinire subtilă şi o îngroşare a vocii, distanţarea atentă a fiecărui cuvânt şi acel truc simplu de a le ignora feţele şi de a vorbi direct sângelui. Şi, cum e suficient de aproape încât să le miroasă conţinutul venelor, începe imediat.

— *Păi, nu mă băgaţi în seamă, spune Will. Continuaţi să vă puneţi întrebările. Continuaţi să întrebaţi şi veţi afla adevărul – că fata din faţa voastră are o minte la fel de pură şi de neştiutoare ca un câmp acoperit de zăpadă neatinsă şi că ea nu ştie absolut nimic despre ce s-a întâmplat cu acel băiat vineri noaptea. De aceea nu are rost să mai scrieţi ceva în carneţelele voastre.*

Se duce lângă poliţistă şi întinde mâna. Aproape scuzându-se, cu chipul gol de orice expresie, femeia îi înmânează blocnotesul său. Will rupe foile pe care ea scrisese, înainte să i-l dea înapoi.

— *Şi orice altceva aţi auzit au fost minciuni. Clara nu ştie nimic. Uitaţi-vă la ea, uitaţi-vă numai*

la ea...

Ei se uită.

— *Ați mai văzut vreodată pe cineva atât de pur și de inocent? Nu vă e rușine că fie și numai pentru un moment v-ați îndoit de această inocență?*

Ei încuviințează din cap, ca niște copilași în fața unui profesor sever. Sunt profund rușinați. Will observă că ochii Clarei s-au căscat de uimire.

— *Acum veți pleca. Veți pleca și vă veți da seama că nu ați descoperit niciun indiciu aici. Băiatul a dispărut. E încă un mister nerezolvat într-o lume plină de mistere nerezolvate. Acum ridicați-vă, ieșiți de aici pe unde ați venit și, în clipa în care aerul proaspăt vă va mângâia fața, vă veți da seama că asta face lumea frumoasă. Toate aceste mistere nerezolvate. Și nu veți mai vrea niciodată să-i tulburați frumusețea.*

Până și Peter și Helen sunt impresionați, observă Will, când polițiștii se ridică și ies din cameră.

— *La revedere. Și vă mulțumim pentru vizită.*

ȘUNCĂ DE LA MAGAZINUL DE DELICATESE

Când sosește Eve, Clara e în camera sa și mănâncă șunca fratelui ei, de la magazinul de delicatese. Clara începe să se explice pentru incidentul de ieri de la Topshop. Îi spune că a avut un atac de panică și c-a fost nevoită să iasă. Un adevăr pe jumătate. Sau pe sfert. Dar nu o minciună fățișă.

Eve totuși nu prea o ascultă.

— Au venit polițiștii la tine? o întreabă. În legătură cu Harper?

— Mda, răspunde Clara.

— Și ce voiau să afle?

— Ei, una, alta... Dacă Harper voia să se sinucidă. Chestii de-astea.

— Clara, ce s-a întâmplat de fapt alaltăieri-noapte?

Clara o privește în ochi pe prietena ei și încearcă să fie convingătoare:

— Habar n-am. Am vomat pe adidașii lui și-apoi el a plecat, pur și simplu.

Eve dă aprobator din cap. Nu are niciun motiv să creadă că prietena ei minte. Cercetează cu atenție camera și remarcă absența posterelor.

— Ce s-a întâmplat cu maimuțele triste din cuști? întreabă.

Clara ridică din umeri.

— Mi-am dat seama că animalele tot o să moară, indiferent ce-mi pun eu pe pereți.

— Corect! Și a cui e dubița parcată afară?

— A unchiului meu. Unchiu' Will. E destul de cool.

— Și el unde-i acum?

Pe Clara încep s-o enerveze toate întrebările astea.

— A, doarme, probabil. Doarme toată ziua.

Eve se gândește la asta o clipă.

— Oh, asta-i...

Dar apoi aud ceva.

Cineva strigă de la parter.

— Eve!

Clara vede cum fața lui Eve se alungește de groază.

— Nu și-aici, își șoptește fata.

Apoi către Clara:

— Spune-mi că n-ai auzit nimic! Spune-mi că am început să aud voci și că am nevoie de ajutor psihiatric.

— Ce? Ți-a... începe Clara.

Aud pași grei dupăind în sus pe scări. Și apoi Clara vede cum în cameră se repede un bărbat înalt, care seamănă cu o hermelină și poartă un tricou al echipei Manchester United.

— Eve, treci acasă! Imediat!

— Tată? Chiar nu-mi vine să cred! De ce faci asta în fața prietenei mele? întreabă Eve.

— Nu-i nicio prietenă. Iar tu vii cu mine!

O apucă de braț.

Clara privește doar.

— Hei, las-o-n pace! Ești...

Se oprește. Ceva din privirea lui fixă și plină de forță o face să dea înapoi.

El știe ceva. El știe, cu siguranță, ceva.

— Dă-mi drumul! Dumnezeu! spune Eve.

Se zbate, dar apoi, cuprinsă de rușine, i se mai opune doar pe jumătate în timp ce el o târăște literalmente afară din cameră, lovind cu piciorul și răsturnând, în acest proces, coșul de gunoi plin cu posterele mototolite.

Rowan aude hărmălaia de pe hol. Își lasă jos pixul și abandonează poemul pe care încerca să-l termine: *Viața și alte iaduri eterne*. Iese din camera lui și o vede pe Eve încercând să scape din strânsoarea tatălui ei.

— Au, tată, dă-mi drumul!

Rowan e în spatele lor în timp ce ei se îndreaptă spre scară. Nu l-au văzut. Își adună curajul să vorbească. În ultima clipă, reușește:

— Dă-i drumul! spune încet.

Jared se oprește, apoi se întoarce. O ține în continuare de braț pe Eve și se uită la Rowan cu o furie încrâncenată:

— Poftim?

Lui Rowan nu-i vine să creadă că acesta e tatăl lui Eve. Numai părul lui de un blond-cenușiu ca de șoarece are o oarecare asemănare cu al fiicei. Și e suficientă ură în ochii lui gogonați cât pentru o armată întreagă.

— Îi faci rău. Te rog, dă-i drumul.

Eve clatină din cap spre el, căci își dorește, pentru binele lui, să înceteze. În timp ce se holbează la el, își dă seama că lui Rowan chiar îi pasă de ea, din cine știe ce motiv ridicol, întotdeauna a plăcut băieților și s-a obișnuit cu asta, dar nu a văzut în ochii nimănui ceea ce vede acum într-ai lui Rowan. O grijă sinceră pentru ea, de parcă ar fi o parte externă a lui. E atât de înmărmurită pentru o clipă, încât nici nu-și dă seama că tatăl i-a dat drumul brațului.

Jared se năpustește spre Rowan.

— Îi fac rău? *Eu* îi fac rău? Ca să vezi! Asta-i prea de tot! Tu ești tipul cel bun? Te prefaci binișor. Păi, dacă mai dau din nou cu ochii de tine sau de oricine din familia ta prin preajma ei, o să vin după voi cu toporul. Fiindcă eu știu ce sunteți. *Știu!*

Scotocește pe sub tricoul lui de microbist după un crucifix mic, pe care i-l flutură în față lui Rowan.

Clara stă în ușa dormitorului său și privește totul nedumerită.

Jared se adresează și ei, și fratelui său:

— Într-o bună zi o să-i spun ce sunteți. O să-i dezvălui *micul secret* al familiei Radley. O s-o fac să se teamă de voi. O s-o fac să vrea să fugă și să țipe dacă vă mai vede vreodată.

Crucifixul nu are niciun efect, desigur, dar cuvintele îl izbesc pe Rowan în plin, chiar dacă vede că Eve moare de rușine în timp ce Jared spune toate astea, crezându-l nebun de legat. Fata o ia la

fugă, trecând în goană pe lângă cineva care tocmai urcă scările.

— Eve! strigă Jared. Vino-napoi! Eve!

— Ce se-ntâmplă? întreabă Peter când ajunge pe palier.

Jared se chinuie să treacă de doctor, parcă speriat să aibă vreun contact fizic cu el.

— Lasă-mă să trec!

Peter se lipește de perete, pentru a-i permite lui Jared să treacă, iar acesta se repede în jos pe scări cu o hotărâre disperată, dar Eve a ieșit deja din casă.

Peter se uită la Clara.

— Ce, Doamne iartă-mă, se petrece aici? Care-i problema lui?

Clara nu spune nimic.

— Nu vrea ca fiica lui să își petreacă timpul în compania unor criminali, îi răspunde Rowan. Ce să-i faci, e mai de modă veche.

Peter se luminează.

— El *știe* despre noi?

— Da, spune Rowan. El *știe* despre noi.

GHIDUL ABSTINENTULUI PENTRU PROTEJAREA PIELII

E imposibil să duci o viață normală lipsită de sânge fără să te confrunți cu lumina zilei. Deși soarele reprezintă un factor de risc pentru sănătatea abstenenților, la fel ca pentru vampirii practicanți, există anumite măsuri care se pot lua pentru a reduce vătămarea pielii și bolile.

Iată cele mai importante recomandări ale noastre pentru protejarea pielii în timpul zilei:

1. Stai la umbră. Când umbli pe afară, pe cât posibil, asigură-te că stai departe de bătaia directă a razelor soarelui.

2. Folosește loțiune de protecție solară. Ar trebui să îți acoperi întregul corp cu o loțiune care are cel puțin FPS 60. Regula aceasta se aplică indiferent de starea vremii și de îmbrăcămintea ta.

3. Mănâncă morcovi. Morcovii favorizează repararea țesuturilor dermice, pentru că sunt o sursă inestimabilă de vitamina A. Sunt bogați în antioxidanți, inclusiv în elemente fotochimice care ajută la reducerea fotosensibilității și la reînnoirea pielii.

4. Raționalizează expunerea în aer liber. Să nu petreci afară niciodată mai mult de două ore pe zi.

5. Să nu faci niciodată plajă. Dacă ai nevoie să te bronzezi, asigură-te că folosești bronzarea artificială.

6. Acționează rapid. Dacă te simți amețit sau dacă dezvolti o iritație agresivă, este important să mergi înăuntru, preferabil într-o cameră întunecată, cât mai curând posibil.

Păstrează-ți optimismul. S-a demonstrat că stresul agravează problemele de piele de care suferă abstenenții. Încearcă să menții o atitudine sănătoasă. Adu-ți aminte că, indiferent cât de mult te mănâncă sau te arde pielea, faci ce e bine.

Manualul abstinentului, ediția a II-a, pp. 117-118

SOARELE SE ASCUNDE DIN NOU ÎN SPATELE UNUI NOR

Rowan e prea zguduit de incidentul cu Eve ca să mai stea în casă.

Cât de mult timp mai are?

Cât timp mai are pentru a-și aduna nivelurile extraordinare de curaj necesare pentru a-i spune ce simte pentru ea?

Când va afla ea că e un monstru?

E tot mai obosit, în vreme ce merge de-a lungul străzii principale, cu soarele aruncând din când în când câte o otheadă din spatele norilor. Puternic și strălucitor și la fel de imposibil de înfruntat ca și adevărul. Și, în timp ce merge mai departe, pielea începe să-l usture, iar picioarele amenință să-i cedeze. Își dă seama că nu și-a dat cu suficientă loțiune de protecție solară și că ar trebui să se întoarcă acasă, dar, în loc de asta, traversează strada spre banca parțial umbrită din fața monumentului care comemorează războiul. Citește cuvintele săpate în piatră: morții glorioși. *Ce se întâmplă, oare, se întreabă, după ce moare un vampir? O fi vreun spațiu în viața de apoi în care băutorii de sânge să stea lângă eroi?* Și, chiar când e pe punctul să plece, aude pe cineva în spatele lui și vocea pe care o iubește mai mult decât pe oricare alta.

— Rowan?

Se întoarce pentru a o vedea pe Eve cum se apropie, după ce a ieșit din stația de autobuz unde se ascunsese.

Ea se uită la el, iar Rowan simte acel disconfort familiar care izvorăște din faptul că se află în câmpul ei vizual. Că este imperfecțiunea pe care o vede perfecțiunea.

Eve se așază lângă el. Pentru o vreme, nu spun nimic, iar Rowan se întreabă în mod serios dacă ea îi aude inima cum bubuie.

— Îmi cer scuze, spune după o lungă tăcere, pentru tata. El e doar...

Se oprește. Rowan își dă seama că fata se silește din răspuțuri să-i dezvăluie ceva. Apoi îi mărturisește:

— Mama a dispărut în urmă cu câțiva ani. Înainte să venim aici. Pur și simplu a dispărut. Nu știm ce s-a întâmplat cu ea. Nu știm nici măcar dacă mai trăiește.

— N-am știut. Îmi pare rău.

— Ei, ca să fiu sinceră, nu prea vorbesc despre asta.

— Nu, probabil că e greu, spune Rowan.

— De-aia e tata așa. Nu s-a împăcat niciodată cu asta. Știi, noi facem față în mod diferit. El devine paranoic, eu doar încerc să fac mișto de tot. Și ies cu idioți.

Îl privește pe Rowan și își dă seama că a fost o greșeală din partea ei să-l considere doar fratele ciudat și timid al Clarei. Pentru o clipă, își dă seama cât de plăcut e să stea așa vorbind, cu el alături, pe partea lui de bancă. E ca și cum ar scoate la iveală ceva din ea. Și se regăsește, e ea însăși mai mult decât a fost de ani buni.

— Uite ce-i, Rowan, dacă ai să-mi spui ceva sau dacă vrei să mă întrebi ceva, să știi că poți s-o faci. E OK.

Vrea să audă din gura lui ceea ce știe deja, atât de la Clara, cât și de la Rowan, care îi murmură numele ori de câte ori ațipește în clasă.

Soarele se ascunde din nou în spatele unui nor. Umbra devine mai deasă.

Rowan simte că aceasta este șansa la care visează de când a auzit pentru prima oară râsul lui Eve în autobuz, când ea s-a așezat lângă Clara, în prima ei zi aici.

— Păi, faza e...

I s-a uscat gura. Se gândește la Will. La cât de ușor îi e lui să fie el însuși, iar Rowan nu se poate abține și își dorește să fie unchiul său pentru următoarele cinci secunde, pentru a putea termina fraza:

— Eu... eu... chiar cred că ești... ce încerc să spun e că eu... ei bine, nu semeni cu nicio fată pe care am întâlnit-o... Nu-ți pasă ce cred oamenii despre tine și... eu doar... când nu sunt cu tine, adică, evident, în cea mai mare parte a timpului, mă gândesc la tine și...

Eve își abate privirea de la el. *Crede că sunt un ciudat.* Dar apoi aude și vede și el ceea ce ea deja auzise și văzuse. Mașina vecinului său. Care se oprește în fața lor. Strălucitoare și argintie ca un pistol. Mark Felt coboară geamul portierei.

— O, Doamne! spune Eve.

— Ce-i?

— Nimic. Doar că...

Mark se uită suspicios la Rowan, apoi i se adresează lui Eve:

— Toby mi-a zis că tatăl tău vrea să-mi tragă clapa. Spune-i că, dacă nu-mi dă banii, de mâine încep să arăt oamenilor apartamentul. Toți. Toate cele șapte sute de lire.

Eve pare stânjenită, deși Rowan habar nu are despre ce e vorba.

— OK, spune ea. OK.

Apoi Mark i se adresează lui Rowan:

— Ce mai face sora ta?

— E... bine.

Privirea lui Mark se oprește o vreme asupra băiatului, de parcă ar încerca să-și dea seama de ceva. Apoi geamul urcă din nou și el pleacă mai departe.

Eve se holbează la iarbă.

— E proprietarul nostru.

— Aha!

— Iar noi n-avem bani să-i plătim, pentru că, ei bine, când ne-am mutat aici tata n-avea job. Și, pentru o veșnicie parcă, nici măcar n-a încercat să-și găsească.

— Aha!

Eve se uită fix la monument și continuă să vorbească:

— Și deja aveam o grămadă de datorii de pe când locuiam în Manchester. Pe vremuri era foarte atent cu banii... el și cu mama. Avea un job bun. Polițist. Lucra în poliție. La criminalistică. Era un job bun.

— Serios? întreabă Rowan, tulburat de această informație. Ce s-a întâmplat?

— După ce a dispărut mama, a avut o cădere nervoasă. A luat-o razna. Avea o mulțime de teorii, niște teorii abracadabrante. În fine, cei din poliție i-au semnat niște hârtii cum că e nebun și a stat și în spital vreo două luni, iar eu am locuit cu bunica o vreme. Dar ea a murit. După ce a ieșit tata, lucrurile n-au mai fost niciodată la fel. Era pe pastile și bea, așa că și-a pierdut jobul și pleca tot timpul, făcând numai Dumnezeu știe ce.

Își trage nasul și face o pauză.

— N-ar trebui să-ți spun toate astea. E ciudat, nu povestesc nimănui despre chestiile astea.

Rowan își dă seama că ar face absolut orice pentru a-i șterge tristețea de pe chip.

— E-n regulă, îi spune. Poate că-ți face bine să vorbești despre asta.

Iar Eve chiar așa face, aproape ca și cum el n-ar fi acolo, de parcă totul n-ar fi decât ceva ce trebuie dat la iveală.

— Nu ne-am mai permis casa din Manchester, iar asta a fost partea cu adevărat de rahat, pentru că mereu am crezut că, dacă am fi stat acolo, atunci măcar mama ar fi știut unde suntem dac-ar fi vrut vreodată să se întoarcă acasă.

Și o cuprinde furia când își amintește.

— Corect.

— Dar nici măcar n-am rămas în zonă. El a vrut să ne mutăm aici. Într-un apartament de boșorogi. Și nici măcar pe-asta nu ni-l permitem. Și se pare c-o să ne mutăm din nou dacă nu găsește o soluție. Și nu vreau să mă mut din nou, pentru că abia ne-am stabilit aici și pentru că de fiecare dată când ne mutăm trecutul alunecă și mai mult în trecut. De parcă am pierde-o tot mai mult pe mama de fiecare dată.

Clatină ușor din cap, de parcă s-ar fi surprins pe ea însăși spunând asta.

— Scuze. N-am vrut să te plictisesc cu o întreagă prelegere.

Apoi verifică pe telefon cât e ceasul.

— Ar fi bine să mă duc acasă înainte să mă găsească tata aici. O să vină în curând.

— O să fii în regulă? Adică pot veni cu tine dacă vrei.

— Probabil că nu-i o idee bună.

— Nu.

Ea îi ia mâna și i-o strânge ușor de rămas-bun. Pământul se oprește din rotația lui pentru o secundă perfectă. Rowan se întreabă ce-ar fi zis Eve dacă ar fi izbutit să-i spună ce-i în capul lui, punând presiune pe barajul emoțiilor.

— Chiar e liniște azi, nu-i așa?

— Presupun că da, răspunde Rowan.

— Nu se-aude nicio pasăre măcar.

Rowan aprobă cu o mișcare din cap, știind că nu îi va putea spune niciodată că el, unul, nu auzise cântecul păsărilor decât online sau că el și Clara au petrecut odată o oră întreagă aproape în lacrimi urmărind o filmare cu silvii-de-zăvoi și cinteze care ciripeau.

— Ne vedem la școală, îi spune ea după o vreme.

— Mda, răspunde Rowan.

În timp ce ea se îndepărtează, Rowan se uită lung în urma ei. În cele din urmă, se duce la bancomatul din fața oficiului poștal și își verifică repede contul: 353,28 lire.

Un an întreg în care în fiecare după-amiază de sâmbătă a muncit la hotelul Willows, îndurând să servească la masă în timpul a ceea ce i s-au părut a fi patruzeci și opt de versiuni ale aceleiași nunți cu bețivi, și doar cu atâta s-a ales.

Retrage cât de mult poate și apoi își scoate cardul NatWest^[31], pentru a mai scoate bani și din contul lui pentru „viața de după plecare de acasă”, acela în care părinții îi pun bani o dată pe lună și de care el

nu are, de fapt, voie să se atingă până nu intră la facultate. Se străduiește să-și aducă aminte PIN-ul, dar se descurcă, în cele din urmă, și scoate restul banilor de care are nevoie.

Când ajunge acasă, pune toate bancnotele de douăzeci de lire sterline într-un plic pe care scrie: „Banii de chirie pentru apartamentul de pe Lowfield Close nr. 15B”.

CÂND A CĂZUT CINEVA DE PE BICICLETĂ ÎN 1983

La ora patru după-amiaza, toată familia Radley stă la masă și ia cina de duminică. Peter, studiindu-și carnea de miel gătită din farfurie, nu e deloc surprins de hotărârea nevestei sale ca totul să se desfășoare normal. Știe că pentru Helen rutina e un soi de terapie. Ceva ce o ajută să treacă mai ușor peste toate dificultățile. Dar, judecând după halul în care îi tremură mâinile în timp ce le împarte cartofii copti, terapia nu prea dă rezultate.

Poate că Will e de vină.

El tot vorbește de vreo cinci minute și nu dă niciun semn c-ar avea de gând să se oprească, răspunzând întrebărilor din ce în ce mai numeroase ale Clarei.

— ...știi, n-am nevoie să sugestionez-prin-sânge pentru mine însumi. Eu, unul, sunt protejat. Poliția nu poate face nimic să mă oprească. Există o organizație cu sediul în Manchester care se numește Societatea Sheridan. Un colectiv de vampiri practicanți care au grijă unii de alții. E un soi de sindicat, dar cu lideri mai sexy.

— Cine e Sheridan?

— Nimeni. Sheridan Le Fanu. Un bătrân scriitor-vampir. A murit de mult. În fine, ideea e că, o dată pe an, ei trimit o listă la poliție, care se ține la distanță de oamenii trecuți acolo. Iar eu sunt întotdeauna destul de aproape de primul loc pe listă.

— Poliția? întreabă Rowan. Adică poliția știe că există vampiri?

Will clatină din cap.

— În general, nu, nu știe. Dar câțiva polițiști din Manchester au aflat. Totul e foarte clandestin.

Rowan pare tulburat de această informație și pălește vizibil.

Clara are o altă întrebare:

— Așadar, dacă am ajunge pe listă, poliția n-ar putea să ne facă nimic?

Will izbucnește în râs:

— Trebuie să fii un vampir care practică cu regularitate, cu ceva omoruri frumoase la activ. Dar poate că da. V-aș putea prezenta oamenilor potriviți. Aș trage niște sfori...

— Nu prea cred, Will, intervine Helen. Nu cred c-avem nevoie de genul ăsta de ajutor.

În timp ce vocile se ridică și coboară în jurul lui, Peter își mestecă mai departe carnea în sânge, care tot i se pare ridicol de gătită. Observă că soției sale îi tremură mâna când își umple paharul cu merlot.

— Helen, te simți bine? o întreabă.

Ea îi zâmbește palid:

— Mă simt bine, sincer.

Dar mai că-i sare inima din piept când se aude soneria. Peter își ia paharul de vin și se duce să deschidă, rugându-se odată cu soția lui să nu fie o nouă vizită a polițiștilor. Și așa se face că, pentru prima oară, vederea lui Mark Felt reprezintă aproape o ușurare. Bărbatul ține un sul mare de hârtii.

— Planurile, explică Mark. Știi tu. Alea despre care ți-am vorbit. Pentru extensia de la etaj.

— Așa-i, da. Noi, de fapt...

— Mâine-seară o să fiu plecat cu munca, așa că m-am gândit că acum ar fi un moment bun să trecem prin ele.

Peter nu e prea entuziasmat.

— OK, sigur. Intră.

Și uite așa, un minut mai târziu, e blocat și-l urmărește pe Mark cum își desfășoară planurile arhitecturale pe blatul din bucătărie.

Dorindu-și să fi mâncat mai mult miel.

Dorindu-și să fi mâncat o turmă întreagă.

Sau doar un strop din sângele Lornei.

În paharul lui e o băltoacă mititică și tristă de merlot. De ce se mai complică să bea așa ceva? Vinul nu e decât un alt lucru menit să-i facă să se simtă ca niște ființe umane, când, de fapt, demonstrează tocmai contrariul. Helen insistă să-l

bea pentru gust, dar nici măcar nu e sigur că lui îi *place* gustul.

— Avem niște sticle de vin deschise, dacă vrei, îi propune politicos lui Mark, apucând una dintre sticlele pe jumătate băute de lângă prăjitorul de pâine.

— OK, spune Mark. Mulțumesc.

Peter toarnă vinul, înfiorându-se când aude vocea răgușită a lui Will dinspre sufragerie:

— ...încându-mă în el!

Peter își dă seama că și Mark l-a auzit și că pare să aibă ceva de spus fără nicio legătură cu extensia casei.

— Auzi, Peter, începe el pe un ton care nu anunță nimic bun. A fost poliția pe la noi mai devreme. În legătură cu băiatul care a dispărut de la petrecere. Și a ieși la iveală ceva despre Clara.

— A, da?

— Da, și te rog să-mi spui dacă sunt deplasat acum, dar mă întrebam, ei bine, ce i s-a întâmplat în noaptea aia?

Peter își zărește imaginea distorsionată în prăjitorul de pâine. Ochii care se holbează la el din aparatul de crom curbat sunt mari și monstruoși. Vrea, dintr-odată, să strige adevărul în gura mare. Să-i spună acestui vecin devenit Poirot amator că toți cei din familia Radley sunt băutori de sânge. Dar se controlează la timp.

— A luat o substanță pe care n-ar fi trebuit s-o ia. De ce?

Se răsuțește, ținând două pahare pline.

— Scuză-mă, spune Mark. Eu doar... Tipul cu dubiță. Cine e?

Peter îi întinde vinul lui Mark.

— E fratele meu. Nu stă mult. E un pic excentric, dar e OK. Parte din familie, știi cum e.

Mark dă aprobator din cap și-și ia paharul. Vrea să împingă și mai departe discuția, dar se abține.

— Ei, spune Peter, hai să aruncăm o privire pe planurile astea!

Și Mark începe să vorbească, dar Peter nu prinde decât frânturi:

— ...vreau să construiesc... a suprafeței de podea de la parter... extinsă demult, prin anii 1950... risc major de... dărâmarea zidului existent...

În timp ce-și soarbe băutura, Peter nu mai aude nimic. Gustul nu seamănă deloc cu acela al vinului pe care l-a băut înainte. E rafinat și la fel de bogat ca viața însăși.

Se uită cu groază la paharul său.

Își dă seama că Will a lăsat o sticlă pe jumătate băută pe blatul din bucătărie. Se întreabă înnebunit ce-ar putea spune ca să-i ia paharul lui Mark. Dar e deja prea târziu. Mark a luat o înghițitură și pare să-i placă atât de mult, că dă restul de dușcă.

Mark pune jos paharul gol. Fața i s-a transformat în întruchiparea extazului dezlănțuit.

— Dumnezeu mare, e *delicios*.

— Mda. Păi, hai să vedem planurile alea, spune Peter aplecându-se deasupra dreptunghiurilor și măsurătorilor de pe foile de hârtie.

Mark îl ignoră. Se duce la sticlă și citește eticheta.

— „Rosella 2007”? Ei, da, cu-adevărat o bunătate!

Peter dă aprobator din cap ca un cumpărător de vinuri versat:

— E spaniol. Un soi de Rioja. O podgorie mică. Își fac publicitate cu discreție. Noi îl comandăm online.

Peter face un semn cu mâna spre planuri:

— Să-ncepem?

Mark flutură din mână într-un gest care transmite: „S-o lăsăm baltă”.

— Viața e prea scurtă. Mai bine aș duce-o pe Lorna într-un loc deosebit. N-am mai făcut asta de ceva vreme.

„Mai bine aș duce-o pe Lorna într-un loc deosebit.”

— Aşa, încuviinţează Peter, în timp ce gelozia îl arde pe dinăuntru ca usturoiul.

Mark îşi bate vecinul pe spate şi, cu un rânjel uriaş, iese cu paşi mari din bucătărie.

— *Adios, amigo! Hasta luego!*

Peter vede cum foaia de pe blat se răsuceşte din nou în sul.

— Planurile tale! spune.

Dar Mark a plecat deja.

SUNTEM NIȘTE MONȘTRI

Au terminat friptura de miel, dar Helen nu strânge farfuriile, pentru că nu vrea să-i lase pe copii singuri cu Will. Așa că stă acolo, prizonieră în propriu-i scaun, simțind din plin puterea pe care el o are asupra sa.

E o putere pe care a avut-o dintotdeauna, firește. Dar acum e acolo, în fața ochilor ei, ca un fapt brut și incontestabil. Intensificată din cauză că l-a chemat să-i ajute cu polițiștii, întinează totul. Viciază întreaga cameră, astfel încât toate obiectele (farfuria ei goală, fiecare pahar, lampa pe care Peter i-a cumpărat-o dintr-un magazin Heal acum câțiva ani de Crăciun) par, dintr-odată, încărcate cu energie negativă. Transformate în niște arme secrete dintr-un război invizibil purtat împotriva ei, împotriva lor, a tuturor.

— Suntem niște monștri, îl aude pe fiul ei spunând acum. Nu-i drept.

Și apoi pe Will, zâmbind de parcă i se oferă șansa unei replici. Fiindcă e încă o ocazie de a o necăji pe Helen.

— Mai bine să fii cine ești decât să nu fii nimic. Decât să trăiești atât de îngropat într-o minciună, încât ai putea, la fel de bine, să fii mort.

Se lasă pe spate în scaun după ce face declarația asta, savurând privirea ei disprețuitoare la fel de ușor ca și cum ar fi plină de afecțiune.

Apoi intră Peter, fluturând, furios, o sticlă în aer.

— Ce-i *asta*? îl întreabă pe fratele lui.

Will face pe nznaiul:

— Jucăm șarade? Mă dau bătut, Pete. E un film? O carte?

Își scarpină bărbia:

— *Un weekend pierdut? Rambo I, First Blood? The Bloodsucker Proxy?*

Helen nu l-a văzut niciodată pe Peter înfruntându-l pe fratele lui, dar, în timp ce acesta

continuă, se roagă pe mutește să înceteze. Pentru că fiecare cuvânt e un picior care izbește într-o trapă.

— Vecinul nostru, un avocat foarte respectat, tocmai a băut un pahar plin cu sânge. Sânge de *vampir*.

Will sloboade un hohot uriaș de râs. Nu pare nici pe departe îngrijorat.

— Asta sigur o să-l dezghețe nițel.

Clara chicotește în vreme ce Rowan stă tăcut, gândindu-se la mâna lui Eve într-a lui, la cât de bine se simțise.

— Oh, Dumnezeule mare! spune Helen, dându-și pe deplin seama de semnificația celor spuse de soțul ei.

Lui Will îi cam piere voia bună:

— Ce mare scofală? Nu l-a mușcat nimeni. N-o să fie convertit. Pur și simplu o să se ducă acasă și o să-și facă nevasta foarte fericită.

Gândul îl înfurie pe Peter.

— Ar trebui să pleci, Will. Începe să bată la ochi. Oamenii devin bănuitori. Tot satul o să se întrebe ce mama dracului faceți aici tu și căcatul ăla de dubiță.

— *Tată!* spune Clara de pe margine.

Will e sincer mirat de atitudinea ostilă a lui Peter.

— Vai, Petey, în ce hal te-ai înfuriat!

Peter trânteste sticla pe masă, de parcă ar vrea să demonstreze că fratele său are dreptate.

— Îmi pare rău, Will. N-are rost. Noi ducem o viață diferită acum. Te-am chemat pentru că a fost o situație de urgență. Iar starea de urgență s-a terminat. Trebuie să pleci. N-avem nevoie de tine. Nu te vrem.

Will se holbează la fratele lui, rănit.

— Peter, hai să... spune Helen.

Will se uită la Helen acum. Zâmbește.

— Spune-i, Hel!

Helen închide ochii. Va fi mai ușor în beznă.

— O să stea până mâine, spune ea.

Apoi se ridică în picioare și începe să pună farfuriile una peste alta.

— Parcă tu voiai...

— O să plece până mâine, spune ea din nou, remarcând schimbul de priviri dintre Rowan și Clara.

Peter iese valvârtej din cameră, lăsând sticla pe masă.

— Grozav! Al dracului de grozav!

— Ce ți-e și cu tații ăștia, nu-i așa? zice Will.

Iar Helen stă în picioare lângă masă, încercând să se poarte de parcă n-ar fi văzut cum i-a făcut cu ochiul pentru a-și pecetlui mica victorie.

CU O NOAPTE ÎNAINTE DE A PLECA LA PARIS

O făcuseră în dubiță, cu o noapte înainte de a pleca la Paris. Erau amândoi goi și chicoteau, simțind dulcele fior al vieții în fiecare atingere a pielii celuilalt.

Și el își amintește prima oară când a mușcat-o, intensitatea, surpriza absolută pe care a simțit-o când și-a dat seama ce gust bun are. A fost ca o primă vizită la Roma, când mergi pe jos de-a lungul unei străduțe lăturalnice și fără pretenții doar pentru a te trezi dintr-odată copleșit de splendoarea monumentală a Panteonului.

Da, fusese perfectă noaptea aceea. O întreagă relație într-un microcosmos. Pofta, dobândirea cunoașterii, subtila politică între a bea și a fi băut. Secătuiindu-și și apoi reîntregindu-și unul altuia rezerva de sânge.

— Schimbă-mă, îi șoptise ea. Fă-mă mai bună.

Will stă în curte, uitându-se la noaptea fără stele. Își amintește totul: cuvintele, gusturile, extazul de pe chipul ei în timp ce sângele îi picura în sticlă din gaura de mărimea unui colț de la încheietură, în timp ce el o hrănea cu propriu-i sânge și îi recita din *Christabel* de Coleridge, cu un chicotit delirant.

O, ostenită domniță Geraldine,
Soarbe, te rog, întăritorul vin!
Are mari puteri pentru cine îl bea;
Din flori de câmp l-a făcut mama mea.

Își aduce aminte toate acestea în timp ce se uită la grădina scăldată în lumina lunii și la gardul înalt de lemn. Privirea lui urmărește gardul până în fundul grădinii, dincolo de heleșteu și de peluză, de siluetele zburlete a două conifere, între care zărește lucirea blândă a ferestrei unui șopron, care privește pe furiș ca un ochi.

Și e conștient de ceva, simte o prezență vie în spatele șopronului. Aude trosnetul unei crenguțe și, câteva secunde mai târziu, surprinde mireasma sângelui în aer. Soarbe din paharul lui cu Isobel pentru a-și ascuți simțurile, apoi trage încet aer în piept pe nas. Pe măsură ce mireasma se amestecă treptat cu mirosuri mai verzi, mai ierboase, devine imposibil să spui dacă e doar sângele unui mamifer generic – un bursuc, poate, sau o pisică speriată – sau al unei vietăți mai mari, de mărime umană.

O secundă mai târziu, detectează un sânge pe care îl cunoaște. Al lui Peter. Care deschide ușa glisantă și iese în curte cu paharul său cu vin.

Schimbă un salut și Peter se așază pe un scaun de grădină.

— Știi, îmi pare rău, spune el într-o doară. Pentru mai devreme, vreau să spun. Am reacționat exagerat.

Will ridică o mână.

— Ei, nu, a fost numai și numai vina mea.

— A fost frumos din partea ta c-ai venit. Și ne-ai fost de un real folos cu polițiștii azi.

— Nicio problemă, spune Will. Tocmai mă gândeam la trupa noastră.

Peter zâmbeste.

Will începe să cânte singurul lor cântec:

— „Ești așa de drăguță în rochia ta stacojie,/ Haide, baby, să facem o nebunie..

Peter nu se poate abține și i se alătură, rânjind de absurditatea versurilor:

— „Să ne lăsăm părinții aici, să bea sherry ca moșii,/ Când îți gust sângele, mă gândesc la cireșe roșii...”

Râd amândoi, apoi hohotul se stinge încetișor.

— Ar fi putut avea un videoclip grozav, spune Peter.

— Măcar aveam tricourile.

Mai vorbesc un pic, Will îndemnându-l pe Peter să-și amintească de copilăria lor timpurie pe șlep. De felul în care părinții lor se dădeau întotdeauna peste cap să facă în așa fel încât totul să fie special

pentru ei, ca atunci când au adus acasă dintr-un magazin universal un Moș Crăciun proaspăt ucis pentru ospățul lor de la miezul nopții. Și apoi vorbesc un pic și despre anii mai întunecați, în acea casă modernă dintr-o suburbie din Surrey, despre cum dădeau cu pietre în tatăl lor vitreg abstinent în timp ce își uda roșiile în sera lui și despre cum au mușcat porcușorii de Guineea îngroziți care, în mod prostesc, le fuseseră dăruiți ca animale de companie. Vorbesc despre cum zburau la Londra ca să vadă trupe punk de vampiri.

— Ții minte noaptea când am fost la Berlin? întreabă Will. Ți-amintești?

Peter dă aprobator din cap. Zburaseră să îi vadă pe Iggy Pop și pe David Bowie cântând împreună în clubul de noapte Autobahn. El fusese, de departe, cel mai tânăr spectator.

— 1977, spune. Grozav an.

Râd când vorbesc despre filmele porno cu vampiri din anii 1980 la care obișnuiau să se uite.

— *Vein Man*, spune Peter. Pe-ăsta mi-l amintesc. Despre vampirul autist care memora grupa sangvină a tuturor.

— Mda, și care mai erau?

— *Vampirul din Beverly Hills*.

— *Colțul meu stâng*. Ți-a fost judecat greșit.

— *Noaptea liberă a lui Ferris Bueller* a fost amuzant, spune Peter zâmbind.

Dându-și seama că acesta s-ar putea să fie momentul potrivit, Will face semn spre sticla cu sânge de vampir:

— De dragul vremurilor de odinioară? Dă-l încolo de merlot!

— Nu prea cred, Will.

Poate că-l convinge dacă-i explică:

— Nu mai e cum a fost, Pete. Peste tot se găsește SV. De fapt, e un loc în Manchester. Un club. Black Narcissus. Am fost acolo ieri-noapte. E un pic prea goth pentru mine, s-o spun pe-a dreptă, dar e deschis în continuare. Și polițiștii nu se ating de el,

pentru că e condus de Societatea Sheridan.
Douăzeci de lire sticla de la tipul de la garderobă.
Cel mai bun pe care-l poți gusta.

Peter reflectează, iar Will îi citește pe chip
eforturile chinuitoare, de parcă ar trage de-o
frânghie într-o luptă internă. În cele din urmă, Peter
clatină din cap:

— Trebuie să mă duc la culcare.

SIMULACRU DE CĂSNICIE FĂRĂ PIC DE SÂNGE

Numai că, odată ajuns în pat, Peter nu se poate opri și se gândește la un singur lucru.

La sângele accesibil, care poate fi băut fără pic de vinovăție. Nu trebuie să-i fii necredincios soției, să furi sau să omori pe cineva pentru a-ți obține doza de drog. Trebuie doar să te duci într-un loc din Manchester, să-l cumperi, să-l bei și poți fi din nou fericit, dacă „fericit” e cuvântul potrivit. Lucrurile se schimbaseră foarte mult de pe vremea lui. Păreau mult mai simple acum. Cu societatea aceea despre care vorbea Will și cu lista ei de nume ale celor de care polițiștii nu se puteau atinge.

Peter stă întins în pat, gândindu-se la asta și întrebându-se cum de poate Helen să citească liniștită, cu tot ce se petrece în jurul ei. Ce-i drept, n-a dat propriu-zis pagina de când s-a băgat în pat, așa că-i greu de crezut că *chiar* citește, totuși stă în capul oaselor, cu lamentația anemică pe care trebuie s-o parcurgă pentru întâlnirea clubului de lectură de săptămâna viitoare și *încearcă*, să citească. Ceea ce aproape că e același lucru.

Se uită la cartea lui Helen. Un roman istoric elegant. *Când cântă ultima vrabie*. Titlul nu-i spune nimic lui Peter. El, unul, nu a auzit în viața lui o pasăre cântând.

De ce, se întreabă, o fi atât de important pentru ea? Să continue de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat? Să-și bată capul cu friptura pentru cina de duminică, cu clubul de lectură, cu pusul lucrurilor în coșurile de reciclare, cu cafeaua la filtru și cu mic-dejunurile la care toată lumea stă frumos la masă. Cum reușește să facă toate lucrurile astea când stresul zumzăie în jurul ei ca electricitatea în jurul unui stâlp de înaltă tensiune?

Da, trebuie să treci peste toate dificultățile, dar, dacă sunt atât de mari, ce sens are să-ți mai bați capul? E un mister pentru el. Cum tot un mister e și

de ce ea a dat înapoi în privința lui Will. „O să stea până mâine.” De ce? Îl face să clocotească de mânie, dar nu știe exact care-i motivul acestei mâinii sau de ce chestiile astea îl enervează atât de mult. Hotărăște să-și dea la iveală câteva dintre probleme, să le exprime în dormitor, dar e o greșeală.

— Un bar de noapte?

Helen pune cartea pe pat.

— Un *bar de noapte*?

El se simte expus și cam ridicol, dar e, totodată, o ușurare să poată vorbi așa de deschis cu nevasta lui.

— Mda, continuă, pe cât de prudent îi stă în puteri. Will spune că poți să ieși de la garderobier. Credeam c-ar putea să ne ajute, știi tu.

Oh, nu! se gândește. *Am mers prea departe.*

Ea își încleștează maxilarele.

Nările i se umflă.

— Ce vrei să spui cu „să ne ajute”? Cu *ce* să ne ajute? Nu mai e cale de întoarcere de acum.

— Cu noi. Cu mine și cu tine.

— Dar nu-i nimic în neregulă cu noi.

Se întreabă dacă ea chiar vorbește serios.

— A, da, și în ce univers e adevărat lucrul ăsta?

Helen pune deoparte cartea cu vrăbii, se lasă în jos în pat, își așază capul pe pernă și stinge lumina. El simte tensiunea dintre ei de parcă ar fi electricitate statică în întuneric.

— Uite ce-i, spune ea, pe un ton de „termină imediat cu prostiile astea”. N-am de gând să stau trează toată noaptea să discut despre criza vârstei de mijloc prin care treci tu. Auzi la el: *baruri de noapte!*

— Păi, am putea măcar să ne gustăm sângele unul altuia din când în când. Când am făcut asta ultima oară? În Toscana? În Dordogne? De Crăciunul ăla când am vizitat-o pe mama ta? Mai exact, în ce *secol*?

Inima i-a luat-o la galop și e surprins de cât de furios îi e tonul. Ca de obicei când se ceartă, nu-și face decât deservicii.

— Să gustăm sânge! spune Helen, încruntându-se mânioasă și trăgând tare de pilotă. Țasta-i singurul lucru la care te gândești?

— Da! În cea mai mare parte a timpului.

A răspuns prea repede și e silit să înfrunte adevărul vorbelor sale. Un adevăr pe care îl repetă, cu tristețe:

— Da.

Helen nu vrea să se certe cu Peter.

În primul rând, fiindcă nu are energia necesară. Apoi își imaginează că amândoi copiii ei sunt în paturile lor, ascultându-le fiecare cuvântul. Și Will. Dacă mai e în curte, probabil că și el îi aude și, fără îndoială, se delectează cu fiecare secundă.

Îl îndeamnă pe soțul ei să coboare vocea, dar nu crede că o aude măcar. În orice caz, tirada lui continuă și Helen simte că și mânia ei clocotește încă, o mânie asupra căreia nu pare să aibă control mai mult decât asupra a tot ce s-a petrecut în weekendul ăsta blestemat.

Așa că zace, pur și simplu, acolo, supărată pe ea însăși la fel de mult ca pe Peter, în timp ce el continuă să pună sare pe rana deschisă care e căsnicia lor.

— Nu pricep, spune el acum. Vreau să spun: ce rost are? Nu ne mai gustăm sângele unul altuia. Era distractiv pe vremuri. *Tu* erai distractivă pe vremuri. Dar acum nu mai facem nimic altceva împreună decât să mergem la teatru și să vedem piese care nu se mai termină. Dar e vorba de noi, Helen! Noi suntem afurisita aia de piesă.

Ea nu poate răspunde, în afară de a pomeni migrena care-i bubuie-n cap. Ceea ce nu face decât să stârnească o altă diatribă agresivă din partea soțului ei:

— Migrenă! urlă el la volum maxim. Păi, știi ce: și eu am dureri de cap. Toți avem. Și grețuri. Și stări de apatie. Și dureri în oasele care ne-mbătrânesc. Și o incapacitate totală de a înțelege ce rost are să te

mai trezești dimineața. Și ne este interzis să luăm singurul remediu care le-ar ameliora pe toate.

— Păi, n-ai decât! izbucnește ea. Ia-l! Cară-te cu frate-tu și trăiți în dubița aia afurisită a lui. Și ia-o și pe Lorna cu tine!

— Pe Lorna? Lorna Felt? Ce-are ea de-a face cu toate astea?

Helen nu se lasă convinsă de surprinderea lui prefăcută, dar izbutește să-și reducă volumul vocii.

— Oh, Peter, zău așa, flirtezi mereu cu ea. E de-a dreptul jenant să te văd.

Și ea alcătuieste repede în minte o listă, în caz că el ar avea nevoie de exemple.

Vineri la cină.

La coada la băcănie.

La fiecare ședință cu părinții.

La grătar astă-vară.

— Helen, ești ridicolă! auzi la ea: Lorna!

Și-apoi vine înțepătura inevitabilă:

— Și, în fond, de ce ți-ar păsa?

Ea aude scârțâitul podelei undeva în casă. Câteva momente mai târziu, pașii familiari ai fiului său trec pe palier.

— E târziu, Peter, șoptește ea. Hai să ne culcăm!

Numai că el s-a aprins de acum. Și Helen nu crede că o mai ascultă măcar. Ci doar îi dă mai departe, încontinuu, asigurându-se că toată lumea din casă îi aude fiecare silabă.

— Adică, pe bune, spune el, dacă suntem în halul ăsta, ce rost are să mai fim împreună? Ia gândește-te! Copiii or să plece la facultate și o să rămânem doar noi doi, prinși în capcana unui simulacru de căsnicie fără pic de sânge.

Ea nu știe dacă să râdă sau să plângă. Însă, dac-ar începe, știe că nu s-ar mai opri niciodată.

Prinși în capcana?

Asta a spus?

— Chiar că n-ai habar de nimic, Peter! Chiar că n-ai habar!

Și, în peștera mică și întunecată pe care și-a făcut-o din pilotă, eul ei de nestăpânit tânjește

profund după sentimentul pe care l-a avut cu ani buni în urmă, când uitase de toate problemele vieții sale – de muncă, de vizitele deznădăjduite la tatăl ei aflat pe moarte și de nunta pe care nu știa prea bine dacă și-o dorește. Prin crearea unei noi probleme, a uneia și mai mari, în partea din spate a unei dubițe afurisite. Care, pe atunci, nu părea nicidecum o problemă totuși. Părea iubire, și încă o iubire atât de nemăsurată, că aproape putea să se scalde în ea și să se lepede de orice altceva, să pășească în beznă neprihănită și mângâietoare și să existe la fel de liberă ca într-un vis. Iar lucrul cel mai îngrozitor e că știe că visul stă acolo, afară, în curte, bând sânge și așteptând-o să se răzgândească.

— Oh, n-am habar? întreabă Peter de undeva de deasupra pilotei. *N-am habar?* Țasta-i alt concurs pe care-l câștigi? Concursul de „cine se simte mai prins în capcană”?

Ea iese din nou la suprafață.

— Nu te mai purta ca un copil!

E conștientă de ironia situației chiar în clipa când spune asta, fiindcă și ea e la fel de infantilă ca el, de fapt, și fiindcă știe că pentru niciunul dintre ei comportamentul matur nu va veni vreodată în mod natural. Întotdeauna va fi doar o prefăcătorie, o armură a sufletelor lor puerile și pofticioase.

— Ia mai dă-o-n mă-sa, spune Peter încetișor. Încerc doar să fiu eu însumi. E o crimă?

— Da. Mare.

El scoate un soi de zbieret.

— Păi, și cum se presupune c-ar trebuie să-mi trăiesc viața dacă nu pot fi eu însumi?

— Nu știu, spune ea cu toată sinceritatea. Chiar nu știu.

MILENII

Când simte pe interiorul coapsei țepii aspri de pe fața soțului ei, Lorna Felt se întreabă ce l-o fi apucat.

Fiindcă iată-i, sub nuanțele de roz și de galben ale diagramei tantrice a piciorului drept și ale simbolurilor iluminării. Mica scoică de mare și lotusul.

Iată-i, goi în pat, și Lorna e cuprinsă de desfătare, fiindcă Mark o linge și o sărută și o ciugulește cum nu a mai lins sau sărutat sau ciugulit ceva vreodată.

Trebuie să țină ochii deschiși pentru a se asigura că e același bărbat care de obicei, după sex, vorbește despre restanțele chiriașilor săi.

Mark se ridică deasupra ei. Se sărută brutal și primitiv, așa cum se sărutau oamenii, probabil, în urmă cu milenii întregi, înainte să se inventeze numele și hainele și deodorantul.

Ea se simte, dintr-odată, dorită, râvnită, în timp ce plăcerea zaharoasă și caldă crește cu fiecare împunsătură a lui. Și se agață de această plăcere și de el cu un soi de disperare, își înfînge degetele în spatele lui, ținându-se de pielea sărată ca de o stâncă în ape sălbatice.

Îi șoptește numele, iar și iar, la fel cum el îl șoptește pe-al ei. Apoi cuvintele se sting și ea își încolăcește picioarele în jurul lui și încetează să mai fie „Mark” și „Lorna” sau „soții Felt”, devenind ceva la fel de pur și de infinit ca noaptea însăși.

NEBUN, RĂU ȘI PERICULOS DE CUNOSCUȚ

Deshidratarea este unul dintre simptomele importante ale lui Rowan și el suferă din cauza ei acum, în ciuda faptului că a băut o cutie întreagă de suc de mere și soc înainte să se bage în pat. Are gura uscată. Gâtul, cleios. Limba parcă-i o bucată de lut aspru. Și îi e greu să-nghită.

Când părinții lui au început să se certe, s-a ridicat în capul oaselor și a înghițit tot ce mai rămăsese din Night Nurse, numai că nu i-a potolit setea și nici nu l-a adormit. Așa că acum e în bucătărie, la parter, turnându-și niște apă din cana filtrantă.

Când ajunge-n hol, observă că ușa spre curte e deschisă și se trezește că iese afară în halat. E o noapte blândă și n-are chef să se ducă înapoi la etaj, nu câtă vreme părinții lui încă țipă unul la altul. Vrea să stea de vorbă cu cineva, să-și abată mintea de la tot, chiar dacă acel cineva e Will.

— Și tu cu ce te ocupi? întreabă Rowan când conversația merge ca pe roate. Adică: ai un job?

— Sunt profesor universitar. Predau literatura romantică. În principal, poezii-vampiri. Deși a trebuit să-l tratez sumar și pe Wordsworth.

Rowan aprobă cu o mișcare din cap, vădit impresionat.

— La ce universitate?

— Am predat cam peste tot. Cambridge. Londra. Edinburgh. Câte puțin și prin străinătate. Am petrecut un an întreg la universitatea din Valencia. Până la urmă am ajuns la Manchester. E un loc sigur. Pentru vampiri. Are un fel de rețea de sprijin.

— Și mai predai acolo?

Will clatină din cap. Tristețea îi face ochii sticloși.

— Am început să amestec plăcerea cu munca și, în cele din urmă, am sărit calul rău de tot cu o studentă. Masterandă. Măritată. Tess o chema. Totul a mers un pic cam prea departe. Și, cu toate că

universitatea n-a aflat niciodată adevărul, am hotărât să renunț acum doi ani. Am petrecut o lună în Siberia să-mi pun ordine-n gânduri.

— În Siberia?

— La Festivalul din Decembrie. E un mare eveniment artistic unde se bea sânge.

— Așa.

Amândoi se uită fix la apa întunecată a heleșteului, în timp ce vocile furioase o țin pe-a lor deasupra. Will arată cu mâna spre cer, de parcă disputa pe care o aud ar fi a unor zei îndepărtați.

— Mereu fac așa? Sau e ceva special, în onoarea mea?

Rowan îi spune că se întâmplă destul de rar.

— În mod normal, nu lasă să răzbată nimic în afară.

— Ah, căsătoria asta!

Și lasă cuvintele să zăbovească pentru o vreme, în timp ce savurează o înghițitură zdravănă din băutura lui.

— Știi cum se spune: „Dacă iubirea-i vin, căsnicia-i oțet.” Mă rog, eu spun asta. Nu c-aș fi un mare iubitor de vin, de altfel.

Îl studiază pe Rowan.

— Ai o prietenă?

Rowan se gândește la Eve și nu-și poate masca durerea din glas:

— Nu.

— Asta-i o crimă.

Rowan ia o înghițitură de apă înainte să dezvăluie adevărul jenant:

— Fetele nu mă plac, de fapt. Nu prea mă bagă nimeni în seamă la liceu. Sunt băiatul palid și obosit care are eczeme.

Își aduce aminte ce i-a povestit Eve mai devreme, cum că-i murmură numele când adoarme, și tresare lăuntric.

— Adică vouă vă e greu? întreabă Will pe un ton în care Rowan citește îngrijorare sinceră.

— Mă rog, Clara pare să se descurce mai bine decât mine.

Will mârâie un oftat:

— Ascultă-mă pe mine, școala e un chin.

Soarbe din sângele lui, negru în lumina aceasta, și Rowan nu se poate abține să se uite, întrebându-se: *De-asta a venit aici? Pentru sânge?* Încearcă să nu se gândească la asta și vorbește în continuare. Îi spune lui Will că nu-i atât de rău la liceu (minciună) și că ar fi putut să se lase până acum, dar că vrea să-și dea examenele de nivel avansat la engleză, istorie și germană și să meargă la facultate.

— Ca să studiezi...?

— Literatura engleză, de fapt.

Will îi zâmbește cu afecțiune.

— Eu am fost la Cambridge. Nu mi-a plăcut deloc.

Și continuă povestindu-i lui Rowan despre scurtul răstimp pe care l-a petrecut cu The Midnight Bicycle Club, o gașcă grețoasă de amatori de sânge răzăreți și mândri purtători ai fularilor lor de studenți la Cambridge care se întâlneau cu regularitate să asculte trupe psihedelice obscure, să discute despre poezia beatnicilor, să recite scheciuri de la Monty Python și să-și împartă sângele unii cu alții.

Poate că el nu-i chiar atât de rău, se gândește Rowan. Poate că-i omoară doar pe cei care-o merită.

Unchiul lui pare distras pentru o clipă de ceva din celălalt capăt al grădinii. Rowan se uită spre șopron, dar n-aude nimic. În orice caz, Will nu pare prea preocupat. Vorbește mai departe cu o voce care e fără de vârstă și atotștiutoare:

— E greu să fii diferit. Oamenilor le e frică de asta. Dar nu există nimic peste care să nu se poată trece.

Înclină paharul cu sânge.

— Vreau să zic: uită-te la Byron numai.

Rowan se întreabă dacă nu cumva e o nadă pe care i-o aruncă, dar nu-și amintește să-i fi pomenit unchiului de pasiunea lui pentru poemele lui Byron.

— Byron? întreabă. Îți place Byron?

Will îi aruncă o privire de parcă răspuns ar fi de la sine înțelese:

— Cel mai bun poet care-a trăit vreodată. Prima vedetă adevărată a lumii. Nebun, rău și periculos de cunoscut^[32]. Venerat de bărbați și jinduit de femeile din lumea toată. Deloc rău pentru un pișpirică sașiu și dolofan c-un picior deformat.

— Nu, spune Rowan, zâmbind fără să vrea. Presupun că nu.

— Sigur, cât a fost la școală se făcea un mișto crunt de el. Abia la optispe ani, când a fost convertit de către un vampir din Florența într-un bordel, a reușit să schimbe situația.

Will se uită în jos la sticlă. Îi arată eticheta lui Rowan.

— „Beția-i lucrul cel mai bun din vin...”^[33]. Lui Byron i-ar fi plăcut Isobel.

Rowan se holbează la sticlă și simte cum îi slăbește puterea de a rezista. Uită de ce e atât de important să nu cedezi ispitei. În fond, rămâne un vampir, indiferent dacă bea sau nu sânge. Și Clara nu a omorât pe cineva din cauză că băuse sânge de vampir. Ba dimpotrivă. Poate că, dac-ar fi băut cu moderație, atunci nu s-ar fi întâmplat una ca asta.

Will îl privește fix, ca un jucător de pocher care e pe punctul să-și arate cea mai bună mână.

— Dacă vrei să zbori, spune, atunci ea te poate ajuta. Dacă vrei o fată de la școală, una specială, atunci gustă un pic din Isobel și vezi ce se-ntâmplă.

Rowan se gândește la Eve. La cum s-a simțit când a stat lângă ea pe bancă. Și, dacă tot trebuie să afle că el e vampir, atunci ar putea măcar să fie unul atrăgător și încrezător.

— Nu știu... Sunt un pic...

— Hai, încearcă Will să-l convingă, la fel de seducător ca diavolul însuși. Nu urî ce nu cunoști. Ia-o la tine-n cameră, doar nu trebuie s-o bei chiar acum.

Și, chiar când spune asta, vocile de la etaj se-aud din nou mai tare, iar a lui Peter devine ușor de

recunoscut:

— ...*Ce vrea să-nsemne asta?*

Și mama sa:

— *Las ca știi tu bine ce vrea să-nsemne!*

Rowan întinde mâna și ia sticla, aproape fără să se gândească. Privirea lui Will se umple de mândrie.

— E lumea toată aici. E-a ta.

Rowan aprobă cu o mișcare din cap, simțindu-se dintr-odată agitat și stânjenit.

— În regulă. O s-o iau, știi, și-o să mă mai gândesc.

— Noapte bună, Rowan.

— Mda. Noapte bună.

PANICĂ ȘI IARBĂ-DE-LAC

Will soarbe și ultima picătură din sângele lui Isobel din pahar și închide ochii. Abia acum s-a oprit și cearta dintre Peter și Helen, iar ceea ce observă el cu adevărat e liniștea. Se gândește la toate sunetele care-i definesc viața normală. Torsul pisicesc și lin al autostrăzii. Claxoanele mașinilor și sfredelitul ciocanelor pneumatice ale orașului. Urletul aspru al chitarelor. Șoaptele ademenitoare ale femeilor abia cunoscute care flirtează cu el și, la scurt timp după aceea, țipetele lor de extaz și de groază. Vuietul rapid al aerului în timp ce zboară pe deasupra mării, în căutarea unui loc unde s-arunce morții.

Liniștea l-a tulburat întotdeauna. Chiar și când citește poezie trebuie să aibă vreun zgomot de fundal: muzica, traficul sau bolboroseala vocilor dintr-un bar aglomerat.

Zgomotul e viață. Liniștea e moarte.

Dar acum, doar pentru acest moment, liniștea nu pare să fie atât de rea. Pare un sfârșit dorit, o destinație, un loc unde zgomotul năzuiește să ajungă.

Viața liniștită.

Și-o imaginează pe Helen și pe el însuși undeva, la o fermă de porci, și zâmbește la acest gând.

Apoi, când adierea își schimbă direcția, surprinde mirosul aceluiași sânge pe care l-a adulmecat și mai devreme. Și îi aduce aminte de prezența unei creaturi vii în spatele șopronului.

Se ridică de pe scaun lui și merge cu pas hotărât peste heleșteu, iar mirosul devine tot mai puternic.

Nu-i un bursuc sau o pisică. Asta-i o ființă umană.

Auzind trosnetul unei alte rămurele, Will rămâne nemișcat.

Nu e speriat, dar știe că indiferent cine s-o ascunde în spatele șopronului a ajuns acolo din cauza lui.

— Mie-mi miroase a carne de om^[34], spune el încetișor.

Apoi se așterne o liniște deplină. O liniște nefirească. Liniștea membrelor încordate și a respirației ținute.

Will se întreabă ce să facă. Dacă să se ducă până la conifere și să-și satisfacă imediat curiozitatea sau să se îndrepte, pur și simplu, spre casă. Nu prea are poftă de sângele masculin acru pe care îl adulmecă, așa că, în cele din urmă, se întoarce pe călcâie și se îndepărtează. Dar, la scurt timp, aude cum aleargă cineva spre el și apoi sunetul scos de ceva care despică aerul. Se apleacă să se ferească și întrezărește toporul repezit spre el. Atacatorul aproape că se prăbușește înainte din cauza avântului. Will îl înșfacă, ținându-l strâns de tricoul de fotbal. Îl scutură și-i vede fața disperată. Încă are toporul în mână, așa că Will îl ridică apoi cu tot cu el de la pământ și-l aruncă în heleșteu, unde aterizează împrôscând apă. *E timpul să-i bag spaima-n oase!*

Îl trage afară din apă pe bărbat, a cărui față e toată numai panică și iarbă-de-lac. Licărirea fulgerătoare a colților, apoi întrebarea:

— Cine ești?

Niciun răspuns. Dar dinspre casă se aude un zgomot pe care numai Will îl poate percepe. Vede aprinzându-se lumina în dormitorului lui Peter și al lui Helen, iar el deja l-a scufundat la loc pe necunoscut, înainte ca fereastra să se deschidă și să apară fratele lui.

— Will? Ce faci?

— Mi s-a făcut poftă de niște sushi. Ceva care să se zvârcolească atunci când mușc.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ieși odată din heleșteu!

— OK, Petey! Noapte bună!

Bărbatul începe să se zbată de-acum, așa că Will trebuie să se aplece pentru a evita împrôscăturile vizibile. Îl apasă cu genunchiul în stomac,

țintuindu-l pe fundul heleșteului. Dar apoi Peter închide fereastra și dispare înapoi în dormitor, fiindcă, probabil, își face griji că această conversație a lor ar putea atrage atenția celor din casele învecinate.

Will îl scoate din nou pe bărbat din apă.

Acesta tușește, bolborosește și stropește, dar nu se milogăște. Will ar putea să-l ucidă.

Ar putea să zboare cu el și să-l omoare la vreo treizeci de kilometri deasupra acestui sătuc demn de milă, unde nimeni n-ar auzi nimic. Dar ceva s-a întâmplat. Ceva *se întâmplă*. Chiar aici, în această grădină care e proprietatea fratelui său și a femeii pe care o iubește, el e mai încet. Există o întârziere. Un spațiu între gând și acțiune. O idee care se strecoară pe furiș: că, dacă acționezi, trebuie să suporti consecințele. Că acest bărbat se află, probabil, aici acum din cauza unei fapte anterioare a lui Will, a unei decizii spontane pe care o fi luat-o în urmă cu zile, luni sau chiar ani în urmă. Și că, dacă l-ar omorî, n-ar face decât să genereze alte consecințe.

Iar Will își dorește doar un răspuns:

— Cine ești?

A mai văzut ochii ăștia. I-a mai adulmecat sângele. A mai observat același amestec de teamă și ură. Iar ceva din această recunoaștere îl sleiește de puteri.

Așa că Will îi dă drumul fără să obțină niciun răspuns de la el, iar bărbatul fără nume se retrage prin apă, apoi iese din heleșteu în mare grabă. Merge cu spatele, să nu-l piardă din ochi pe Will, lăsând o dâră de picături pe pietrele de pavaj până la poartă. Și, odată ajuns acolo, dispare.

O secundă mai târziu, Will își blestemă slăbiciunea, își face mâna căuș și o cufundă în apa rece, doar pentru a simți un pește care alunecă repede, îl înșfacă.

Îl scoate din apă.

Se zbate și se luptă din răputeri în aer.

Will își apasă burta peștelui pe gură și, cu colții pe care și i-a scos din nou, ia o mușcătură. Suge

sângele puțin și sărac, apoi lasă vietatea să cadă înapoi în apă.

Iese din heleșteu ud learcă și se-ndreaptă picurând spre dubiță lui, lăsând în urmă toporul și cadavrul peștelui, care plutește pe oglinda apei.

SATURN

Când se întoarce în camera lui, Rowan stă o vreme în pat cu sticla plină cu sânge de vampir culcușită-n mâini.

Ce s-ar întâmpla, se întreabă, dacă ar lua doar o înghițitură? Dacă și-ar ține buzele aproape încleștate și ar lăsa să pătrundă doar cea mai mică picătură, sigur ar fi capabil să se oprească înainte de a bea mai mult.

Nu aude tevatura din grădină, căci se află în cealaltă parte a casei, dar deslușește pașii surorii lui care iese din camera ei. De îndată ce o aude, ascunde repede sticla sub pat, lângă păpușa din papier mâché pe care a făcut-o cu ani buni în urmă, pe când maică-sa îl puneă să se ducă în diminețile de sâmbătă la clubul de lucru manual ținut în sala comunală. (Hotărâse să nu facă un pirat sau o prințesă, ca restul celor din club, ci pe zeul roman Saturn, înfățișat mâncându-și copiii. Ceea ce produsese o impresie profundă asupra lui Sophie Dewsbury, o puștoaică de zece ani, care izbucnise în lacrimi la vederea modului plin de imaginație în care Rowan folosisese hârtia creponată roșie și vopseaua de aceeași culoare. Mai târziu, profesoara îi spusese lui Helen că ar fi mai bine dacă Rowan și-ar găsi o altă activitate pentru diminețile de sâmbătă.)

Sora lui deschide ușa și-l privește curioasă.

— Ce faci?

— Nimic. Stau în pat.

Ea intră în cameră și se așază lângă el, în timp ce părinții lor își continuă cearta.

Clara oftează, uitându-se fix la posterul lui cu Morrissey.

— Cât mi-aș dori să tacă odată!

— Știu.

— E vina mea, nu-i așa?

Pentru prima oară în acel weekend, ea pare cu adevărat tulburată.

— Nu, o asigură. Nu din cauza ta se ceartă.
— Știu, dar, dacă nu l-aș fi omorât pe Harper nu s-ar purta așa, nu?

— Poate că nu, dar cred că de mult tot strângeau în ei. Și, în fond, n-ar fi trebuit să ne mintă, nu?

Vede că vorbele lui nu reușesc s-o consoleze, așa că se hotărăște să scoată sticla de sub pat. Ea se uită cu surprindere la lichidul pe jumătate băut.

— E a lui Will, îi explică Rowan. Mi-a dat-o, dar încă n-am băut nicio picătură.

— Și ai de gând să bei?

El ridică din umeri.

— Nu știu.

Rowan îi înmânează sticla Clarei și se aude un scârțâit satisfăcător când ea îi scoate dopul. O urmărește cum adulmecă mireasma care răzbate prin gâtul sticlei. Ea dă capul pe spate și ia o înghițitură, iar când își lasă din nou fața în jos nu i se mai citește nici urmă de grijă.

— Ce gust are? o întreabă Rowan.

— Divin.

Ea zâmbeste, cu buzele și dinții pătați de sânge.

— Și uite, continuă dându-i înapoi sticla. Autocontrol, încerci și tu?

— Nu știu, îi răspunde el.

Și, zece minute după ce sora lui a plecat din cameră, tot nu știe. Inhalează mirosul, cum a făcut Clara. Rezistă ispitei. Pune sticla pe noptieră și încearcă să se concentreze la altceva. Face încă o încercare de a termina poemul despre Eve la care lucrează, dar e tot blocat, așa că, în loc să scrie, mai citește un pic din Byron:

Ea lunecă-n splendoare, lesne,
Ca-n asfințit un stol de nori,
De soare-nvăpăiați, și-n bezne
Lumină-s ochii-i lucitori...^[35]

Îl ustură pielea și nu reușește să se concentreze, căci ochii îi lunecă de pe cuvinte ca picioarele pe

gheață. Își scoate tricoul și vede un întreg atlas de pete care i se întind pe piept și pe umeri, în timp ce zonele cu piele de culoare normală se retrag precum calotele de gheață într-o mare cu apă încinsă.

Gusă-roșie!

Se gândește la vocea plină de ură a lui Toby și la Harper, care râdea de parcă ar fi fost cel mai amuzant lucru din lume. Iar apoi se gândește la ceva ce s-a întâmplat luna trecută. Mergea singur spre umbra și solitudinea oferite de niște castani sălbatici care creșteau la marginea terenului școlii când Harper a fugit în urma lui, fără alt motiv decât de a sări pe el și a-l doborî la pământ, ceea ce a și izbutit. Rowan își amintește corpul masiv și neîndurător care îl strivise în iarbă, sufocându-l, cu plămânii pe punctul de a exploda, râsetele înăbușite ale celorlalți băieți, inclusiv ale lui Toby, și, peste toate, urlul de brută neanderthaliană al lui Harper:

— Fătălău' nu poa' să respire!

Și, zăcând acolo strivit, el nici măcar nu dorea să opună rezistență.

Ia sticla de pe noptieră.

În cinstea lui Harper! toastează-n gând și trage o dușcă.

În timp ce gustul delicios i se revarsă pe limbă, toate grijile și toată tensiunea se risipesc. Durerile și indispozițiile pe care le știe dintotdeauna dispar aproape imediat și se simte însuflețit și treaz.

Treaz de-a binelea.

De parcă ar fi dormit o sută de ani.

Își îndepărtează sticla de la buze și își cercetează reflecția, în timp ce petele roz dispar, împreună cu cearcănele cenușii. *Dacă vrei să zbori, atunci ea te poate ajuta.*

Gravitația e doar o lege care poate fi încălcată.

Înainte să-și dea seama, plutește, levitează deasupra patului și deasupra *Manualului abstinentului* de pe noptieră.

Și râde, încolăcindu-se în aer. Nu-și poate stăpâni hohotele de râs, care izbucnesc de parcă toată viața

lui de până acum ar fi fost doar o glumă lungă și
abia acum ar fi ajuns, în sfârșit, la poantă.

Numai că de acum încolo nu va mai fi o glumă.

El nu e Gușă-roșie.

El e Rowan Radley.

Și poate să facă orice.

LUNI

„Restrânge-ți imaginația. Nu te pierde în reverii periculoase. Nu sta să cugeți și să zăbovești cu gândul la o viață pe care nu o trăiești. Fă ceva activ. Fă sport. Muncește din greu. Răspunde la e-mailuri. Uplete-ți jurnalul cu activități sociale inofensive. Făcând astfel, ne împiedicăm imaginația. Căci, pentru noi, imaginația e o mașină care gonește spre o faleză abruptă.”

Manualul abstinentului, ediția a II-a, p.

83

ENCICLOPEDIE POLIȚIENEASCĂ AMBULANTĂ

York. Sediul poliției din North Yorkshire. Comisarul-șef Geoff Hodge stă în biroul lui, dorindu-și să fi luat un mic-dejun mai substanțial. Firește, știe că i-ar prinde bine să piardă vreo zece kilograme și mai știe că Denise își face griji în legătură cu nivelul lui de colesterol și toate celelalte, dar nu poți să-ți începi săptămâna de lucru doar cu un castronel de cereale Fruit 'n Fibre cu lapte degresat și o mandarină amărâtă sau ce-o mai fi fost și aia. Ea îi interzise până și untul de arahide acum.

Untul de arahide!

„E prea sărat și are ulei de palmier”, îi spusese.

Ea știa totul despre uleiul de palmier de la cursurile organizației Weight Watchers. *La cum vorbește Denise, ai zice că uleiul asta de palmier e mai rău decât cocaina.*

Iar acum, în timp ce se holbează la cei doi ageamii în uniformă, își dorește s-o fi ignorat-o complet pe Denise. Deși, firește, nu o poți ignora niciodată pe Denise.

— Așadar ziceți c-ați interogat-o pe Clara Radley, dar că nu v-ați notat nimic?

— Ne-am dus acolo și ea... a răspuns satisfăcător la întrebările noastre, spune agentul Langford.

Toți vorbesc așa acum, se gândește Geoff. Toți ies din instruirea făcută la Wildfell Hall vorbind ca niște computerașe.

— „A răspuns satisfăcător la întrebări”? pufnește Geoff. Drăcia dracului, păpușă, era cea mai importantă persoană cu care trebuia să vorbești!

Cei doi locotenenți se fac mici de frică la auzul vocii lui. *Poate că, dac-aș fi avut niște afurisit de ulei de palmier la micul-dejun, se gândește Geoff, aș fi fost în stare să-mi țin nervii-n frâu. Ei, vreo trei pateuri cu brânză și ceapă la prânz ar trebui să vină de hac foamei.*

— Ei bine? întreabă Geoff întorcându-se spre celălalt, agentul Henshaw, pe care îl consideră un incapabil fără boasă. Hai, dă-i drumul, Tweedledee! E rândul tău.

— Pur și simplu n-a ieșit nimic la iveală. Și presupun că n-am insistat prea mult pentru că, oricum, era doar un interogatoriu de rutină. Știți, aproximativ doi oameni dispar în fiecare zi...

— Gata, enciclopedie polițienească ambulantă ce ești, nu ți-am cerut statisticile! Și toată drăcovenia nu prea mai e o chestie de rutină, ascultați ce vă zic.

— De ce? întreabă agentul Langford. Ce a ieșit la suprafață?

— Cadavrul băiatului. Asta a ieșit la suprafață. La mal, de fapt, din porcăria aia de Marea Nordului. Tocmai am primit un telefon din East Yorkshire. A fost găsit pe niște stânci în Skipsea. E chiar băiatul ăla, Stuart Harper. Și-a fost lucrat la meserie.

— Oh, Dumnezeule! exclamă, la unison, cei doi polițiști în uniformă.

— Mda, spune Geoff. Oh, Dumnezeul ei de treabă!

CONTROL

Rowan și-a petrecut cea mai mare parte a nopții scriind la poemul despre Eve căruia se tot luptă să-i dea o formă de săptămâni întregi. *Eve, o odă adusă miracolelor vieții și frumuseții* s-a transformat într-un poem epic, care a înglobat șaptesprezece strofe în total și i-a consumat până la ultima coală din blocul lui A4.

Totuși, în ciuda faptului că nu a dormit deloc, e mai puțin obosit decât de obicei la micul-dejun. Acum stă în bucătărie, mâncându-și șunca și ascultând radioul.

În timp ce părinții lui se ciondănesc pe hol, îi șoptește Clarei:

— L-am încercat.

— Ce?

— Sângele.

Clara face ochii cât cepele.

— Și?

— M-a vindecat de blocajul scriitorului.

— Te simți diferit?

— Am făcut o sută de flotări. În mod normal, abia dacă reușesc zece. Și mi-a dispărut eczema. Și durerea de cap. Am simțurile atât de ascuțite, parc-aș fi un supererou sau așa ceva.

— Știu, e extraordinar, nu?

Helen intră în bucătărie:

— Ce-i extraordinar?

— Nimic.

— Nimic.

Rowan ia sticla cu el la școală și stă cu Clara în autobuz. O văd pe Eve depășindu-i într-un taxi al companiei Beeline. Ea ridică din umeri și le spune mutește: „Tata” de pe bancheta din spate.

— Crezi că taică-su i-a spus? își întreabă Rowan sora.

— Ce să-i spună?

— Știi tu, că noi suntem...

Clara își face griji că ar putea fi ascultați. Se întoarce pe locul ei.

— Ce pune Toby la cale?

Rowan îl vede pe Toby pe bancheta din spate, vorbind cu un grup de tipi dintr-a zecea care stau pe locurile aflate de jur-împrejurul lui. Din când în când, câte unul se uită la frații Radley.

— Oh, cui îi pasă?

Clara se încruntă la fratele ei.

— Acum vorbește sângele.

— Ei bine, poate c-ar trebui să-ți faci și tu plinul. Pari să fii în declin.

Și îi face semn spre ghiozdanului lui.

Ea se uită parțial tentată, parțial speriată. Autobuzul încetinește. Pubul Fox and Crown, cochet și zugrăvit în crem, alunecă alene pe lângă ei. Ajung la stația din Farley. *Stația lui Harper*. Cei câțiva elevi care se urcă par surescitați de drama dispariției unei persoane.

Rowan a mai observat asta în urmă cu doi ani, când Leo Fawcett a murit din cauza unui atac de astm pe terenul de sport al școlii. E genul de emoție puternică pe care o au oamenii când se întâmplă o nenorocire, o emoție pe care nimeni nu recunoaște niciodată c-o simte, dar care le joacă-n ochi tuturor când spun cât de rău le pare.

— Nu, spune Clara. Sigur că nu vreau nicio picătură. Doamne, nu-mi vine să cred c-ai luat-o cu tine! Trebuie să fii atenți!

— Uau, ce s-a întâmplat cu frații Radley? întreabă Laura Cooper când trece pe lângă ei. Arată așa de diferit!

Rowan ridică din umeri spre sora lui și se uită fix pe geam la delicata ceață matinală de deasupra câmpului, care-i ca o ploaie nemișcată, de parcă tot peisajul ar fi ascuns de un vâl.

E fericit, în ciuda tuturor lucrurilor care s-au întâmplat. În ciuda îndoielilor surorii lui și în ciuda lui Toby și a altor elevi. E fericit pentru că știe că, în mai puțin de o oră, o va vedea pe Eve.

Numai că, atunci când o vede cu adevărat, pe rândul din fața lui la adunarea de dimineață, emoția lui e aproape insuportabilă. Cu simțurile atât de ascuțite, mirosul sângelui ei e copleșitor în structura lui complexă și infinită. Și e chiar acolo, la îndemână. Nu ar fi nevoie decât de o mușcătură. Poate că totul se întâmplă fiindcă, în dimineața asta, Eve și-a prins părul sus, lăsându-și gâtul dezgolit, dar Rowan își dă seama că nu deține nici pe departe controlul pe care își imaginase că-l are.

— Și marea noastră speranță, bâzâie monoton doamna Stokes de pe podiumul aflat în fața sălii, o speranță pe care știu că o împărtășiți toți cei prezenți aici, este că Stuart Harper se va reîntoarce acasă în siguranță...

Simte mirosul sângelui lui Eve. Atât există pentru el, de fapt. Doar sângele ei și promisiunea unui gust despre care știe că va depăși orice altceva de pe lumea asta.

— ...Dar, între timp, trebuie să ne rugăm pentru siguranța lui și, de asemenea, să fim atenți când plecăm după ore...

Simte, vag, cum se apleacă din ce în ce mai aproape, pierdut într-un soi de visare cu ochii deschiși. Dar apoi aude o tuse ascuțită care vine dinspre podium. O vede pe sora lui care se uită urât la el, ceea ce îl face să iasă brusc din transă.

CELE TREI FIOLE

Unul dintre lucrurile care îi plăceau cel mai mult lui Peter când locuia în oraș era absența aproape totală a bârfei vecinilor.

În Londra, era chiar posibil să dormi toată ziua și să bei hemoglobină proaspătă toată noaptea fără să zărești niciodată zvâcnirea vreunei perdele sau să auzi șoapte dezaprobatore când mergi la poștă. Nimeni de pe strada lui din Clapham nu-l cunoștea cu adevărat și nimeni nu se sinchisise să pună vreo întrebare despre cum alegea el să-și petreacă timpul liber.

În Bishopthorpe, pe de altă parte, lucrurile stăteau oarecum diferit. Își dăduse seama de la bun început că bârfa era mereu prezentă în jur, chiar dacă, asemenea ciripitului păsărilor din copaci, adesea înceta când era el prin preajmă.

Când se mutaseră pe Orchard Lane, încă nu se vedea că Helen e însărcinată, iar oamenii doriseră să știe de ce perechea aceasta de londonezi tineri, atrăgători și fără copii vrea să se mute într-un sat liniștit de la dracu-n praznic. Desigur, ei doi aveau răspunsuri pregătite, dintre care multe erau parțial adevărate. Voiau să fie mai aproape de părinții lui Helen, al cărei tată era foarte bolnav și avea diverse probleme cardiace. Costurile traiului în Londra li se păreau din ce în ce mai ridice. Și, mai presus de toate, doreau să-și poată crește viitorii copii într-o zonă liniștită și relativ rurală. Mai grele decât acestea fuseseră totuși întrebările despre trecutul lor. În special al lui Peter.

Unde stătea familia lui?

„Oh, părinții mei au murit într-un accident de mașină când eram copil.”

Avea frați sau surori?

„Nu.”

Cum de se apucase de medicină?

„Habar n-am, cred că, pur și simplu, am prins gust de ea.”

Vasăzică, el și Helen se cunoscuseră în anii 1980, pe când erau studenți. Duseseră o viață de petreceri?

„Nu tocmai. Ba chiar eram destul de plicticoși. Mai ieșeam din când în când la un curry în serile de vineri sau închiriam câte un film pe casetă video, dar cam asta era tot. Era un restaurant indian tare bun în capul străzii noastre.”

În general, el și Helen reușiseră să pareze cu succes aceste interogări. Și, de îndată ce se născuse Rowan, iar Peter se dovedise o achiziție de valoare pentru cabinetul medical din Bishopthorpe, începuseră să fie tratați ca niște membri bineveniți ai comunității sătești.

Dar el era mereu conștient că, atâta timp cât locuitorii lui Bishopthorpe bârfesc despre alții (ceea ce făceau neîncetat – la cinele festive, pe terenul de crichet, în stația de autobuz), se prea poate să bârfească și despre familia Radley.

Ce-i drept, în multe feluri, Peter și Helen se transformaseră, astfel încât să fie cât mai anonimi și mai neutri cu putință. Se îmbrăcau întotdeauna exact așa cum se așteptau oamenii să se îmbrace. Cumpărau doar mașini care aveau să stea parcate fără să bată la ochi alături de celelalte minivanuri și sedane de pe Orchard Lane. Și se asigurau că opiniile lor politice rămân întotdeauna, în mod sigur, la mijloc. Când copiii erau mai mici, se duceau cu toții la biserica din Bishopthorpe pentru Christingle^[36] în Ajunul Crăciunului și, de obicei, la slujba din Duminica Paștelui.

La câteva zile după ce se mutaseră, Peter acceptase ideea lui Helen de a-și tria colecțiile de casete, CD-uri și casete video și de a sacrifica toate creațiile vampirilor, indiferent dacă aceștia erau ereditari sau convertiți, morți sau vii, practicanți sau abstinenți.

Așa că, fără tragere de inimă, Peter spusese adio casetelor cu filmele lui preferate create de cuplul de producători Simpson-Bruckheimer (după ce se uitase pentru o ultimă oară la apusurile intense, ca

pătate cu sânge, din *Polițistul din Beverly Hills II*). Fusesse silit să se despartă de Norma Bengell din *Planeta Vampirilor*, de Vivien Leigh din *Pe aripile vântului*, de Catherine Deneuve din *Belle de Jour* și de Kelly Lebrock din *Femeia în roșu*. Dusă a fost și rezerva lui clandestină de filme clasice postbelice create de Powell și Pressburger (despre care orice băutor de sânge știe că nu-s nici pe departe despre balerine și călugărițe), precum și cele mai grozave westernuri vampirești ale tuturor timpurilor (*Red River*, *Rio Bravo*, *Tinerii pistolari II: Pe culmile gloriei*). E de la sine înțeles că a trebuit să se debaraseze și de toată colecția lui porno cu vampe, inclusiv de îndelung prețuitele, dar de mult neurmăritele lui versiuni Betamax ale lui *Smokey* și vampirul și *Philo se întoarce și scoate colții*.

Și, tot în acea zi tristă din 1992, au ajuns la gunoi și sute de discuri și CD-uri care asiguraseră zgomotul de fundal pentru atât de multe băute din miez de noapte. Câte țipete și bocete delicioase ascultase el peste versiunile de pe piața neagră ale cântecelor *Volare* și *Ain't That a Bite in the Neck?*^[37] în interpretarea lui Dean Martin? O pierdere cu totul aparte pentru Peter fuseseră clasicii muzicii soul inspirate de sânge, Grace Jones, Marvin Gaye și mai ales demonul amoral Billy Ocean, al cărui EP *Oceans of Blood* conținea versiunea definitivă a cântecului *Get Outta My Dreams, Get into My Car (Because I'm Helluva Thirsty)*^[38]. În ceea ce privește cărțile, trebuise să arunce studiile despre Goya și Caravaggio achiziționate pe piața neagră, diversele tomuri de poezie romantică, *Principele* lui Machiavelli, *La răscruce de vânturi*, *Dincolo de bine și de rău* a lui Nietzsche și, cel mai rău, *Rătăcitoarea* lui Danielle Steel. Desigur, achiziționaseră și urmaseră strict *Manualul abstinentului*, dar avuseseră grijă să-l ascundă bine sub patul lor.

Pentru a înlocui toate aceste opere de artă alimentate de sânge, cumpăraseră și umpluseră

golurile din cataloagele lor de clasici cu Phil Collins, *Graceland* al lui Paul Simon și *Anotimpurile* lui Vivaldi, din care puneau *Primăvara* ori de câte ori venea cineva la ei la cină. Și au făcut rost de cărți precum *Un an în Provence* și o grămadă de romane istorice adecvate pe care nu aveau nicio intenție de a le citi vreodată. Nimic care să fie în mod evident de consum, prea artistic, prea elitist sau prea aproape de extreme nu avea să le mai întunece vreodată rafturile bibliotecii. Și, la fel ca toate celelalte aspecte ale vieților lor, gusturile le-au rămas cât de apropiate le-a fost posibil de acelea ale unor făr-de-sânge arhetipali, mic-burghezi și locuind într-un sat.

Dar, în ciuda tuturor măsurilor preventive, anumite lucruri aveau să decepționeze inevitabil. Cum ar fi refuzul repetat al lui Peter de a se înscrie în clubul de crichet, în ciuda faptului că era mereu bătut la cap de alți locuitori de pe Orchard Lane.

Și-apoi a fost momentul când Margaret de la poștă a trecut pe la ei și a luat-o cu ametele văzând un tablou al lui Helen cu un nud cu picioarele desfăcute și întins pe un șezlong (după acest incident, Helen își dusesese pânzele vechi în pod și începuse să picteze acuarelele cu meri).

Totuși copiii lor neștiutori au fost cei care i-au dat cel mai mult de gol: dragostea sărmanei Clara pentru animalele pe care le îngrozea și Rowan îngrijorându-i pe învățători cu încercările sale de scriere creativă (Hänsel și Gretel ca doi criminali-copii incestuoși mereu pe fugă; *Aventurile lui Colin*, *canibalul cel curios* și autobiografia fictivă în care își imagina întreaga lui viață trăită ferecat într-un coșciug).

Fusese dureros să vadă cum copiilor le e greu să-și facă prieteni, iar când Rowan a început să fie hărțuit de colegi au luat serios în considerare să-l educe acasă. Ceea ce i-ar fi oferit o viață de umbră permanentă și ferită de bătauși. Dar, în cele din urmă, Helen pusese picioru-n prag, deși cam fără tragere de inimă, și respinsese ideea, amintindu-i lui

Peter că *Manualul abstinentului* pledează pentru „integrare, integrare, integrare” ori de câte ori e posibil.

Și această abordare ar fi putut să dea rezultate, până la un punct, numai că nu le garanta că vor fi pe deplin feriți de bârfe, așa cum nu-i putea asigura nici că vreunul dintre elevii pe frecvențați de copiii lor n-o să-i tenteze sau să-i tortureze, declanșându-le un atac de SSC.

Și chiar acum, în această dimineață de luni, bârfele sunt în floare, apropiindu-se tot mai mult și devenind mai direct periculoase. Peter se află în zona recepției din cabinet, răsfoindu-și corespondența și verificându-și orarul programărilor. În acest timp o asculta pe Elaine, o femeie ale cărei procese biologice nu funcționau fără porția de luni dimineața de pescuit nenorociri. E prinsă într-o conversație cu una dintre pacientele lui Jeremy Hunt, pe un ton preapocaliptic.

— Oh, nu-i așa că-i îngrozitor ce-a pățit băiatul ăla din Farley?

— Dumnezeule, știi! Îngrozitor! Am văzut la știrile locale azi-dimineață.

— A dispărut pur și simplu.

— Știu.

— Se crede că-i, știi, o *crimă*.

— Da? La știri ziceau că tratează cazul ca pe o dispariție...

Elaine se grăbește s-o întrerupă:

— Nu. Din câte am auzit, băiatul n-avea niciun motiv să dispară. E chiar popular, știi. Sportiv. În echipa de rugby și tot tacâmul. Prietena mea o cunoaște pe mama lui, iar ea spune că e cel mai drăguț băiat cu puțință.

— Oh, e îngrozitor. Oribil.

O tăcere de rău augur. Peter aude scârțâitul scaunului lui Elaine în timp ce ea se răsuțește spre el.

— Pun pariu că puștii dumneavoastră îl cunoșteau, nu-i așa, dom' doctor?

Dom' doctor.

O cunoaște pe Elaine și lucrează împreună de mai bine de un deceniu, dar el a rămas tot „dom’ doctor”, deși i-a sugerat de nenumărate ori că e OK, chiar preferabil, să-i spună „Peter”.

— Habar n-am, spune el un pic prea repede. N-aș prea crede.

— Nu-i așa că-i îngrozitor, dom’ doctor? Când te gândești că s-a întâmplat în satul învecinat!

— Da, dar sigur o să apară băiatul.

Elaine nu pare să fi auzit asta.

— Există tot soiul de rele pe lume, nu-i așa? Tot soiul.

— Da, presupun că da.

Elaine se holbează ciudat la el. Pacienta – o femeie cu păr lung și uscat care arată ca o Mona Lisa mai bătrână și cu obezitate morbidă, într-un cardigan tricotat în culorile curcubeului și ușor decolorat – îl examinează și ea. El o recunoaște: e Jenny Crowther, femeia care conducea atelierul de lucru manual din diminețile de sâmbătă, în sala comunală. Cu șapte ani în urmă, îi sunase acasă și vorbise cu Helen în termeni plini de îngrijorare despre păpușa cu zeul roman a lui Rowan. De atunci, nu-l mai salutase niciodată pe stradă, oferindu-i doar același zâmbet absent pe care i-l aruncă și acum.

— Toate *soiurile* de rele, spune Elaine, subliniindu-și punctul de vedere.

Peter cedează unei claustrofobii bruște și, pentru cine știe ce motiv, se gândește la gardurile pe care Helen le-a tot pictat în decursul anilor. Ei sunt prinși în capcană. De aceea pictează ea garduri. Sunt prinși în capcană de fețele goale și zâmbitoare și de toate bârfele astea bazate pe informații false.

Le întoarce spatele și remarcă un plic căptușit într-un teanc de corespondență care trebuie trimisă la spital. O probă de sânge.

— Păi, te face să vrei să-ți ții copiii bine zăvorâți, nu-i așa, dom’ doctor?

— Ei, spune Peter, abia ascultând ce spune Elaine, cred că poți deveni un pic paranoic în

legătură cu asemenea chestii...

Sună telefonul și Elaine răspunde în timp ce Jenny Crowther se așază pe unul dintre scaunele portocalii de plastic din zona de așteptare, cu spatele la el.

— Nu, îi spune Elaine cu o autoritate zâmbitoare pacientului de pe fir, îmi pare rău, dar, dacă aveți nevoie să faceți o programare de urgență, chiar trebuie să ne sunați între opt și jumătate și nouă... Mă tem că va trebui să așteptați până mâine.

În timp ce Elaine vorbește în continuare, Peter se trezește aplecându-se pentru a mirosi plicul maro căptușit și observă că inima îi accelerează, nu cu bătaii îngreunate, ci cu unele line, iuțite de adrenalină.

Îi aruncă o privire lui Elaine, vede că ea nu-i acordă nicio atenție. Apoi apucă plicul, pe cât de furiș poate, împreună cu restul corespondenței sale și duce totul în cabinetul lui. Odată ajuns înăuntru, se uită cât e ceasul.

Mai are cinci minute până la următorul pacient.

Deschide repede plicul și scoate fiolele de plastic, împreună cu formularul de un albastru-pal al NHS-ului, care îi confirmă ceea ce nasul lui deja i-a transmis, că sângele îi aparține, într-adevăr, Lornei Felt.

O forță magnetică, aproape gravitațională îl atrage spre sângele ei.

Nu. Eu nu sunt frate-meu.

Sunt puternic.

Pot să rezist.

Încearcă să facă întocmai ceea ce a tot încercat vreme de aproape douăzeci de ani. Încearcă să privească sângele așa cum ar trebui să-l vadă un doctor, drept nimic mai mult decât o mixtură de plasmă, proteine și celule roșii și albe. Se gândește la fiul și la fiica lui și, cumva, reușește să pună cele trei fiole înapoi. Încearcă să resigileze plicul, dar acesta se desface de îndată ce el se așază pe scaun. Deschizătura subțire și întunecată e ca intrarea într-

o peșteră care conține fie o groază de nedescris, fie
o plăcere infinită.

Sau poate chiar pe ambele.

CLUBUL DE LECTURĂ

În prima zi de luni a fiecărei luni calendaristice, Helen și câteva dintre prietenele ei care nu lucrează se întâlnesc în casa uneia dintre ele pentru un club de lectură și o gustărică de dimineață, ca să înceapă săptămâna cu bine.

Această înțelegere sau, cel puțin, implicarea lui Helen dura de aproape un an și, în tot acest timp, Helen lipsise o singură dată – fiindcă era în vacanță, într-o *gîte* închiriată în Dordogne, împreună cu restul familiei sale. Așadar, dacă ar lipsi de la întâlnire azi, fără să fi anunțat, ar putea să facă notă discordantă sau chiar să stârnească suspiciuni care, probabil, ar mai bine să fie evitate, ținând cont că s-ar fi adăugat rău-prevestitorului și bemol minor care era dubița parcată pe Orchard Lane.

Așa că se pregătește și o ia pe jos spre casa Nicolei Baxter, la marginea de sud a satului. Familia Baxter locuiește într-un hambar uriaș transformat, cu o alee mare care cotește și o grădină plină de azalee care par să aparțină unei cu totul alte epoci decât impozantul spațiu dinăuntru, cu bucătăria lui rural-futuristă și canapelele dreptunghiulare și fără brațe. Până ajunge Helen acolo, toată lumea s-a așezat deja, mâncând prăjituri cu fulgi de ovăz și bând cafea, cu cărțile în poală. Vorbesc mai însuflețit decât de obicei și, spre nedumerirea lui Helen, destul de repede devine clar că subiectul conversației nu este nici pe departe *Când cântă ultima vrabie*.

— Oh, Helen, nu-i așa că-i îngrozitor? o întreabă Nicola întinzându-i o prăjitură solitară pe o farfurie gigantică presărată cu firimituri. Toată povestea asta cu Stuart Harper.

— Da. Da, așa e. Îngrozitor.

Nicola este o persoană pe care Helen a simpatizat-o dintotdeauna și au cam aceleași păreri despre cărțile pe care le citesc. A fost singura care i-a dat dreptate lui Helen că Anna Karenina nu are

niciun control asupra sentimentelor sale pentru contele Vronski sau că doamna Bovary e, în esență, un personaj înduioșător.

Nicola are ceva în care Helen s-a regăsit dintotdeauna, de parcă și Nicola ar fi trebuit să-și amputeze o mare parte din ea însăși pentru a-și putea duce viața din prezent.

Într-adevăr, uneori Helen a privit-o pe Nicola, cu pielea ei palidă, zâmbetul tremurător și ochii triști, și a văzut atât de mult din ea însăși în cealaltă femeie, încât s-a întrebat dacă nu cumva împărtășesc același secret. *Oare și cei din familia Baxter erau vampiri abstinenți ca ei?*

Desigur, Helen nu a fost niciodată în stare să o întrebe deschis. („Ei, Nicola, ai mușcat vreodată pe cineva de gât și i-ai supt sângele până când inima a încetat să-i mai bată?

Delicioase prăjiturile, apropo.”) Și încă nu a făcut cunoștință cu copiii Nicolei, două fete care merg la o școală cu internat din York, sau cu soțul ei, un arhitect care pare să aibă întotdeauna vreo mare lucrare publică în desfășurare și pleacă mereu să muncească prin Liverpool sau Londra sau cine mai știe pe unde. Dar mult timp a existat o fărâmbă de speranță că Nicola ar putea într-o bună zi să se așeze lângă ea pentru a-i spune că, de fapt, se luptă de vreo douăzeci de ani cu dependența de sânge și că fiecare zi e iadul pe pământ pentru ea.

Helen știa însă că totul nu e decât o fantezie reconfortantă. La urma urmei, chiar și în orașe vampirii reprezentau o parte minusculă din populație și era prea puțin probabil ca vreunul să facă parte din clubul său de lectură. Dar fusese plăcut să creadă că ar fi posibil, iar în mintea ei se agățase de această posibilitate ca de un bilet de loterie.

Acum, totuși, când Nicola se arată la fel de șocată ca toate celelalte în legătură cu băiatul dispărut, Helen știe că e de una singură.

— Da, spune Alice Gummer de pe una dintre canapelele futuriste. S-a dat la știri. N-ai văzut?

— Nu, răspunde Helen.

— A fost azi-dimineață. La *Look North*. Am prins un pic la micul-dejun.

— Da? zice Helen.

La micul-dejun, familia Radley a ascultat doar c-o ureche emisiunea *Today*⁽³⁹⁾, ca de obicei, și în timpul acesteia nu s-a menționat nimic.

Apoi Lucy Bryant spune ceva, dar are gura atât de îndesată cu prăjitură, că, la început, Helen n-aude nimic. Ceva despre un candelabru? Ceva macabru?

— Poftim?

Nicola îi vine în ajutor, traducând ce spune Lucy, iar de data asta cuvintele nu ar putea fi mai clare:

— I-au găsit cadavrul.

În acel moment, panica e mult prea mare pentru ca Helen să o poată ascunde. O năpădește prea brusc și din toate direcțiile, năruindu-i orice speranță.

— Ce?

Cineva răspunde. Nu are habar cui îi aparține vocea. E, pur și simplu, acolo, învârtindu-se în capul ei ca o pungă de plastic dusă de vânt.

— Da, se pare că a fost aruncat de valuri pe plajă sau cam așa ceva. Lângă Whitby.

— Nu, spune Helen.

— Te simți bine?

Întrebarea a fost pusă de cel puțin două dintre ele.

— Da. Doar că am sărit peste micul-dejun.

Iar vocile continuă să se învârtăjească, suprapunându-se și auzindu-se cu ecou în hambarul uriaș unde, pe vremuri, probabil că behăiau oile.

— Haide! Stai jos! Mănâncă-ți prăjitura!

— Vrei niște apă?

— Ești palidă.

În mijlocul tuturor acestora, ea încearcă să se gândească limpede la ceea ce tocmai a aflat. Un cadavru cu urmele de mușcături lăsate de fiica ei și cu ADN-ul acesteia pe el se află acum în mâinile poliției. Cum de-a putut Peter să fie atât de prost? Cu ani în urmă, când el arunca un cadavru în mare,

acesta nu se mai întorcea niciodată la mal. Fiindcă-l ducea suficient de departe de uscat pentru ca ei să nu mai fie nevoiți să-și facă vreo grijă.

Își imaginează autopsia care se desfășoară chiar acum, cu un public format din experți în medicină legală și ofițeri de poliție de rang înalt. Nici măcar Will nu ar fi în stare să îi sugestioneze-prin-sânge încât să uite totul.

— Sunt bine. Doar că uneori mă simt un pic ciudat. Sunt bine acum, serios.

Stă pe canapea acum, holbându-se la măsuța transparentă și la farfuria mare și goală care pare să plutească, de parcă ar fi suspendată în spațiu.

Și, cum se holbează așa, își dă seama că, în clipa asta, ar ceda ispitei de a-i gusta sângele lui Will. Fiindcă i-ar da puterea de care are nevoie pentru a trece peste următoarele minute. Numai că simplul fapt că se gândește la așa ceva o face să se simtă și mai prinsă în capcană.

Închisoarea este ea însăși.

Și trupul care îi amestecă sângele cu al lui.

Totuși, cumva, fără să aibă la dispoziție nimic mai roșu decât niște ovăz lipicios și dulce, reușește să se adune.

Se întreabă dacă n-ar trebui să plece, pretextând că îi e rău. Dar, înainte de a se dumiri ce ar fi cel mai bine să facă, se trezește că rămâne, urmărește și, în cele din urmă, participă la discuția despre cartea pe care nu și-a făcut timp s-o termine de citit.

Romanul *Când cântă ultima vrabie* a fost nominalizat anul trecut la Booker Prize. Acțiunea se petrece în China, la jumătatea secolului XX, și înfățișează povestea de dragoste dintre fiica unui țăran, care iubește păsările, și un argat analfabet care duce la îndeplinire politica lui Mao de a omorî toate vrăbiile. Jessica Gutheridge, ale cărei felicitări artistice Helen le cumpără întotdeauna pentru Crăciun și zile de naștere, l-a văzut pe autor anul trecut la festivalul de la Hay-on-Wye și acum nu mai conținește povestindu-le tuturor ce eveniment incredibil a fost – „Oh, a fost, pur și simplu,

minunat și nici n-o să ghiciți cine stătea pe rândul nostru! —, iar în tot acest timp Helen se chinuie să pară normală.

— Așadar, Helen, cum ți s-a părut cartea? întreabă cineva la un moment dat. Ce părere ai despre Li-Hom?

Se străduiește să se poarte de parcă i-ar păsa vreun pic.

— Mi-a părut rău pentru el.

Altcineva, Nicola, se apleacă în față și pare să nu-i prea facă plăcere că Helen nu-i împărtășește opinia în această privință:

— Cum, după tot ce a făcut?

— Nu... eu presupun că...

Tot grupul se uită la ea, așteptând-o să dezvolte subiectul. Se străduiește din răputeri să nu se mai gândească la autopsii și arbalete.

— Îmi pare rău, dar chiar nu cred că el era...

Uită restul frazei pe care o concepute în minte.

— Cred că trebuie să merg la toaletă.

Se ridică jenată, lovindu-se în treacăt cu fluierul piciorului de măsuta de cafea și ascunzându-și durerea și toate celelalte sentimente în timp ce reușește să iasă din cameră și să se îndrepte spre toaleta de la parter a familiei Baxter. Își observă propria fantomă pe un perete de sticlă al cabinei de duș când încearcă să-și domolească respirația în vacarmul gândurilor ei care urlă de-a dreptul: CADAVRU! ȘTIRII POLIȚIE! CLARA! WILL! Își scoate telefonul și formează numărul de la serviciu al lui Peter. În timp ce aude micul țârâit în ureche, se uită la șirul ordonat de produse pentru păr și corp, toate pe bază de plante, toate organice, și nu se poate abține să-și imagineze, pentru o secundă trecătoare, trupurile goale care le folosesc pentru a-și ascunde mirosurile naturale. Închide ochii și încearcă să-și scoată din minte acele fantezii sângeroase alimentate de disperare.

După vreo zece sonerii, răspunde și Peter.

— Peter?

— Helen, sunt cu o pacientă.

Și apoi ea îi spune în șoaptă, cu mâna făcută căuș ascunzându-i gura:

— Peter, au găsit cadavrul.

— Ce?

— Știrea-i peste tot. Au găsit cadavrul.

Nimic. Apoi:

— Futu-i!

Apoi:

— Futu-i mama mă-sii azi și mâine! Futu-i, futu-i, futu-i!

Și după un moment:

— Îmi cer scuze, doamnă Thomas. Vești proaste.

— Ce ne facem? Credeam că ai zburat cu el kilometri întregi în larg.

Îl aude cum oftează la celălalt capăt:

— Așa am făcut.

— Păi, în mod evident, nu suficient de departe.

— Mă gândeam eu că și asta o să fie din vina mea, spune Peter. E în regulă, doamnă Thomas, mă ocup de dumneavoastră într-un minut.

— Chiar *e* din vina ta.

— *Dumnezeule!* Or s-o prindă pentru asta. Cumva or s-o prindă.

Helen clatină din cap, de parcă el ar fi acolo s-o vadă.

— Nu, n-or s-o prindă.

Și hotărăște chiar în clipa aceea că va face orice, absolut *orice*, pentru a se asigura că vorbele ei vor rămâne adevărate.

PREVENIREA ATACURILOR DE SSC: 10 TRUCURI FOLOSITOARE

Setea de Sânge Copleșitoare (SSC) reprezintă cel mai comun pericol care îi paște pe abștinenți. Iată zece modalități testate pentru evitarea unui atac de SSC, în caz că vei simți că unul e pe punctul să se declanșeze.

1. Îndepărtează-te de oameni. Dacă ai prin preajmă făr-de-sânge sau vampiri, îndepărtează-te repede de ei și găsește un loc liniștit unde să fii singur.

2. Aprinde luminile. Atacurile de SSC sunt mai frecvente noaptea sau pe întuneric, așa că asigură-te că mediul tău exterior este pe cât de luminos e posibil.

3. Evită stimularea imaginației. Se știe că muzica, arta, filmele și cărțile pot declanșa atacuri, toate acestea fiind catalizatori ai imaginației tale.

4. Concentrează-te asupra respirației. Inhalează cât numeri până la cinci și expiră în mod similar, pentru a-ți încetini ritmul inimii și a-ți liniști corpul.

5. Recită mantra abștinentului. După câteva răsufări, spune: „Sunt (numele tău) și dețin controlul asupra instinctelor mele”, de câte ori crezi că îți e de ajutor.

6. Uită-te la golf. Se știe că urmărirea la televizor a unor sporturi desfășurate în aer liber precum golful și crichetul reduce probabilitatea apariției unui atac.

7. Fă ceva practic. Înșurubează bec, spală vasele, fă niște sandviciuri. Cu cât e mai banală și mai prozaică sarcina, cu atât e mai probabil că îți vei păstra controlul asupra setei de sânge.

8. Mănâncă niște carne. Dacă îți veți menține frigiderul bine aprovizionat cu cărnuri de animale, vei avea mereu ceva de mâncat pentru a te ajuta să previi poftele involuntare.

9. Fă mișcare. Cumpără-ți o bandă de alergat sau un aparat de vâslit, pentru a putea consuma adrenalina în exces, care este adesea simptomatică pentru SSC.

10. Nu te încrede în tine însuși. Instinctul nostru este un dușman mereu prezent în noi înșine, așteptând o ocazie de a ataca. Când te îndrepti spre ispită, amintește-ți că e mai ușor să pășești înainte decât înapoi. Trucul e ca, de la bun început, să nu faci acel prim pas.

Manualul abstinentului, ediția a II-a, p. 74

UN GÂND NEOBIȘNUIT PENTRU O ZI DE LUNI

Peter stă pe scaunul lui, se uită la bătrâna care iese încet și strâmbându-se de durere din cabinet, și se gândește la telefonul primit. Nu-i vine să creadă că poliția a găsit cadavrul. Că a fost adus de valuri pe țărm. Zburase atât de repede, că fusese convins că e foarte departe în larg când i-a dat drumul.

Dar recunoaște și el c-a trecut foarte mult timp. Poate că nu-și amintește cât de departe obișnuia să se ducă pe vremuri. S-a cam dezobișnuit. Nu e ca mersul pe bicicletă. Dacă te oprești vreme de șaptesprezece ani e limpede că picioarele îți vor fi un pic nesigure pe pedale.

— În regulă, la revedere, doamnă Thomas, spune pe pilot automat în timp ce ea iese.

— Pa, dragule!

O secundă mai târziu, scoate plicul din sertar.

Scoate flacoanele cu sânge și desface capacele.

Asta nu-i o mixtură de plasmă, proteine și celule roșii și albe. Asta-i evadarea.

Adulmecă sângele nebunesc și fascinant al Lornei și, cu ochii minții, vede cum stă cu ea într-un câmp de grâu scăldat în lumina lunii. Se topește în parfumul ei. Vrea să o guste atât de rău, încât această poftă tot crește până când nu mai există absolut nimic între el și ea, între bărbat și plăcerea de care are nevoie.

Eu nu beau sângele pacienților mei.

E în zadar de-acum.

Și-o dorește prea puternic.

Știe că va ceda ispitei, în cele din urmă, are dreptate. Nu mai poate face absolut nimic pentru a se abține să dea de dușcă toate cele trei flacoane, unul după altul, ca pe niște shoturi de tequila aliniată pe tejgheaua unui bar.

Când a terminat, capul îi rămâne dat pe spate. Se bate pe stomac. Observă că pernuța de grăsime care

s-a tot umflat în decursul anilor s-ar putea să bată de acum în retragere.

— Da, își spune de parcă ar fi un DJ răgușit de la o emisiune radio difuzată târziu în noapte care tocmai se pregătește să îl prezinte pe Duke Ellington. *Ador* jazzul live!

Încă se bate pe burtă când intră Elaine cu lista programărilor de urgență pentru restul zilei.

— Vă simțiți bine? îl întreabă.

— Da, Elaine, mă simt minunat. Am patruzeci și șase de ani, dar sunt încă viu. Și să fii viu e un lucru incredibil, nu-i așa? Știi tu, să o guști, să guști viața și să fii conștient că o guști.

Elaine nu se lasă convinsă.

— Ei bine, spune ea, trebuie să recunosc că-i un gând neobișnuit pentru o zi de luni.

— Asta pentru că e cea mai *neobișnuită* zi de luni, Elaine!

— Aha. Vreți cafea?

— Nu, mulțumesc, tocmai am băut ceva.

Se uită la plic, dar nu crede că ea a remarcat fiolele goale. Oricum, lui nu-i pasă.

— Bine, spune ea ieșind cu spatele din cameră. Bine.

CSI: TRANSILVANIA

Comisarul-șef Geoff Hodge râde atât de tare, încât e cât pe ce să-i cadă din gură ultima bucată, pe jumătate mestecată, din al treilea pateu cu brânză și ceapă.

— Scuze, dragă, ia mai zi o dată!

Așa că ea îi spune din nou. „Ea” fiind comandanta-adjunctă a Poliției Metropolitane din Manchester, Alison Glenney, o femeie pe care n-a mai întâlnit-o până acum. Ba chiar n-a stat niciodată față-n față cu vreun polițist din Manchester, de vreme ce Manchesterul e la vreo optzeci de kilometri în afara jurisdicției sale.

Ce-i drept, din când în când mai ai nevoie de informații din alte regiuni, dar pentru genul ăsta de chestii există bazele de date. Nu dai buzna neanunțat în sediul altei autorități cu o expresie de parc-ai fi fost trimisă de Dumnezeu însuși. Chiar dacă ești ditamai comandanta-adjunctă. Că doar nu e comandanta-adjunctă a *lui*!

— Nu trebuie să te mai amesteci în cazul ăsta, îi spune ea, repetându-se. Preluăm noi de aici.

— Noi? Cine pana mea sunt acești *noi*? Poliția Manchester? Nu văd ce-are de-a face un puști din North Yorkshire adus de valuri pe coasta de est cu gașca voastră din Manchester. Dacă nu cumva aveți un criminal în serie în libertate despre care nu vreți să ne spuneți și nouă.

Comandanta-adjunctă îl cercetează cu o privire rece și își strânge atât de tare buzele, că gura ei arată ca o cratimă.

— Lucrez pentru o unitate națională, coordonând resurse ale Special Branch^[40] pe tot teritoriul Marii Britanii.

— Păi, dragă, scuze, da' n-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești.

Ea îi întinde un formular verde-limetă cu antetul Home Office^[41] și o grămadă de text scris mărunt.

Formulare. Mereu porcăriile astea de formulare!

— Am nevoie de semnătura ta în caseta din partea de jos. Apoi voi fi în măsură să-ți spun tot.

El studiază formularul. Începe să citească rândul care se află cel mai aproape de semnătură. *Prin prezenta declar că nu voi divulga nicio informație referitoare la Unitatea contra Prădătorilor Nenumiți.*

— Unitatea contra Prădătorilor Nenumiți? Auzi, dragă, m-ai cam pierdut aici. Special Branch e ceva ce mă depășește, zău. Din câte văd, totu-i numai' o perdea de fum. Ai vorbit cu Derek?

— Da, am vorbit cu Derek.

— Păi, înțelegi că trebuie să-l sun și să verific.

— Dă-i drumul!

Așa că el își ridică receptorul și-l sună prin centrala internă pe Derek Leckie, comandantul lui, pentru a-l întreba despre femeia aceea.

— Da, fă cum spune ea, îl instruește Derek cu o umbră de spaimă în ton. Fă *tot* ce-ți spune.

Geoff semnează în casetă, punând o întrebare în timp ce face asta:

— Așa, păi, dacă-i vorba de Special Branch, ce mama dracului are a face cu cadavrul ăsta? Că nu prea pare să fie o acțiune antitero.

— Ai dreptate. Nu e vorba de antiterorism. Ci de antivampirism.

Se uită la ea, așteptând ca un zâmbet să apară pe chipul ei împietrit. Dar nu se ivește niciunul.

— Bună asta, dragă! Bună. Acum, ia zi: cine te-a pus? Pun pariu că Dobson, nu-i așa? Mda, pe pariu că așa se răzbună pe mine pentru c-am ținut prea mult Bemveu', nu?

Ochii ei rămân neutri.

— Nu am nicio idee cine este „Dobson”, dar vă asigur, domnule comisar-șef, că aceasta nu este o farsă.

Geoff clatină din cap și se freacă la ochi. Pentru un moment, se întreabă dacă nu cumva această femeie este o halucinație cauzată de pateuri. Poate

c-a muncit prea mult. Dar, oricât ar clipi, femeia și chipul ei de granit nu devin mai puțin reale.

— Bun, pentru mi s-a părut c-ai zis *antivampirism*.

— Așa am spus.

Își parchează laptopul pe biroul lui fără ca măcar să-i ceară voie.

— Presupun că n-ai văzut până acum fotografiile ale cadavrului și că nici n-ai primit raportul autopsiei, nu? Îl întreabă în timp ce ecranul clipește și se trezește la o viață albăstruie.

Geoff se lasă pe spate și o privește pe femeie și computerul ei, conștient dintr-odată că simte o ușoară senzație de greață, o bruscă slăbiciune fizică. E conștient de untura din gură, de gustul cepei și al brânzei topite. Poate că Denise are dreptate. Poate că ar trebui să ia în considerație să mai mănânce și câte o salată sau un cartof copt din când în când.

— Nu, nu le-am văzut.

— Bine. Totul a fost prezentat pe scurt la știri azimidineață, dar cei din East Yorkshire vor păstra secretul asupra poveștii de acum încolo. Și la fel vei face și tu.

O mânie veche ca de urs se umflă acum în Geoff.

— Păi, să mă scuzi, dragă, da' noi suntem în lumina unui reflector al dracului de mare cu povestea asta. E un caz de interes public și n-o să ne oprim din vorbit cu presa doar pentru că cineva...

Pierde șirul vorbelor în momentul în care fișierul .JPEG se deschide pe ecran. Vede trupul gol, musculos și mare al băiatului, acoperit de răni care nu seamănă cu nicio rană pe care a văzut-o el vreodată. Părți mari din gât, piept și stomac par să fi fost smulse și devorate, iar carnea a căpătat o nuanță trandafirie din cauza apei sărate a mării. Astea nu sunt răni făcute în mod convențional, cu un cuțit, un glonț sau o bâtă de baseball.

— Aia probabil c-au pus câinii pe băiat.

— Nu. N-au existat câini. Și nici „ăia”. O singură persoană a făcut toate astea.

Nu pare posibil. *Nu poate* fi posibil.

— Ce fel de persoană?

— Astea sunt mușcături de vampir, domnule comisar. Așa cum am spus, UPN este o unitate antivampiristă. Operăm la nivel național, ținând legătura cu membrii comunității lor.

Îi transmite asta pe un ton lipsit de orice expresie, același pe care l-a întrebuințat de când a intrat în birou.

— Comunitate? întreabă el neîncrezător.

Ea aprobă cu o mișcare din cap.

— Cea mai precisă evaluare pe care o avem e că sunt vreo șapte mii la nivel național. E greu de estimat, fiindcă sunt foarte mobili și fiindcă este o mare circulație între diferite orașe europene. Londra, Manchester și Edinburgh au cele mai mari rate de vampiri pe cap de locuitor din Marea Britanie.

Râsul lui e mai forțat acum și sună aspru și plin de amărăciune.

— N-am habar ce ți-or fi strecurat în ceai la Manchester, da' de partea asta a Peninilor noi nu mergem la vânătoare de strigoi și goblini.

— Nici noi, te asigur. Ne ocupăm doar de amenințări despre care știm că sunt reale.

— Cum ar fi vampirii, în pana mea?

— Așa cum sunt sigură că vei înțelege, este o problemă foarte delicată și, din motive evidente, nu facem publicitate muncii noastre.

Imaginea la care ea se oprește, în cele din urmă, este a unei femei goale care are, probabil, cam o sută de răni, ca niște zâmbete de un roșu-închis pe trunchiul și picioarele împrăscate cu sânge.

— Dumnezeule mare! spune Geoff.

— Ce facem eu și echipa mea e să ținem legătura cu membrii-cheie ai comunității băutorilor de sânge, ceea ce, în mare parte, putem face în Manchester și în împrejurimi. Vezi, în trecut vampirii erau exterminați, Manchester și Scotland Yard antrenau membri ai Special Branch în lupta cu arbaletetele.

Geoff se înfioară și se retrage din fața ecranului computerului, din fața fetei moarte. Se simte cam

rău acum. Are nevoie urgentă să scape de gustul din gură. Înșfacă repede cutia cu Tango de portocale pe care și-a cumpărat-o odată cu pateurile, o deschide și ia o înghițitură mare, în timp ce Alison Glenny vorbește în continuare.

— Acum tratăm direct cu comunitatea.

Face o pauză pentru un moment, după câte se pare, pentru a verifica dacă se face înțeleasă.

— Vorbim cu ei. Negociem. Ajungem la o încredere reciprocă și obținem informații.

Geoff vede capul lui Derek trecând prin dreptul geamului și se repede la ușă, ținând în mână cutia de Tango.

— Derek? *Derek?*

Comandantul merge mai departe pe coridor. Se întoarce scurt pentru a repeta ceea ce i-a spus la telefon și în ochii lui, albaștri și senini în mod normal, se distinge o spaimă care nu poate fi pusă la îndoială:

— Fă cum îți spune, Geoff.

Iar apoi îi întoarce din nou spatele și nu i se mai zăresc decât părul argintiu și uniforma neagră, înainte ca el să dispară pe alt coridor.

— Așadar ce vrei să facem? întreabă Geoff când se întoarce în biroul său. Să ne umplem cu agheasmă pistoalele cu apă?

— Nu, îi răspunde ea închizându-și laptopul și punându-l înapoi în servietă. Vezi tu, noi am reușit să reducem numărul incidentelor de acest tip aproape la jumătate. Și am făcut asta deoarece am stabilit reguli reciproc acceptate și respect.

Îi povestește apoi despre Societatea Sheridan și despre lista celor de neatins.

— Așa, dragă, ia să vedem dac-am priceput cum trebuie. Tu vii aici, vorbind despre niște chestii de zici că-s desprinse din *CSI: Transilvania*, și te aștepti ca eu să cred în existența unor afurisiți de Dracula care trăiesc peste tot și-apoi îmi spui că nu putem face nica să-i oprim?

Alison Glenny oftează.

— Noi facem o *grămadă* de chestii pentru a-i opri, domnule comisar-șef. Dacă ești vampir în prezent, ai mai puține șanse să scapi după ce ai comis o crimă decât în oricare altă perioadă anterioară. Numai că preferăm soluții puse în practică prin intermediul terților. Vampir contra vampir. Vezi, trebuie să ne gândim la binele tuturor. Scopul nostru principal e să ne ocupăm de problemă fără știrea opiniei publice.

— Mda, corect. Și dacă eu, unul, decid să *informez* opinia publică?

— Vei fi disponibilizat și declarat nebun. Nu vei mai lucra niciodată în poliție.

Geoff dă peste cap ultimele picături de Tango, păstrând lichidul acidulat în gură un moment înainte să-l înghită. Femeia e mortal de serioasă.

— Și ce vrei să fac eu?

— Am nevoie de tot ce ai până acum în legătură cu cazul Stuart Harper. Tot. Înțelege?

El asimilează întrebarea în timp ce observă firimiturile pufoase și cerculețele de grăsime rămase pe punga de hârtie.

— Da, înțeleg.

ZIUA TRANSFORMĂRII FRAȚILOR RADLEY

În pauza de prânz, afară în curte, liceenii de la Rosewood Upper se împart, subconștient, în funcție de gen. Băieții sunt activi: joacă fotbal și jonglează cu mingea sau se prind în încăierări reale ori înscenate, își trag pumni în brațe unii altora, să și le amortească, sau se prind de ghiozdane și se leagă unul pe altul. Fetele vorbesc și stau fie pe bănci, fie pe iarbă, în grupuri de câte trei-patru. Când îi bagă în seamă pe băieți, o fac mai degrabă cu perplexitate sau cu milă decât cu admirație măgulitoare, de parcă ar fi nu doar sexe diferite, ci specii distincte. Pisici mândre și înțelepte care își ling lăbuțele și îi privesc cu desconsiderare pe prepelicarii surescitați și parcă pe arcuri și pe pitbulii agresivi care revendică teritorii care nu vor putea fi niciodată ale lor. Singurul factor unificator, în această după-amiază însorită, este că fetele și băieții vor să fie departe de clădirile vechii școli victoriene și în siguranță, departe de umbră. Și, în mod normal, în oricare altă zi similară dinainte, Clara Radley și-ar fi urmat prietenele afară, în lumina aurie, făcând tot ce-i stătea în puteri să nu-și arate migrena și starea de greață.

Ziua de azi e diferită. Azi, deși este cu Eve și Lorelei Andrews, o fată pe care nimeni nu o simpatizează, dar care reușește să domine fiecare situație socială în care se află, Clara este cea care le conduce spre o bancă de la umbră. Se așază. Eve stă de o parte a ei, iar Lorelei, de cealaltă, trecându-și mâna prin părul Clarei.

— E incredibil, spune Lorelei. Adică, gen, *ce s-a-ntâmplat?*

Clara trage cu ochiul spre încheietura mâinii lui Lorelei și venele ei groase și albastre, percependu-i parfumul sângelui înnebunitor de bogat. O înspăimântă cât de ușor ar fi, chiar acum, să închidă ochii și să se lase pradă instinctelor.

— Nu știu, izbutește să spună. O schimbare de dietă. Și tata m-a pus să iau niște suplimente.

— Ești, pur și simplu, *sexy* dintr-odată. Cu ce fond de ten te dai? Cu MAC? Probabil e Chanel sau ceva foarte scump.

— Nu m-am dat cu niciun fond de ten.

— Mă iei la mișto.

— Nu.

— Dar ai trecut la lentile de contact?

— Nu.

— Nu?

— Și nici nu-i mai vine să vomite, adaugă Eve.

Clara observă că Eve pare deranjată de bruscul interes al lui Lorelei față de prietena ei.

— Asta-i chestia principală.

— Cică aveam o lipsă de vitamina A. Așa mi-a zis tata. Și acum mănânc și ceva carne.

Eve e nedumerită, iar Clara își aduce aminte de ce. Nu-i spusese o poveste despre un virus? Se întreabă dacă tatăl lui Eve i-a dezvăluit acesteia adevărul. Despre familia Radley. Dacă a făcut-o, ea, evident, nu l-a crezut, dar poate că îndoiala se strecoară chiar acum.

Însă Clara are și alte griji.

Cuvintele solemne ale doamnei Stokes de azi-dimineață, de la adunare.

Puștii din Farley, care vorbeau în autobuz.

Părinții ei care s-au certat noaptea trecută.

Rowan care bea sânge.

Și adevărul simplu și de netăgăduit că a ucis pe cineva. Indiferent ce altceva a făcut sau a spus în viața ei, nimic nu va schimba acest simplu fapt.

E o criminală.

Și-n tot acest timp trebuie s-o suporte pe superficiala de Lorelei care își trece mâna prin părul ei și o lingusește și care s-ar gudura și pe lângă Hitler dacă acesta și-ar rade mustața, s-ar tunde drăguț, ca un *indie-boy*, și ar purta blugi *skinny*.

Lorelei, fata care s-a înfometat săptămâni în șir după ce a picat o audiție pentru un show de televiziune al postului VIVA numit *Regina*

Frumuseții, Adolescența de Vis, Marea Britanie – Sezonul 2: Chic vs. Geek.

— Arăți atât de bine! spune ea.

Dar apoi, în timp ce Lorelei continuă să îi mângâie părul, Clara simte că se apropie cineva de ele. Un băiat înalt cu piele perfectă. Îi ia o secundă să-și aducă aminte că e fratele ei.

— Oh, Dumnezeu, asta-i ziua transformării fraților Radley sau ce? întreabă Lorelei.

Clara se lipește de zidul școlii din spatele său în timp ce fratele ei nou și cu îmbunătățiri stă în picioare în fața lor, privind-o fix pe Eve cu o încredere în sine îngrijorătoare.

— Eve, vreau să-ți spun ceva, zice el fără să se bâlbâie.

— Mie? întreabă Eve îngrijorată. Ce?

Și apoi Clara îl aude pe fratele ei făcând ceea ce ea însăși îi spusese c-ar trebui să facă. Acum totuși îl imploră din ochi să se oprească din vorbit. Numai că nu se oprește.

— Eve, știi ce ai spus ieri, pe bancă: dacă am ceva să-ți spun, atunci ar trebui să-ți spun, pur și simplu?

Eve aprobă cu o mișcare din cap.

— Ei bine, voiam doar să-ți spun că, în toate modurile posibile, ești cea mai frumoasă fată pe care am cunoscut-o în viața mea.

Lorelei își înăbușă un chicotit când aude asta, dar Rowan nu roșește deloc.

— Și, până să te muți tu aici, continuă neabătut, chiar nu înțelegeam ce e frumusețea, desăvârșirea ei... și, dacă o să-mi petrec toată viața fără să fac asta, atunci probabil o să ajung să fac compromisuri în legătură cu tot, până când o să mă trezesc peste douăzeci de ani sclavagind la un job pe care mi l-am dorit doar pe jumătate, trăind cu o femeie care n-o să fii tu, cu o casă și o ipotecă, o canapea și un televizor cu suficiente canale încât să mă împiedice să mă gândesc la ce dezastru de proporții e viața mea, din cauză că, la vârsta de șaptesprezece ani, n-am străbătut curtea liceului spre cea mai frumoasă și

mai captivantă persoană din lume, să o întreb dacă vrea să iasă cu mine. La cinema. Diseară.

Rămân cu gura căscată toate trei. Lorelei nu mai scoate niciun chicot. Clara se întreabă exact cât sânge o fi băut Rowan. Iar Eve se gândește ce o fi aceea confuzie pufoasă și călduță pe care o simte înlăuntrul ei când se uită fix în ochii încrezători și arzători ai lui Rowan.

— Diseară? izbutește Eve să întrebe, după vreun minut.

— Vreau să te duc la cinema.

— Dar... dar... e luni.

Rowan nu se clintește.

— Mă gândeam să fim neconvenționali.

Eve se gândește. Își dă seama că, de fapt, chiar vrea să iasă cu el, dar rațiunea își spune cuvântul. Își aduce aminte ceva:

— E... ăăă... tata... el...

— O să am grijă de tine, o asigură Rowan. Tatăl tău nu trebuie să...

O voce întrerupe momentul. Un strigăt agresiv și disprețuitor vine din direcția terenului de sport:

— Hei, puță-bleagă!

E Toby, care aleargă spre ei, cu fața zbârcită de ură.

— Cară-te de lângă prietena mea, ciudatule!

Eve îi aruncă o privire furioasă.

— Nu-s prietena ta!

Dar Toby îi dă mai departe pe aceeași temă:

— Ia-ți zborul, Gușă-roșie! Cară-te-n pana mea!

Clarei îi bubuie inima-n piept.

Aici o să se întâmple ceva.

Ochii lui Toby se opresc asupra ei, cu o ură la fel de puternică.

— Și tu, spune el, curvă prefăcută! Ce puii mei i-ai făcut lui Harper?

— Nu i-a făcut nimic lui Harper, spune Eve. Las-o-n pace!

— Știe ea ceva! Voi, ciudații Radley, știți ceva!

— Lasă-mi sora-n pace!

Rowan stă în picioare în fața lui Toby acum, în timp ce alți liceeni încep să observe toată agitația.

— Rowan, spune Clara, neștiind ce să zică în fața acelor oameni.

Dar e prea târziu pentru a mai potoli lucrurile. Toby îl împinge deja pe fratele ei prin curte. Măinile lui îl împung în piept, încercând să-i provoace o replică.

— Haide, băi, Ralanti! Haide, față de stafie! De ce ești în stare? Hai, impresionează-o pe noua ta gagică! Mda! Țsta da, banc! De parcă s-ar atinge ea de-un ciudat ca tine!

— Oh, uau, zice Lorelei. Bătaie!

Și, în tot acest timp, Clara se uită la chipul fratelui ei, știind că el poate să se transforme și să distrugă totul în orice clipă. Toby îl împinge pentru ultima oară, iar Rowan cade pe spate, pe beton.

— Toby, termină! strigă Eve.

S-a ridicat de pe bancă, dar Clara i-a luat-o înaintea.

Ajunge la fratele ei și se lasă în genunchi lângă el. Ochii lui Rowan sunt tot închiși, dar ea vede cum dinții i se schimbă în spatele buzelor. O mișcare subtilă a pielii. Știe ce înseamnă.

— Nu, îi șoptește, în timp ce Toby continuă să-l provoace. Rowan, ascultă-mă! Nu! *Nu!* Te rog! El chiar nu merită!

Îl strânge de mână.

— Nu face una ca asta, Rowan!

Liceenii se uită la ei și râd. Clarei nu-i pasă, pentru că știe că el n-ar trebui decât să deschidă gura pentru ca totul să ia sfârșit.

— Nu, Rowan, nu. Fii puternic, fii puternic, fii puternic... Iar el o ascultă sau, cel puțin, așa pare, pentru că deschide ochii și aprobă cu o mișcare din cap, știind că trebuie să-și protejeze sora nedând-se de gol.

— Sunt OK, îi spune. Sunt OK.

Se întorc în liceu pentru orele de după-amiază, iar ea e destul de ușurată când Eve îl refuză pe Rowan cu toată blândețea posibilă.

— Așadar a rămas stabilit pentru diseară?

— O să mă mai gândesc, îi spune ea în timp ce merg pe vechile coridoare victoriene. Bine?

Băiatul încuviințează din cap, iar Clarei îi e milă de el, fără a bănuî că, o oră mai târziu, în timp ce Rowan citește fără să se bâlbâie cuvintele lui Othello la ora de engleză, Eve îi va strecura un bilețel pe care e scrisă o întrebare.

Întrebarea fiind: „La ce film mergem?”

DISTINCȚIE

— Ați vorbit cu Clara Radley?

Geoff stă aplecat pe fereastră, fumându-și țigara de după-amiază, când sosește Alison Glenny cu întrebarea ei. Își aruncă țigara afară, făcând-o să cadă într-un arc larg spre strada de dedesubt. Se întoarce și închide fereastra.

— Au vorbit doi agenți cu ea.

— Și? Declarația martorului e goală. Nu-i nimic în ea. Ce s-a întâmplat când s-au dus la ea? Radley e un nume vechi de vampiri, iar unul dintre cei mai cunoscuți vampiri din Manchester e un Radley, așa că încerc să văd dacă există vreo legătură.

— S-au dus și-au vorbit cu ea, dar n-a ieșit la iveală nimic semnificativ.

— Nimic?

— Nu.

Oftează:

— Au vorbit cu ea, le-a explicat că nu știe nimic și asta a fost tot.

Ea reflectează o clipă.

— Nu-și pot aminti nimic, așa-i?

— Ce? Habar n-am. Abia ieri s-a întâmplat. Pare...

Ea clatină din cap.

— Nu trebuie să le iei apărarea, domnule comisar. Nu critic pe nimeni. Numai că e posibil să fi fost sugestionați-prin-sânge.

— Ce prin *sânge*?

— Anumiți PN au talente specifice. De obicei, cei mai periculoși și mai amoralii. Beau atât de mult sânge, încât asta le intensifică puterile fizice și mintale.

El râde încurcat.

— Scuze, dragă. Încă încerc să-mi bag în cap toate chestiile astea.

În ochii ei se zărește ceva similar simpatiei:

— Știu, nu-i tocmai lumea în care eram dintotdeauna siguri că credem.

— Nu, drăcia dracului, nu-i.

Alison umblă de colo-colo prin birou. Când se-ntoarce cu spatele, Geoff îi cercetează silueta. E slabă, prea slabă pentru gustul lui, dar se ține dreaptă băț, ca o profesoară de balet. Are *distincție*, ăsta-i cuvântul care-i vine în minte. E genul de femeie în fața căreia Denise întotdeauna se ofilește și amuțește când se întâlnesc ocazional la nunți sau într-una dintre croazierele lor de lux.

— Oricum, spune ea. Am o idee. Ai putea să-mi dai o listă cu toți locuitorii din Bishopthorpe?

— Mda, nicio problemă. De ce? Pe cine cauți?

— Un tip pe nume Copeland, îi răspunde ea pe un ton care pare, dintr-odată, trist și rezervat. Jared Copeland.

THE PLOUGH

Will e din nou în barcă, plutind pe lacul roșu familiar.

De data asta însă Helen e cu el, ținând în brațe un bebeluș, un băiețel cu părul negru, căruia îi cântă să-l adoarmă:

Vâslește, vâslește, vâslește-n bărcuță,
Lin pe râu în jos.
Cu veselie, veselie, veselie, veselie,
Viața-i un vis frumos.

Will vâslește acum, spre țărmul stâncos, privind-o pe femeia pe care o iubește și care cântă mai departe încetișor. În timp ce cântă, ea îi zâmbeste. Este un zâmbet iubitor, necomplicat. El n-are nicio idee ce se va întâmpla odată ce vor ajunge la mal, dar știe că se vor avea unul pe altul și că vor fi fericiți.

Vâslește, vâslește, vâslește-n bărcuță,
Lin pe râu în jos.
Dac-o să vezi un crocodil,
Strigă fioros.

Totuși ceva îl neliniștește. Totul e prea perfect. Simte că îi urmărește cineva de pe stânci. Cineva care e împreună cu Alison Glenny. Este bărbatul care a încercat să-l atace azi-noapte. Ține ceva în sus, spre cer, pentru ca Will să-l poată vedea.

Un cap din al cărui gât picură sânge în lac.

Se oprește din vâslit, dar barca se îndreaptă mai departe spre bărbat, apropiindu-se suficient de mult de mal încât Will să-și dea seama că acel cap tăiat e al lui.

Chipul îl scrutează ca o mască de groază. Gura i se cascadează din cauza terorii.

Cuprins de panică, Will își pipăie propriul gât și-l descoperă perfect, intact.

— Cine sunt eu? întreabă, întrerupând cântecul de leagăn al lui Helen.

Ea pare nedumerită, de parcă ar fi cea mai prostească întrebare pe care a auzit-o vreodată.

— Știi cine ești, spune cu tandrețe. Ești un om foarte bun și blând.

— Dar cine?

— Ești cine ai fost dintotdeauna. Bărbatul cu care m-am măritat. Ești Peter.

Apoi ea țipă, văzându-l pe bărbat și capul tăiat. Și micuțul Rowan țipă. Un urlet de bebeluș, cumplit și de neconsolat. Will se trezește cu o smucitură și aude un țipăt straniu, slab. Casetofonul lui îi molfăie una dintre casetele de adormit. *Psychocandy* de Jesus and Mary Chain. Un băutor de sânge mai slab de înger ar vedea în asta un semn.

Aruncă o privire afară, la ziua hidos de însorită. Și la bărbatul care se îndepărtează.

El e.

— Dusu-s-a omul cu toporul, mormăie Will și decide să îl urmeze.

Înșfacă ochelarii de soare și iese în lumina strălucitoare a zilei, urmărindu-l pe bărbat tot drumul până la pubul de pe strada principală, cu panoul lui publicitar pentru canalele de televiziune Sky Sports și viziunea pastorală a unei Anglii demodate pictate pe firmă, sub numele locului: The Plough^[42].

El scrisese cândva o poezioară prostească, pe care doar o schițase într-unul dintre jurnalele sale la puțin timp după ce încetase să se mai vadă cu Helen. *Pajiștea roșie* o numise, după numele lui de familie.

Ară pajiștea roșie până când
Nimic pe întinsul ei nu-i;
Ară pământul până-l usuci
Și soarbe din venele lui.

The Plough e un pub în care, în mod normal, Will nici măcar n-ar visa să intre. E genul de local cuminte pentru clienți care abia dacă mai sunt conștienți că trăiesc și care se holbează fără nicio expresie în sus, la transmisiuni sportive cu sonorul oprit.

Până ajunge el acolo, bărbatul și-a primit deja băutura, un whisky, și stă cât mai ferit posibil, într-un ungher îndepărtat. Will se îndreaptă într-acolo și se așază pe un scaun în fața lui.

— Se spune că pubul e o instituție pe cale de dispariție, zice Will și se gândește la toți acei făr-de-sânge care plonjează de pe faleze abrupte și privesc întinderea mării înaintea să sară. Nu se potrivește cu viața din secolul XXI. Nu mai există sentimentul comunității. Totul e atomizat. Știi, oamenii trăiesc în niște cutii invizibile. E îngrozitor de trist... totuși există momente când doi străini pot să stea și să aibă o mică discuție în *tête-à-tête*.

Se oprește, studiind chipul bătut, devastat al omului:

— Desigur, noi nu suntem doi străini.

— Cine sunt eu? întreabă bărbatul, iar tonul lui e un capac peste toate forțele care-or fi înlăuntrul lui.

Întrebarea e ecoul celei din visul lui Will. Aruncă o privire spre whiskyul omului.

— Cine e, în fond, oricare dintre noi? Oamenii care nu pot s-o lase baltă.

— Ce nu pot să lase?

Will oftează.

— Trecutul. Conversațiile față în față. Grădina Raiului.

Bărbatul nu spune nimic. Doar stă acolo, uitându-se la Will cu o ură care contaminează aerul dintre ei. Tensiunea persistă, chiar și când chelnerița vine la masa lor.

— Doriți să aruncați o privire în meniul nostru pentru prânz? întreabă ea.

Will îi admiră rotunjimea drăguță. *Un ospăț umblător.*

— Nu, spune bărbatul fără să ridice măcar privirea.

Will se uită în ochii fetei și îi țintuiește:

— Eu mă uit cu atenție la ce mănânc.

Chelnerița pleacă, iar bărbatii rămân într-o tăcere încordată, care-i leagă laolaltă.

— Pot să te întreb ceva? spune Will după un timp.

Bărbatul soarbe din whisky în loc să-i răspundă.

Will își pune oricum întrebarea:

— Ai fost vreodată îndrăgostit?

Bărbatul pune jos paharul și se holbează la Will, cu o privire oțelită. Reacția care era de așteptat.

— O singură dată, răspunde el, iar cuvintele nu sunt decât un cârâit din fundul gâtului.

Will dă aprobator din cap.

— Întotdeauna se întâmplă o singură dată, nu-i așa? Restul... nu mai sunt decât ecouri.

Bărbatul clatină din cap:

— Ecouri.

— Vezi tu, eu iubesc pe cineva. Dar n-o pot avea. Joacă rolul nevestei perfecte în Căsătoria Altcuiva. E o producție care a ținut mult timp capul de afiș.

Will se apleacă, cu un umor maniacal în ochi, apoi șoptește:

— *Soția, fratelui meu.* Și am avut o relație serioasă cu ea.

Se oprește, ridicându-și mâna într-un gest de scuză:

— Îmi pare rău, probabil că n-ar trebui să-ți spun toate astea. Numai că-i foarte ușor să vorbească omul cu tine. Ar fi trebuit să te faci preot. Acum tu. Cine a fost iubirea ta?

Bărbatul se apleacă, la rândul lui, iar fața îi zvâcnește în fiecare clipă din cauza furiei reprimată. Altundeva în pub, un aparat de joc mecanic s-a împroașcă monede.

— Soția mea, spune omul. Mama copilului meu. O chema Tess. Tess Copeland.

Brusc, Will își pierde echilibrul. Pentru o secundă, e înapoi în barca aceea cu vâsle. Numele

„Tess Copeland” e un ghimpe din trecutul lui. Își aduce aminte noaptea aceea, când a băut câteva pahare cu ea în barul căminului studentesc, discutând jucăuș despre filosoful francez Michel Foucault, ale cărui teorii despre sex și nebunie colonizau, în mod bizar, aproape fiecare pagină a disertației ei. („Așadar cum *exact* era Wordsworth – stai să nu greșesc – «un pedagog empirico-transcendent dezindividualizat și confuz genealogic»?”) Ea voia să se întoarcă la soțul său și nu avea habar ce face atât de târziu în noapte cu îndrumătorul ei.

— Oh... eu... spune Will, rămas cu adevărat fără cuvinte.

Acțiune.

Consecință.

Totul se echilibrează, în cele din urmă.

— Doar un alt ecou pentru tine, presupun. Vezi tu, te-am văzut când ai făcut-o. Te-am văzut zburând departe cu ea.

Will își aduce aminte ce s-a întâmplat mai târziu în acea noapte. Cum a ucis-o în campus. Cum a auzit pe cineva alergând în apropiere.

Strigătul.

El era.

Încearcă să se adune.

Am omorât sute. Țsta nu-i decât un fir de nisip. Bărbatul ăsta își neglija soția. Bărbatul ăsta n-a reușit s-o protejeze. Mă urăște pentru că propria vinovăție îl face să mă urască.

Și, dacă n-ar fi apărut Will, ar fi ajuns să-și urască soția până acum. Pentru că ea și-ar fi luat masteratul și ar fi turuit despre Foucault și Leonard Cohen și despre poezii pe care el nu le citise și l-ar fi țâțâit fiindcă se uită la fotbal.

Asta-i ideea prostească în toate relațiile dintre cei fără-de-sânge. Se bazează pe faptul că oamenii vor rămâne la fel, că vor sta în același loc în care erau în urmă cu un deceniu, când s-au cunoscut. Or, fără îndoială, realitatea e că legăturile dintre oameni nu sunt permanente, ci vremelnice și aleatorii, ca o

eclipsă solară sau ca norii care se întâlnesc pe cer. Există într-un univers în continuă mișcare, plin de obiecte care se mișcă în permanență. Așa că destul de curând el ar fi înțeles că nevasta lui gândește ceea ce gândeau atât de mulți dintre cei pe care îi mușcase Will. Ea s-ar fi gândit: *Aș putea să am parte de unul mai bun.*

Bărbatul arată îngrozitor. Ponosit, epuizat, dărâmat. Și Will își dă seama, judecând după parfumul acru al sângelui său, că nu așa au stat lucrurile mereu. Cândva, el a fost un alt om, numai că s-a stricat, s-a înăcrit.

— Jared, nu-i așa? Lucrai în poliție, îți amintește Will.

— Da.

— Dar până-n noaptea aia... nu știai. Despre cei ca mine.

— Nu.

— Îți dai seama c-aș fi putut să te omor azi-noapte? îl întreabă Will.

Jared ridică din umeri, de parcă viața lui n-ar fi o mare pierdere, înainte ca Will să-i țină un monolog pe care îl aude jumătate de bar.

— Un topor? Să mă decapitezi? spune chiar când chelnerița trece pe lângă ei, ducând farfurii cu *ploughman's lunch*⁽⁴³⁾ la mesele de afară. Tradiția spune că te-ai descurca mai bine cu ceva care să străpungă inima. O țepușă sau ceva asemănător. Firește, există și pedanți care insistă că trebuie să fie din lemn de păducel, dar adevărul e că orice lucru îndeajuns de tare și de lung o să-și facă treaba. Desigur, ai nevoie și de un avânt al naibii de mare. Dar chestia e că n-o să se-ntâmples niciodată așa ceva, nu? Vampirii ucid vampiri. Oamenii, nu. Nu se-ntâmplă una ca asta.

Expresia îi devine serioasă.

— Acum, să știi că, dacă nu dispari din câmpul meu vizual, o să-mi cobor standardul și o să-i trag o beție cu sângele tău amar și borșit.

Mobilul lui Jared începe să sune. Îl ignoră. De fapt, abia dacă-l aude. Se gândește la Eve. Cum simplul fapt de a sta aici și de a purta această conversație ar putea să-i pună viața și mai mult în pericol. Frica îl năpădește ca un torent și se ridică în picioare cu inima bubuindu-i la fel de tare și de repede ca în noaptea aceea din urmă cu mai bine de doi ani. Se îndepărtează cu un mers țeapăn și iese în aerul blând al după-amiezii, iar la început nu-și dă seama că telefonul îi sună din nou.

Will îl lasă să plece. După o vreme, se ridică și se duce să se uite prin selecția oferită de tonomatul maro și anost, care atârână pe perete ca un automat de țigări de pe vremuri. *Under My Thumb* de Rolling Stones e cea mai bună melodie pe care o oferă, așa că o pornește și se întinde pe locul unde a stat înainte.

Oamenii observă, dar nimeni nu spune nimic.

El doar zace acolo, în timp ce cântă muzica, gândindu-se că totul e clar de acum.

It's down to me the way she talks when she's spoken to^[44]...

Nu-i mai pasă de Manchester.

Nu-i mai pasă de Isobel sau de Black Narcissus, de Societatea Sheridan sau de oricare dintre clicile băutorilor de sânge.

Va rămâne aici, în Bishopthorpe, cu Helen, și va spera într-o a doua eclipsă de soare.

TROTUAR

Jared tremură la gândul că e posibil să fi distrus totul.

Apel anonim.

Răspunde.

— Jared, Alison Glenney la telefon.

E o voce pe care nu se aștepta s-o mai audă vreodată. Își amintește când a auzit-o ultima oară, în biroul ei, când i-a dat cel din urmă avertisment: *Îți înțeleg durerea, dar, dacă mai continui așa, dacă dai totul în vileag, o să pui sute de vieți în pericol. Totul spus fără să admită în vreun fel ironia faptului că soția lui murise tocmai pentru că nimic din toate acestea nu fusese făcut public. N-o să am altă variantă, domnule inspector, decât să te dau afară pe motiv de sănătate mintală și să mă asigur că ești internat cu forța.*

Apoi petrecuse două luni într-un spital de nebuni, în timp ce fiica lui fusese silită să stea cu mama lui arțăgoasă și bolnavă în stadiu terminal. Iar el stătuse acolo, burdușit cu stabilizatori de dispoziție în concentrații industriale de niște doctori care primeau de la stat prime ridicol de mari pentru a ține minte „binele comun” pe care îl făceau în folosul societății.

— Cum ai obținut numărul ăsta? o întreabă, dându-și seama că trebuie să existe vreo legătură între acest apel și prezența lui Will acolo.

— Nu ți-ai schimbat numele. N-a fost prea greu.

— N-am nimic de ascuns. N-am făcut nimic rău.

Ea oftează.

— Jared, nu-i deloc nevoie să fii în defensivă! Te sun cu vești bune. Vreau să-ți spun ceva. Despre Will Radley.

El nu răspunde. Ce ar putea ea să vrea să-i spună, iar el să nu știe deja?

După o pauză lungă, ea îl anunță:

— Avem libertatea de a-l vâna și de a-l răpune.

— Ce?

— Am făcut presiuni unde trebuie. Societatea Sheridan vrea să scape de el la fel de mult pe cât vrem și noi. S-a purtat prea excentric în ultima vreme.

Cuvântul îl enervează pe Jared.

— Mai *excentric* decât s-o omoare pe soția unui ofițer criminalist într-un campus universitar?

— M-am gândit doar c-ai vrea să știi. O să facem tot ce ne stă în puteri să-l prindem. Și de asta te-am și sunat. E acolo? Adică de asta te-ai mutat în Bishopthorpe?

Face o pauză, simțindu-l reticent să-i ofere vreo informație.

— Uite ce-i: dacă ne spui că-i acolo, o să facem tot ce putem. Îți promit. O să poți trece peste asta, să-ți vezi de viața ta. Asta vrei, nu-i așa?

Jared continuă să meargă repede. Pubul a rămas acum mult în urmă, firma nu mai e decât un pătrățel maro. Își amintește ce i-a spus Will cu doar câteva momente în urmă: *Chestia e că n-o să se-ntâmpile niciodată așa ceva, nu?*

— Da, izbutește Jared să spună în telefon. E aici.

— Bine. Așa. Încă un lucru. Ce știi despre relația lui cu ceilalți membri ai familiei Radley? E ceva de care ne-am putea folosi? Orice?

Jared se gândește la ce i-a spus Will în pub. *Soția fratelui meu.*

— Da. Ar fi ceva.

„Dacă sângele-i răspunsul înseamnă că
pui întrebarea greșită.”

Manualul abstinentului, ediția a II-a, p.
101

O CONVERSAȚIE DESPRE LIPITORI

Will își aduce aminte prima noapte când Peter a adus-o pe Helen în apartamentul lor din Clapham. Avea instructajul făcut dinainte să vină ea. Trebuia să se poarte cât putea el de bine și nu să nu se dea de gol.

Fără bancuri cu Dracula, fără ocheade pătimăse spre gâtul ei, fără dezvăluiri inutile despre lumina soarelui sau usturoi. Peter îi spusese că ține cu adevărat la Helen, o medicinăstă colegă cu el, și că nu intenționează să înjosească relația lor la nivelul unei simple ședințe de mușcat și supt sânge. În orice caz, nu încă. Peter pomenise chiar și cuvântul cu „c”, zicând că se gândește să-i spună adevărul, tot adevărul și numai adevărul, în speranța că o va atrage spre o convertire voluntară.

— Glumești, spusese Will.

— Nu, nu glumesc. Cred că o iubesc.

— Dar s-o *convertești*? Ăsta-i un pas dincolo de iubire, Petey.

— Știu, dar cred cu adevărat că ea e aleasa mea.

— *Zut alors!* Tu chiar ești serios, nu-i așa?

— Mda.

Will a fluierat, prelung și încet:

— Ei bine, ți-o faci cu mâna ta!

Pentru Will, convertirea fusese dintotdeauna un concept ipotetic. Știa că e ceva posibil din punct de vedere fizic și, totodată, ceva ce se întâmpla destul de des, dacă judecai după populația de vampiri adulți în continuă creștere, dar de ce naiba și-ar fi dorit cineva cu adevărat să facă una ca asta rămânea un mister pentru el.

În fond, convertirea avea consecințe importante și pentru convertitor, și pentru convertit. Să te silești să sângerezi în asemenea cantități atât de repede după ce ai gustat sângele cuiva te slăbea emoțional și te făcea să te atașezi de respectiva persoană la fel cum se atașa ea de tine.

— De ce dracu' aş vrea să-mi fac una ca asta? spunea Will ori de câte ori era întrebat dacă ar lua în calcul așa ceva.

Totuși ce voia Peter era treaba lui Peter și numai a lui, iar Will era prea libertin ca să i se pună de-a curmezișul sau să-l judece. Cu toate acestea, era curios să vadă cine reușise să-i răpească inima unui Radley pursânge.

Își amintește exact ce a simțit în clipa în care a văzut-o.

Absolut nimic.

La început.

Era doar o altă tipă făr-de-sânge atrăgătoare într-o lume plină de făr-de-sânge atrăgători. Însă, pe măsură ce acea primă seară se scurgea, și-a dat seama cât de incredibil de sexy e: ochii, șaua lină a nasului, modul clinic în care vorbea despre anatomia umană și despre diferitele proceduri chirurgicale („și apoi trebuie să tai artera pulmonară dreaptă...”).

Ea iubea arta. Mergea la cursuri de desenat după model în serile de marți și avea gusturi eclectice. Îi adora pe Matisse și pe Edward Hopper, dar și cheștiile vechi renascentiste. Îl iubea pe Veronese și părea să n-aibă nicio idee că acesta fusese unul dintre cei mai destrăbălați vampiri venețieni care lăsaseră vreodată pete de sânge într-o gondolă.

Și purtaseră o conversație despre lipitori. Fiindcă ea știa o grămadă de lucruri despre lipitori.

— Lipitorile sunt subapreciate, a spus Helen.

— Sunt de acord.

— O lipitoare e o vietate uluitoare.

— Sunt convins.

— Tehnic, sunt anelide. Ca râmele. Dar sunt mult mai avansate. Lipitorile au treizeci și patru de creieri, care pot prezice furtunile cu fulgere și au fost folosite în medicină încă de pe vremea aztecilor.

— Da chiar te pricepi la lipitori!

— Le-am studiat pentru lucrarea de licență. Despre modurile în care pot fi folosite pentru a

ameliora osteoartrita. Încă e o teorie controversată.

— Știi, mai există un tratament pentru osteoporoză, a spus Will, înainte ca Peter să reușească transmițându-i să n-o mai ia pe arătură.

Ea a câștigat partidele de blackjack pe care le-au jucat în noaptea aceea, fiindcă știa când să se oprească. În plus, nu era distrasă de parfumul ei, cum erau, cu siguranță, Will și Peter. Avea atât de multe arome, erau atâtea note diferite în sângele ei, încât cei doi frați ar fi putut sta ore întregi pe mutește încercând să le distingă.

Versiunea lui Helen despre acele evenimente era că Will n-o dorise decât pentru că era cuplată cu frate-său. Dar Will își amintește că încerca disperat să *nu* o aprecieze. Nu voise niciodată să simtă pentru o femeie altceva decât dorința simplă și directă de a-și satisface setea. „Pentru mine, emoțiile erau doar șuvoaie involburate care se repezeau direct spre cascada convertirii”, așa explicase totul în jurnalul său. „Or, eu doream să rămân în băltoacele plăcerii facile.” Voia ca Peter s-o părăsească pe Helen și amândoi s-o uite. Dar Peter și Helen erau nebuni unul după celălalt. Erau *fericiți*, iar Will nu suporta să fie în preajma acelei fericiri. Nu fără să pună la cale distrugerea ei.

— O iubesc, i-a spus Peter fratelui său. O s-o convertesc și o să-i spun cine sunt.

— Nu! Să nu faci una ca asta!

— Ce? Parcă ziceai că mi-o fac cu mâna mea. Că eu decid.

— Ascultă ce-ți spun: mai așteaptă un pic. Vreo doi ani. Tu poți să trăiești două sute. Gândește-te numai! Doi ani înseamnă doar unu la sută din viața ta.

— Dar...

— Și dacă o să-ți mai placă după timpul ăsta, abia *atunci* spune-i ce ești și ce faci când ea doarme. Și, dacă și tu îi mai placi ei, însoară-te cu ea și convertește-o în noaptea nunții.

— Nu știu dacă pot rezista atâta vreme fără s-o mușc.

— Dac-o *iubești*, o să poți.

Când spusese toate acestea, Will se îndoia că Peter o să aibă răbdare. Bănuia că o să se plictisească de Helen și o să se întoarcă la benchetuiala cu Will, fiindcă, mai mult ca sigur, nopțile nesfârșite de copulat fără pic de sânge aveau să-l calce pe nervi. Fie avea să izbucnească și s-o muște în timpul unei partide de sex, fie o s-o părăsească, pur și simplu.

Dar nu.

După doi ani de mers la cinema și de plimbări prin parcuri, Peter încă se ținea tare pe poziții. Între timp, Will preda, chipurile, la Londra, dar, în realitate, abia dacă trecea pe acolo. Era mereu plecat, bătând lumea-n lung și-n lat. Într-o noapte îl rugase pe Peter să se întâlnească la Praga, pentru a vizita Nekropolis, unul dintre cluburile de vampiri care apăruseră în jurul pieței Wenceslas după Revoluția de Catifea.

— N-ați intrat încă în declin? îl întrebase strigând să se facă auzit peste pulsul industrial al muzicii techno.

— Nu, i-a răspuns Peter, n-am fost niciodată mai fericit. Pe bune. E amuzantă. Mă face să râd. Alaltăieri seara, când am ajuns acasă, ea...

— Păi, să nu grăbești lucrurile.

În rarele ocazii când a văzut-o pe Helen în această perioadă, Will a avut o senzație stranie, ca o bătaie de aripi în stomac, pe care a încercat de fiecare dată s-o pună pe seama privării de sânge sau a faptului că umblase pe afară înainte de lăsarea întinericului. După ce o vedea simțea întotdeauna nevoia să iasă la vânat după sânge. Adesea, pur și simplu dădea o fugă până la Manchester, unde comunitatea vampirilor începuse să înflorească, și se ghiftuia cu orice gât oferit de bunăvoie – sau nu – care îi era pe plac.

Și apoi s-a întâmplat.

Pe 13 martie 1992, Peter i-a mărturisit fratelui său că îi spusese lui Helen tot.

— *Tot?*

Peter a aprobat din cap și a mai sorbit niște sânge, direct din borcan.

— Știe cine sunt și mă acceptă.

— Ce încerci să-mi spui?

— Păi... o să ne căsătorim. În iunie. Am stabilit deja data la starea civilă. Vrea să o convertesc în luna de miere.

Will a simțit, străduindu-se din răspuțeri s-o alunge, o dorință puternică de a-i înfige o furculiță în ochi fratelui său.

— Oh, a spus el. Mă bucur sincer pentru tine.

— Știam c-o să te bucuri. În fond, n-am făcut decât să-ți urmez sfatul.

— Exact. Foarte adevărat, Peter. Te-ai abținut multă vreme, apoi i-ai spus.

Will era în cădere liberă.

Zâmbea fără să vrea, ceva ce nu mai făcuse în niciun alt moment din viața lui. Peste tot prin bucătărie erau urmele ei (o carte de bucate pe masă, schița unui nud înrămată pe perete, un pahar murdar de vin din seara precedentă), iar el avea nevoie să iasă de acolo. Așa că a plecat, atingându-i în treacăt o haină de pe hol în drumul spre ieșire.

Abia a doua zi, când Helen a venit la el, într-un vis iluminat și aranjat de Veronese, a înțeles adevărul. Ea stătea, pur și simplu, acolo, în mijlocul unui soi de banchet venețian din secolul al XVI-lea, în timp ce un sclav pitic îi turna vin în pocalul de aur pe care îl ținea în mână. Câtă vreme toate celelalte femei, de o frumusețe maiestuoasă, erau împodobite cu mătăsuri de un roșu aprins și splendide rochii de basm, Helen era îmbrăcată exact ca prima oară când o văzuse. O helancă simplă din fibră acrilică, fără pic de machiaj evident și cu părul coafat doar de mama natură și de pieptăn. Cu toate acestea, nimeni din acea frescă onirică mișcătoare nu se putea compara nici pe departe cu ea și nici nu-i putea stârni câtuși de puțin interesul lui Will.

În timp ce plutea din ce în ce mai aproape de nesfârșita masă de banchet, l-a remarcat pe bărbatul de lângă Helen. Avea o cunună de lauri pe cap și era

îmbrăcat ca un prinț renescentist. Îi șoptea lui Helen la ureche cuvinte nedeslușite și o făcea să zâmbească. Abia când bărbatul s-a ridicat în picioare, și-a dat seama că e Peter.

Fratele lui și-a lovit pocalul cu o furculiță de aur. Toată lumea, chiar și maimuțele, s-au oprit să asculte.

— Vă mulțumesc, vă mulțumesc, lorzi, duci, pigmei, pitici, jongleri c-un singur braț, primate inferioare, domni și domnițe. Mă bucur că ați putut veni cu toții aici, în această zi specială pentru noi. Viața mea e împlinită de acum, că Helen e mireasa mea...

Helen își examina friptura de flamingo din farfurie și zâmbea cu o grație plină de modestie.

— ...și tot ce mi-a mai rămas mie de făcut e să desăvârșesc legătura noastră specială.

Și Will a privit cu groază cum Peter trage în jos gulerul helăncii ei și o mușcă. Groaza lui a sporit când a văzut-o pe Helen gâfâind, cu răsufierea tăiată de plăcere.

Lui Will nu îi plăcuseră niciodată nunțile, dar niciuna nu îl tulburase vreodată ca asta. În timp ce îl urmărea pe Peter turnându-i lui Helen pocalul de vin pe gât, și-a dat seama că acela nu e deloc vin, ci sângele fratelui său. S-a repezit în zbor, strigând „Nu!”, iar sute de maimuțe au sărit și l-au sufocat în beznă. Când s-a trezit, acoperit de o sudoare rece, a priceput că imposibilul se petrecuse.

Will Radley se molipsise de ceva ce părea să fie, în toate felurile nebunești și hidoase, nimic altceva decât dragoste.

Cu două săptămâni înainte ca adevărata nuntă să aibă loc, se întorsese la Londra, dormind într-o dubiță pe care o furase de la un rastafarian alb din Camden. Trecuse pe la ei într-o seară, știind că fratele lui nu e acasă, și nu se putuse stăpâni.

— Helen, te iubesc!

Ea se întorsese dinspre știrile TV pe care le urmărea (alte lupte în Iugoslavia) pentru a se uita la

el, lăsându-se pe spate în balansoarul ei de la second-hand.

— Poftim?

Will i-a susținut privirea, fără să zâmbească, concentrându-se cu toată atenția asupra sângelui ei.

— Știu că n-ar trebui să spun asta, fiindcă Peter e fratele meu și tot restul, dar te ador.

— Vai, Will, nu fi ridicol!

— Bate-ți joc de mine cât vrei, dar eu chiar vorbesc serios. Nu mă pot uita la tine, nu-ți pot auzi vocea sau nu-ți pot simți parfumul fără să vreau să te iau în brațe și să zbor cu tine departe, departe.

— Will, te rog, a spus ea.

În mod clar, nu era interesată de el în felul acela.

— Peter e fratele tău.

El nu a dat din cap, nici că „da”, nici că „nu”. A rămas nemișcat, pe cât i-a stat în puteri, având grijă ca amândoi să se privească fix ca mai înainte. Afară se auzea sirena unei mașini de poliție care vuia înaintând pe Clapham High Street.

— Ai dreptate, Helen. Cele mai multe adevăruri profunde sunt deplasate. Dar, dacă-mi permiți să fiu brutal de sincer, fără adevăr ce mama dracului de sens mai are totul? Ai putea, te rog, să-mi spui?

— Peter o s-ajungă dintr-o clipă-n alta. Trebuie să încetezi să mai vorbești așa!

— Așa aș face, Helen. Desigur c-așa aș face. Dacă n-aș ști, sincer, că și tu simți exact la fel.

Ea și-a dus mâna la ochi, pentru a nu-l mai privi.

— Will...

— Știi că vrei să te convertesc, Helen.

— Cum poți să-i faci una ca asta? Propriului tău frate?

— Cu destul de multă ușurință, din câte-mi dau seama.

Ea s-a ridicat în picioare și a ieșit din cameră. El a urmat-o pe hol, a văzut toate hainele care stăteau ca un șir de oameni întorși cu spatele la ei. A sugestionat-o prin sânge cu toată puterea lui.

— Știi că nu vrei să te convertească Peter. Știi prea bine. Haide, nu fi slabă, Helen! N-ai decât o

viață. Măcar s-o folosești pentru a gusta ce vrei să guști. Dacă mai aștepți două săptămâni, totul o să se termine și o să fii a lui, iar noi doi n-o să mai avem nicio șansă, Helen. Ai ucide totul din fașă. Și o să te urăsc la fel de mult pe cât o să te urăști tu însăși.

Ea era năucită. Nu-și dădea seama că el nici măcar nu-i vorbește ei, ci sângelui ei.

— Dar îl iubesc pe Peter...

— Măine e-n tura de noapte. Am putea zbura până la Paris împreună. Am putea să ne distrăm pe cinste. Tu și cu mine, înălțându-ne deasupra Turnului Eiffel.

— Will, te rog...

Helen era la ușă de-acum. El nu mai avea decât o șansă. Așa că a închis ochii și a prins tot universul în parfumul sângelui ei. S-a gândit la acel francez bătrân și ahtiat de sânge, Jean Genet, și a citat din el:

— „Cine n-a trăit extazul trădării nu știe nimic despre extaz.”

Și apoi i-a spus o sută de lucruri menite să-i anihileze adevărata persoană.

A întins mâna spre ea. Și, într-un fatidic moment de slăbiciune, ea l-a luat de mână.

— Haide! i-a spus el, simțind acea bucurie profundă care-l cuprindea ori de câte ori omora fericirea cuiva. Să ieșim.

PROPUNERE

La aproape două decenii după această convorbire cu Will, Helen, cu capul și gâtul încă furnicând-o din cauza energiei nervoase, o conduce pe o polițistă în sufrageria sa.

— Vrei o cafea, Alison? întreabă ea. Alison ai spus că te cheamă, nu-i așa?

— Da. Dar, nu, nu e nevoie de cafea.

Alison vorbește pe un ton rece și oficial, iar Helen se întreabă dacă nu cumva se află acolo pentru ceva mai mult decât niște simple întrebări de rutină.

— Clara e la școală acum, spune.

— Nu mă aflu aici pentru a sta de vorbă cu fiica dumneavoastră.

— Am avut impresia că ai spus că are legătură cu Clara.

Alison încuviințează din cap:

— Doresc să vorbesc *despre* ea, nu *cu* ea, doamnă Radley.

În urmă cu câteva ore, Helen sosise acasă pentru a urmări știrile, dar nu văzuse nimic despre faptul că ar fi fost descoperit cadavrul băiatului. Se simțise ușurată. Poate că prietenele ei din clubul de lectură se înșelaseră. Toată ușurarea îi dispare însă la auzul următoarei declarații a lui Alison:

— A fost găsit cadavrul lui Stuart Harper, spune aceasta. Știm că fiica dumneavoastră l-a ucis.

Helen deschide și închide gura, fără să scoată niciun sunet. Gâtul îi este uscat, dar își simte brusc palmele îmbibate de transpirație.

— Ce? Clara? A omorât pe cineva? Nu fi... asta-i atât de...

— Incredibil?

— Ei bine, da.

— Doamnă Radley, noi știm ce a făcut ea și cum a făcut-o. Toate dovezile există pe cadavrul băiatului.

Helen încearcă să se consoleze cu ideea că Alison blufează. În fond, cum ar putea să existe vreo dovadă pe cadavru? Doar n-au prelevat nicio probă de la Clara pentru a-i depista ADN-ul. „Noi știm ce a făcut și cum a făcut-o.” Nu, nu vorbește serios. Nu arată ca o femeie care ar crede cu ușurință că există vampiri sau că o liceană de cincisprezece ani poate omorî un băiat folosindu-și doar dinții.

— Îmi pare rău, spune Helen, dar sunt convinsă că te înșeli.

Alison ridică din sprâncene, de parcă s-ar fi așteptat ca Helen să spună așa ceva.

— Nu, doamnă Radley. Vă asigur că toate pisteleduc conduc către fiica dumneavoastră. E într-o situație foarte gravă.

Incapabilă să gândească limpede cu atâtea semnale de panică potopindu-i creierul, Helen se ridică în picioare să facă întocmai ce a făcut și ieri.

— Îmi cer scuze, spune. Lipsesc doar o clipă. Trebuie să mă duc să fac ceva.

Nici nu apucă să iasă din cameră, că aude întrebarea lui Alison:

— Unde vă duceți?

Helen se oprește, uitându-se fix la umbra ei pală de pe covor.

— Am auzit mașina de spălat. Bipăie.

— Nu, doamnă Radley, nu bipăie. Vă rog, vă asigur că e în interesul dumneavoastră să vă întoarceți și să luați loc. Am o propunere pentru dumneavoastră.

Helen merge mai departe, sfidând-o pe comandanta-adjunctă. Nu are nevoie decât de Will. El poate să o sugestioneze-prin-sânge pe femeia asta și să facă în așa fel încât toate problemele să dispară.

— Doamnă Radley? Vă rog să vă întoarceți.

Numai că ea deja a ieșit din casă și se îndreaptă spre dubiță. Pentru a doua oară în acel weekend, e recunoscătoare că Will e acolo, fiindcă, poate, amenințarea pe care o reprezintă el pentru ea e mai mică decât amenințările cărora numai el le poate

pune capăt. Amenințările la adresa fiicei sale, a familiei sale, a tot.

Bate în portiera dubiței.

— Will?

Niciun răspuns.

Aude pașii cuiva care fac pietrișul de pe alee să scârțâie.

Alison Glenney vine spre ea, pasivă și fără să mijească ochii, în ciuda luminii puternice. Probabil c-ar fi în stare să se holbeze la soare și nici să nu clipească măcar.

— Will? Te rog! Am nevoie de tine. Te rog!

Bate din nou. Un cioc-cioc-cioc imperios, care, din nou, e întâmpinat doar de tăcere. Îi trece prin cap să deschidă portiera, fiindcă știe că Will nu-și bate niciodată capul cu încuietori, dar nu mai are șansa s-o facă.

— Ei bine, doamnă Radley, ăsta chiar că-i un loc ciudat de ținut mașina de spălat.

Helen izbutește să zâmbească:

— Nu, doar că... știți, cumnatul meu e avocat. Ar putea să-mi ofere consultanță juridică.

Se uită la dubiță și își dă seama că n-a văzut în viața ei un vehicul cu mai puține șanse de a fi deținut de un membru al baroului.

— Adică a studiat dreptul. El a tot... călătorit.

Alison aproape că zâmbește, după cum observă Helen.

— Avocat! Asta chiar că-i interesant!

— Da. M-aș simți mult mai în largul meu să stau de vorbă cu tine dacă ar fi și el de față.

— Pun pariu că v-ați simți mai bine! Numai că el e la pub.

Pe Helen informația asta o dă peste cap.

— La pub? Cum de...

— Îl cunosc pe cumnatul dumneavoastră, spune Alison, și, din câte știi, nu-i avocat.

— Uite ce-i... începe Helen, aruncând o privire spre Orchard Lane.

Umbrele aruncate de trunchiurile copacilor fac dungi pe macadam ca o zebra fără sfârșit.

— Uite ce-i... uite...

— Și știm totul și despre puterea lui de a sugiona-prin-sânge, doamnă Radley.

— Ce?

Helen simte c-o ia amețala.

Alison vine mai aproape de ea și coboară vocea, și ca ton, și ca volum:

— Știu că încercați să fiți o persoană cumsecade, doamnă Radley. Știu că n-ați mai sărit calul de foarte mult timp. Vă pasă de familia dumneavoastră. Înțeleg asta. Dar fiica dumneavoastră a omorât pe cineva.

Frica lui Helen se transformă în mânie. Pentru o clipă, uită unde se află și cu cine vorbește.

— N-a fost vina ei. Chiar n-a fost. Băiatul... el o pusese la pământ. O atacase și ea nici măcar nu știa ce face.

— Îmi pare rău, Helen, dar sunt sigură c-ai auzit ce păteau pe vremuri vampirii identificați.

Din nou, Helen și-o imaginează pe fata ei cu inima străpunsă de săgeata unei arbalete.

Alison continuă:

— Dar lucrurile au evoluat, oarecum, din anii 1980 și 1990. Acum avem o abordare mai inteligentă. Dacă vrei s-o scapi cu viață pe fata ta, o poți face. Eu conduc Unitatea pentru Prădători Nenumiți. Și asta înseamnă că eu răspund de găsirea soluțiilor în sânul comunității, prin negocieri.

Comunitatea. Helen își dă seama că, în ochii lui Alison, ea este asemenea oricărui băutor de sânge din Anglia.

— O învoială?

— Nu minimizez ce i-a făcut fiica dumneavoastră acelui băiat, dar, dacă e să fiu complet cinstită, doamnă Radley, munca mea depinde mult de statistici. Vampirii care omoară o singură persoană în toată viața lor nu sunt la fel de periculoși ca aceia care ucid de două ori pe săptămână. Știu că unui vampir asta trebuie să i se pară cam utilitarist și lipsit de poezie, dar e o situație complicată din punct de vedere etic și, dac-o

transformăm în numere simple, totul devine mai ușor de gestionat. Și există un mod prin care puteți anula singura crimă a fiicei dumneavoastră. În ochii poliției, cel puțin.

Helen simte că i se aruncă un soi de colac de salvare, dar se întreabă ce o fi având Alison în minte.

— Uite ce-i, mie nu-mi pasă decât de Clara. Aș face orice s-o protejez. Familia înseamnă totul pentru mine.

Alison o studiază o vreme, chibzuind.

— Acum, în termenii acestui joc al numerelor, există un vampir pe care nouă chiar că ne-ar plăcea să-l vedem îndepărtat de pe străzile din Manchester. De fapt, de pe străzile de pretutindeni, cinstit vorbind. E un monstru. Un criminal în serie ale cărui victime se numără cu sutele, dacă nu chiar cu miile.

Helen începe să înțeleagă încotro se îndreaptă totul.

— Ce vrei să fac?

— Ei bine, dacă vreți să vă asigurați că Stuart Harper rămâne pentru totdeauna doar o altă persoană dispărută, atunci aveți o singură opțiune.

— Care este aceasta?

— Vrem să-l ucizi pe Will Radley.

Helen închide ochii și, în beznă care bate în roșu, aude restul propunerii șoptite de Alison:

— Câtă vreme continuă să se abțină, fiica dumneavoastră o să fie în siguranță. Dar avem nevoie de confirmarea fizică definitivă a morții cumnatului dumneavoastră.

Helen încearcă să gândească limpede.

— De ce eu? Adică n-ar putea altcineva? N-ar putea Peter să mă ajute?

Alison clatină din cap.

— Nu. Și nu puteți să-l amestecați și pe el. Nu vrem să spuneți nimănui despre asta. E, din nou, vorba despre numere, doamnă Radley. E mai sigur totul dacă nu știe decât o persoană, nu două. Dacă îi

spuneți soțului, vor exista consecințe grave. Noi nu putem aproba ca frații să se omoare între ei.

— Nu înțelegi. Asta e...

Alison încuviințează din cap.

— Știm c-ați avut o „relație” cu el. Și va afla și soțul dumneavoastră, dacă nu acceptați această propunere.

Lui Helen îi vine să intre în pământ de rușine.

— Nu!

— Asta-i învoiala, doamnă Radley. Și oamenii noștri vă vor urmări tot timpul. Orice încercare de a încălca aceste reguli sau de a găsi o altă cale de ieșire va da greș, vă asigur.

— Când? Adică, exact, când trebuie ca eu să...

Helen aude cum cealaltă trage încet aer în piept.

— Până la miezul nopții.

Miezul nopții.

— Noaptea asta?

Până deschide Helen ochii, comandanta-adjunctă Alison Glenney deja se îndepărtează, intrând și ieșind din diversele conuri de umbră și îndreptându-se spre Orchard Lane. Helen o urmărește cum se urcă într-o mașină în care, pe scaunul de lângă șofer, stă un bărbat supraponderal. Adierea poartă avertismente intraductibile. Helen se uită la dubița unde viața i s-a schimbat în urmă cu atâția ani. E ca și cum s-ar uita la un mormânt, deși nu e tocmai sigură al cui e sau după ce anume ține ea, una, doliu.

AVEM REFULAREA ÎN SÂNGE

Când Eve îi povestește, în autobuzul spre casă, că a hotărât să iasă la o întâlnire cu Rowan, Clara nu știe ce să spună. Iar prietena ei este, în mod evident, nedumerită de această tăcere ciudată, deoarece Clara a tot pus vorbe bune pentru fratele ei de când s-a mutat Eve aici.

— Haide, Raddles, zău așa, credeam că vrei să-i dau o șansă, spune Eve privind-o cu atenție.

O șansă. O șansă pentru ce?

— Mda, răspunde Clara uitându-se pe fereastră în timp ce trec pe lângă câmpurile verzi cu coline. Am vrut. Doar că...

— Ce?

Clara îi simte în treacăt parfumul ca de miere al sângelui. Dacă ea îi poate rezista, poate că va izbuti și Rowan.

— Nimic. Uită ce-am zis.

— Bine, spune Eve, care s-a obișnuit deja cu comportamentul din ce în ce mai straniu al prietenei sale. Am și uitat.

Mai târziu, în timp ce merg de la stația de autobuz spre casă, Clara îi spune fratelui său că întâlnirea i se pare o greșeală.

— O să fiu în regulă. O să-i mai cer lui Will niște sânge înainte să ies. Îl iau cu mine. În rucsac. În caz că mă trece vreo poftă, trag o dușcă. O să fie bine. Crede-mă.

Fantasy World.

HERE COMES THE SUN.

Manechine fără nicio trăsătură cu peruci disco.

The Hungry Gannet. Cărnuri expuse în vitrina frigorifică.

Clarei îi chiorăie stomacul.

— Cum, deja ai terminat toată sticla de la el? Își întreabă ea fratele.

— Nu era plină. Oricum, ce vrei să zici?

— Chestia e că Will pleacă azi. *Pleacă*. De tot. Și o să-și ia și sticlele de sânge cu el. Așa că o să

rămânem cu toate poftele astea, dar fără pic de sânge. Ce ne facem?

— O să ne controlăm, cum am făcut întotdeauna.

— Totuși acum e diferit. Știm cum e. Nu mai putem desface nimic. E ca și cum ai încerca să dez-inventezi focul sau mai știu eu ce.

Rowan se gândește la asta în timp ce trec pe lângă cabinetul tatălui lor.

— Am putea să trecem pe sânge de vampir. Trebuie să existe o cale de a-l obține. Și, din punct de vedere etic, e probabil mai bine decât să mănânci carne de porc. Știi tu, nu trebuie să moară nimeni.

— Dar dacă n-o să fie de ajuns? Dacă ni se face poftă de cineva și... Adică dacă diseară o să fii cu Eve și...

Clara îl calcă pe nervi pe Rowan.

— O să mă controlez. Pentru numele lui Dumnezeu! Uită-te-n jur, la restul lumii. Toți refulează ceva. Crezi că vreuna dintre ființele astea umane „normale” chiar face tot timpul exact ce vrea? Sigur că nu. Suntem din clasa de mijloc și suntem britanici. Avem refularea în sânge.

— Păi, nu știu dacă sunt bună la refulat, spune Clara, gândindu-se la ce pățise în Topshop în urmă cu o zi.

Merg în tăcere o vreme. Cotesc pe Orchard Lane. Se apleacă să se ferească de ciorchinii de flori ai unui salcâm galben, iar Clara știe că fratele ei vrea să mai spună ceva. El coboară vocea până la un volum care nu poate să pătrundă prin pereții caselor din preajma lor.

— Ce s-a întâmplat cu Harper... n-a fost o situație normală. Nu poți s-o regreți. Orice fată cu colți la dispoziție ar fi făcut la fel.

— Dar am fost o scârbă totală tot weekendul, spune Clara.

— Uite ce-i, ai trecut de la niciun pic la o cantitate al naibii de mare de sânge. Probabil că există și o zonă de mijloc între extremele astea. Și acum te simți așa pentru că dispar efectele... Și, oricum, a fost sângele lui *Harper*. Ar trebui să ne

alegem oameni mai drăguți. Voluntari care fac caritate. Am putea s-o alegem pe *ea*.

Și face semn cu capul spre o femeie care adună plicuri cu donații pentru organizația Save the Children și care stă în picioare în fața ușii de la numărul 9. Clarei nu i se pare deloc amuzant. Cu douăzeci și patru de ore în urmă, Rowan nu ar fi spus cu niciun chip una ca asta. Dar, ce-i drept, în urmă cu douăzeci și patru de ore, nici ea nu s-ar fi simțit jignită.

— E-o glumă, spune Rowan.

— Mai ai de lucrat la simțul umorului, replică ea.

Dar, chiar când rostește aceste cuvinte, își aduce aminte cum i-a pus Harper mâna la gură și ce frică a simțit în momentul dinainte ca totul să se schimbe și balanța puterii să se încline în favoarea ei.

Nu, Rowan are dreptate. Nu poate să regrete, oricât ar încerca.

ȘI APOI EA ÎI ARUNCĂ UN ZÂMBET DIABOLIC

Peter merge spre casă, plin de viață și fericit, plutind încă datorită efectelor resimțite după ce a băut sângele Lornei. De fapt, e atât de fericit, încât fredonează, deși, la început, nu-și dă seama ce. Apoi realizează că îngână unicul cântec al trupei Haemo Goblins. Își aduce aminte singurul concert pe care l-au dat, la un club de tineret din Crawley. Izbutiseră să își extindă repertoriul la trei cântece, adăugând câteva coveruri – *Anarchy in the UK* și *Paint It Black*, pe care îl reintitulasera pentru seara aceea *Paint It Red*. În acea noapte o văzuseră prima oară pe Chantal Feuillade, dansând pogo în primul rând al unei mulțimi serioase de vreo doisprezece puști, cu pielea ei de o prospețime alpină și tricoul cu Joy Division.

Vremurile bune de-altădată! nu se poate abține să gândească.

Da, vremurile bune de-altădată.

Desigur, fusese egoist pe atunci, dar poate că un pic de egoism e necesar pentru a face lumea ceea ce este. Citise odată o carte a unui om de știință făr-de-sânge care susținea teoria conform căreia egoismul reprezintă o trăsătură biologică esențială a fiecărei viețuitoare și că orice faptă în aparență filantropică are, în fond, o rădăcină egoistă. Frumusețea e egoistă. Dragostea e egoistă. Sângele e egoist. Și cu acest gând în minte trece pe sub ciorchinii de flori aurii ale salcâmului galben, fără să se aplece pentru a se feri, cum face de obicei. Apoi o zărește pe Lorna cea egoistă și vivace care iese să-și plimbe câinele egoist și enervant.

— Lorna! o strigă tare și triumfător.

Ea se oprește nedumerită.

— Bună!

— Lorna, m-am tot gândit, îi spune el cu mai multă încredere maniacală decât sperase să arate. Mie îmi place jazzul. Îmi place mult chiar. Știi tu,

Miles Davies. Charlie Birdman^{J451}. Chestiile de genul ăsta. Sunt de-a dreptul... *uau!* E complet liber, nu? Nu se limitează la o melodie doar de dragul melodiei. Evadează din ea, improvizează, face tot ce vrea... nu-i așa?

Câinele mârâie amenințător.

Charlie Păsărarul?

— Presupun c-așa e, spune Lorna.

Peter încuviințează din cap și descoperă, spre marea lui surprindere, că tocmai mimează cum cântă ceva la pian.

— Exact! Da! Așadar... dacă mai ai chef să mergem la Fox and Crown să vedem jazziștii, mi-ar plăcea să vin cu tine. Chiar mi-ar plăcea!

Lorna ezită.

— Păi, nu prea știu ce să zic, îi răspunde. Lucrurile... stau mai bine acum.

— Așa.

— Între mine și Mark.

— Da.

— Iar Toby trece printr-o perioadă dificilă.

— Serios?

— Cred că e un pic îngrijorat pentru prietenul lui.

— Aha, spune Peter dezamăgit.

Dar expresia Lornei se schimbă. Se gândește la ceva. Și apoi îi aruncă un zâmbet diabolic:

— De fapt, nu. O dată trăiești! Hai să mergem!

Și, aproape imediat după ce ea spune asta, fericirea lui Peter începe să se risipească și el simte adevărata groază vinovată a ispitei.

CUTIA DE PANTOFI

Rowan e gata de plecare.

S-a spălat, și-a schimbat hainele de școală și a pus poemul pentru Eve în rucsac. Singurul lucru care mai lipsește e o nouă sticlă de sânge. Așa că ia rucsacul, își pune portofelul în buzunar, își verifică părul în oglindă și iese pe palier. Aude cum cineva face duș la etaj, ceea ce e straniu atât de devreme într-o seară de luni. Când trece pe lângă ușa băii, surprinde vocea tatălui său peste sunetele dușului. Cântă, jenant de prost, un cântec pe care Rowan nu-l recunoaște: „Ești așa de drăguță în rochia ta stacojie...” Cam atât prinde Rowan înainte ca sora lui să iasă pe palier.

— Unde te duci? îl întreabă Clara.

— La cinema.

— Nu-i cam devreme?

El își coboară vocea, să se asigure că nu-l poate auzi tatăl lui (care acum urlă un refren oribil).

— Vreau să mă asigur că fac rost de niște sânge mai întâi. Știi, ca măsură de siguranță.

Clara încuviințează din cap. Rowan se așteaptă să fie supărată pe el, dar nu e.

— OK, spune ea. Păi, să fii atent...

Rowan o ia în jos pe scări. Își dă seama că mama lui e în bucătărie, dar nu-i trece prin cap să se întrebe de ce stă nemișcată, cu ochii pironiți pe sertarul plin de cuțite. El are altele în minte.

Rowan ciocănește în portiera dubitei, dar nu-i nimeni acolo. Știind că Will nu e nici în casă, încearcă să deschidă. Urcă și începe să caute o sticlă cu sânge de vampir, dar nu găsește. Dă peste una, dar goală. Ridică salteaua lui Will. Nu-i nimic dedesubt, în afară de niște jurnale legate în piele care nu-i vor potoli setea. Zărește un sac de dormit făcut sul în jurul unei sticle nedesfăcute și îl înșfacă, dar, când îl ridică, face să alunece capacul unei cutii de pantofi, care cade dând la iveală un număr de telefon scris pe interior. Numărul lor de fix.

În cutie e un teanc de fotografii prinse cu un elastic. Prima este destul de veche și înfățișează un băiețel, un bebeluș, care doarme mulțumit pe un covor din blană de oaie.

Îl cunoaște pe acest bebeluș.

E el.

Scoate elasticul și se uită peste poze. Primii lui ani de viață îi trec prin fața ochilor împleticindu-se. Devine un copilăș care abia merge, apoi ajunge școlar.

De ce? Pozele se opresc când el are vreo cinci-șase ani. Ultima este de la ziua lui de naștere.

Fața lui e toată o eczemă despre care mama i-a spus că a apărut din cauza rubeolei. Dintr-odată, vrea să știe ce caută fotografiile alea acolo. Scrisorile s-ar putea să conțină mai multe indicii. Începe s-o citească pe cea de deasupra teancului și își dă seama că e scrisul de mână al mamei lui.

17 septembrie 1998

Dragă Will,

Habar n-am cum să încep, altfel decât prin a spune că va fi ultima pe care ți-o trimit.

Nu știu dacă te vei supăra sau nu din cauza asta ori dacă îți va fi dor de pozele cu Rowan, dar cred cu adevărat că acum, că el va începe școala, a sosit vremea să ne vedem de viețile noastre, de dragul lui, dacă nu de al nostru.

Vezi tu, eu mă simt aproape normală din nou. Ca o „făr-de-sânge”, cum spuneam ca niște cinici ce eram. În unele dimineți, când sunt ocupată să am grijă de copii (să-i îmbrac, să-i schimb scutecul Clarei, să frec cu gel o gingie care doare sau să-i dau lui Rowan încă o doză de medicament), aproape că uit de mine și te uit pe tine cu totul.

Adevărul este că n-ar trebui să fie prea greu pentru tine. Nu m-ai vrut niciodată,

dacă pentru a mă avea ar fi însemnat să trăiești ca un partener credincios și să renunți la fiorii sângelui proaspăt. Și încă-mi aduc aminte expresia ta când ți-am spus că sunt însărcinată. Erai îngrozit de-a dreptul. Speriasem pe cineva despre care nu bănuiam că se poate speria. Așadar, într-un mod ciudat, s-ar putea să-ți fac chiar o favoare.

Tu urăști responsabilitățile cam la fel de mult pe cât am eu nevoie de ele. Și de acum încolo nu va mai trebui să ai nici măcar responsabilitatea de a citi aceste scrisori sau de a te uita la aceste fotografii. Poate că nici măcar nu le-ai primit. Poate că ți-ai schimbat din nou jobul, iar toate aceste scrisori zac, pur și simplu, într-o căsuță poștală de la universitate. Sper că într-o bună zi vei fi în stare să te oprești din ceea ce faci și să te stabilești undeva. Ar fi minunat să cred că tatăl fiului meu va izbuti, în cele din urmă, să descopere în sine însuși un soi de centru moral.

Însă probabil că e o dorință prostească. Rowan seamănă din ce în ce mai mult cu tine de la o zi la alta, iar asta mă sperie. Temperamentul lui e totuși atât de diferit! „Așchia nu sare departe de trunchi.” Probabil că sare dacă nimerește pe un teren înclinat. Ca mamă a lui, știu că e de datoria mea să încerc să fac această pantă cât mai abruptă.

Așadar, adio, Will! Și asigură-te că nu pierzi până și ultima fărâmbă de respect pe care o mai am pentru tine încercând să ne vezi pe mine sau pe el. Noi doi am făcut o promisiune și trebuie să o respectăm de dragul tuturor celor din jurul nostru.

E ca și cum mi-aș tăia un braț, dar trebuie s-o fac.

Ai grijă de tine. O să-mi fie dor de tine.
Helen

E prea mult de procesat. Rowan știe doar că vrea să-și șteargă din memorie tot ce tocmai a aflat, să facă totul să dispară, așa că lasă scrisoarea să-i cadă din mână, fără să-i pese unde pică, și scoate sticla de sânge din sacul de dormit, vârand-o în rucsac. Iese împleticindu-se din dubiță și o pornește pe Orchard Lane.

Cineva se îndreaptă spre el. La început, nu-i vede fața, căci e ascunsă de frunzele salcâmului galben care se revarsă din grădina din fața casei de la numărul 3. Pentru o clipă, necunoscutul e doar un impermeabil, niște blugi și niște cizme. Apoi Rowan știe exact cine e, căci îi vede fața, fața *tatălui* său, și inima nu-i mai bate, ci face salturi nebunești, de parcă înlăuntrul său cineva ar încerca să scuture praful dintr-un covor.

— Ei, Lord B., spune Will cu un zâmbet strâmb. Ce mama dracului mai faci?

Rowan nu-i răspunde.

— Serios? Chiar atât de bine? continuă Will, dar băiatul nu se-ntoarce din drum.

Rowan n-ar fi în stare să vorbească nici dac-ar vrea. Își strânge ura înăuntru cum ai ține o monedă în pumnul încleștat în timp ce merge spre stația de autobuz.

Spre Eve și speranța uitării.

USTUROI ÎN OȚET

Eve plănuiește să-i spună tatălui său că iese în seara asta. Ce ar putea să-i facă? S-o târască în camera ei și s-o închidă acolo, blocând ușa cu scânduri bătute-n cuie?

Nu, o să pretindă că are de-a face cu tatăl ei de dinainte, cel prepsihotic, și o să se poarte ca și cum ar fi o ființă umană de șaptesprezece ani care trăiește într-o societate liberă. Se duce în bucătărie să-l anunțe și îl găsește îndesându-și în gură linguri întregi de ceva nedeslușit. Abia când se apropie și citește eticheta de pe borcan își dă seama că el înfulecă usturoi în oțet și că mai are puțin până termină tot borcanul, fiindcă a mâncat deja trei sferturi din el. Poate că tatăl ei ar trebui să se întoarcă la spital.

— Tată, e scârbos de-a dreptul!

Lui îi vine să vomite, dar mai ia o gură.

— Ies în oraș, o anunță înainte ca fata să aibă șansa de a spune același lucru.

— Unde te duci? Vreau să spun că, dacă ai o întâlnire, ți-aș recomanda să folosești niște apă de gură.

El nici măcar nu pare să înțeleagă că e o glumă.

— Eve, trebuie să-ți spun ceva.

Ei nu-i place deloc cum sună asta și se întreabă ce are de gând să-i mărturisească.

— Ce?

El trage adânc aer în piept.

— Mama ta nu a dispărut.

La început, nu îi procesează cuvintele. E atât de obișnuită să nu bage în seamă trăncăneala tatălui ei! O secundă mai târziu, pricepe ce a spus el.

— Tată, despre ce vorbești?

— Nu a dispărut, Eve.

Îi ia mâinile într-ale lui.

— E moartă.

Eve închide ochii, încercând să-l reducă la tăcere. Însă mirosul de usturoi e copleșitor. Își trage

mâinile dintr-ale lui, căci a mai auzit toate astea înainte.

— Tată, te rog!

— Trebuie să-ți spun adevărul, Eve. Am văzut-o. Eram acolo.

Ea se lasă prinsă-n discuție, fără să vrea.

— Ai văzut-o?

El pune lingura jos și îi vorbește pe tonul unui adult rațional:

— Uite ce-i, tot ce-am încercat să-ți spun la spital... nu băteam câmpii. A fost omorâtă în campusul universității. A fost ucisă pe peluza din fața catedrei de engleză. A fost asasinată. Am văzut totul. Alergam și strigam, dar nu era nimeni prin preajmă. Mă dusesem s-o iau. Știi, lucrase până târziu în bibliotecă. Mă rog, asta-mi spusese mie, așa că mă dusesem la bibliotecă s-o iau și să mergem împreună spre casă, numai că nu era acolo, așa c-am căutat-o peste tot până când i-am văzut, dincolo de un heleșteu mare și urât. Și am luat-o la fugă prin apă și l-am văzut cum a mușcat-o și a omorât-o și a luat-o și...

— *A mușcat-o?*

— El nu era normal, Eve. Era altceva.

Fata clatină din cap. E același coșmar vechi.

— Tată, nu-i cinstit! Te rog! N-ar trebui să mai iei pastilele alea.

Îi mai spusese povestea cu vampirul, dar numai când fusese internat în spital. După aceea îi mai scăpa doar dacă era foarte beat. Și întotdeauna se subminase singur negând totul mai târziu, crezând că astfel o protejează.

— A fost ucisă de profesorul care-i coordona disertația, continuă tatăl. Era un monstru. Un vampir. A mușcat-o și i-a băut sângele, apoi a zburat cu ea. Și acum el e aici, Eve! A venit aici, în Bishopthorpe. Și s-ar putea să fie deja mort, dar trebuie să mă asigur.

Fusese un moment, cu câteva secunde în urmă, când ea aproape că-l crezuse. Acum totuși e profund

rănită fiindcă încearcă să-i bage în cap asemenea lucruri.

El îi pune mâna pe braț.

— Trebuie să rămâi aici până mă întorc. Înțelege? Stai în casă.

Eve îl țintuiește cu privirea, iar furia din ochii ei pare să dea rezultate, fiindcă el îi spune:

— Poliția. O să-l prindă acum. Am stat de vorbă cu femeia care m-a dat afară pentru c-am spus adevărul. Alison Glenney. E aici. I-am spus tot. Vezi tu, l-am văzut azi în pub. Pe bărbatul care...

— În *pub*? Ai fost la pub azi? Credeam că n-avem un sfânt, tată!

Nu se simte deloc ipocrită spunând asta. În fond, Rowan insistase să-i plătească biletul în seara asta.

— N-am timp pentru asta.

El mai ia o ultimă gură de usturoi, apoi își înșfacă haina. Are ochii unui nebun.

— Ține minte: rămâi aici! Te rog, Eve! Trebuie să stai în casă.

Și a ieșit deja pe ușă înainte ca Eve să-i poată răspunde. Fata merge în sufragerie și se așază. La televizor e o reclamă la L'Oreal care arată chipul unei femei la diverse vârste. Douăzeci și cinci de ani. Treizeci și cinci. Patruzeci și cinci. Cincizeci și cinci.

Aruncă o privire spre fotografia de pe televizor. Mama ei, pe când avea treizeci și nouă de ani, în ultima lor vacanță de familie. În Mallorca. Cu aproape trei ani în urmă. Își dorește ca mama ei să fi fost aici, îmbătrânind cum ar fi fost normal, nu doar păstrată pentru eternitate în fotografii.

— Pot să ies în seara asta, mamă? șoptește ea imaginându-și conversația pe care ar fi purtat-o.

Unde te duci?

— La cinema. Cu un băiat de la școală. El m-a rugat.

Eve, e luni!

— Știu, dar chiar îmi place de el! Și mă-ntorc până la zece. Luăm autobuzul.

Și cum e el?

— Nu e genul meu obișnuit. E un băiat bun. Scribe
poezii. Ți-ar plăcea.

Bine, atunci, scumpo. Distracție plăcută!

— Da, o să mă distrez, mamă.

Și, dac-apare vreo problemă, sună-mă!

— Da, mamă.

Pa, draga mea!

— Te iubesc.

Și eu te iubesc.

SOS DE CURRY

Mirosul sosului de curry o copleșește pe Alison Glenny în timp ce stă lângă Geoff, urmărindu-l cum mănâncă o porție de cartofi prăjiți din care picură oroarea aceea.

— Au aici o dugheană acătării cu cartofi prăjiți și pește, o informează el.

Și apoi întinde spre ea tăvița din polistiren cu cartofii prăjiți fleșcăiți și plini de ulei, înecați în glutamat monosodic.

— Nu, mulțumesc. Am mâncat.

Geoff se uită cu un oarecare dispreț la punguța de hârtie mototolită de pe bordul mașinii, care conținuse o *quiche* fără gluten pe care Alison și-o cumpărase de la magazinul cu delicatese de pe strada principală în urmă cu vreo oră.

— Vasăzică trebuie să stăm aici, să ne zgâim după vampiri, spune Geoff. Asta-i ideea?

— Da, îi răspunde Alison. Stăm aici.

Geoff se uită, cuprins de frustrare, la dubița parcată vizavi de casa cu numărul 17.

— Eu tot cred că-i o capcană.

— Păi, nu te silesc să stai. Deși, dacă pleci și spui cuiva despre asta, ei bine, ți-am explicat clar ce-o să se-ntâmples.

Geoff străpunge cu furculița unul dintre ultimii cartofi rămași.

— Sincer, n-am prea văzut nimic demn de povestit, nu-i așa, dragă?

Își mănâncă apoi cartoful, care se rupe-n două înainte de a-i ajunge în gură, așa că trebuie să recupereze o jumătate din poală.

— Și dacă el nu-i în dubiță, atunci de ce n-o percheziționăm, să găsim probe?

— O s-o percheziționăm.

— Când?

Ea oftează, sătulă de nesfârșitele lui întrebări.

— După ce-o să fie eliminat.

— Eliminat!

Geoff clatină din cap cu un chicotit:

— *Eliminat!*

Câteva minute mai târziu, ea îl urmărește cum își scoate mobilul și începe să-i scrie un SMS nevastei sale. „Ajung târziu”, citește Alison verificând că el nu divulgă prea mult. „Pn-n gât în hrtzoage. XX, G.”

Pe Alison o surprinde dublul sărut din final, fiindcă el nu prea pare genul. Se gândește la Chris, bărbatul cu care era să se mărite acum zece ani, dar care s-a răzgândit, sătul de faptul că ea lucra mereu până noaptea târziu sau în weekenduri și nici nu putea să-i spună nimic despre ce făcea la serviciu.

Chris era un tip drăguț. Un mascul beta cu voce domoală, un profesor de istorie din Middlesbrough căruia îi plăceau drumețiile pe înălțimile din nord-vestul Angliei și care o făcuse să râdă suficient de des ca ea să-și imagineze că e o conexiune între ei. În fond, nu fusese ușor s-o facă să râdă. Dar nu fusese dragoste. Iubirea nebună care-ți dă ameteți descrisă în poezii și cântece pop era ceva ce ea, una, nu înțelesese niciodată, nici măcar în adolescență. După companie tânjea însă adesea, căci își dorea să aibă pe cineva, astfel încât casa ei spațioasă să pară un pic mai primitoare. Se concentrează din nou asupra prezentului, când vede cum echipa de întăriri își parchează furgoneta transformată astfel încât să semene cu mașina de livrări a unei florării online. *Era și timpul*, se gândește ea, fiindcă o liniștește să știe că în partea din spate a furgonetei stau cinci dintre membrii unității ei, cu haine de protecție și arbalete, în caz că Will va încerca s-o atace.

Geoff nici nu bagă de seamă furgoneta.

— Drăguță stradă, nu?

— Da, spune ea remarcându-i nota de melancolie din voce.

— Pun pariu că toate casele de pe-aici costă cât ochii din cap.

Își termină cartofii prăjiți și Alison îl urmărește plină de scârbă cum își pune la picioare tăvița mânjită cu sos de curry, în loc să încerce măcar să

caute un coș de gunoi. Stau în tăcere o vreme înainte să vadă, în cele din urmă, ceva demn de interes. Rowan Radley iese din casa de la numărul 17 și se îndreaptă spre dubiță.

— Vasăzică, și flăcăul ăsta-i vampir?

— Strict vorbind, da.

Geoff izbucnește-n râs.

— Păi, cre' că nu i-ar strica să se bronzaze nițel.

Îl urmăresc cum se urcă-n dubiță, doar pentru a o părăsi puțin mai târziu.

— Nu pare prea voios, comentează Geoff.

Alison îl vede oglinda ei retrovizoare pe Rowan Radley mergând în susul străzii și pândind pe cineva care se îndreaptă spre el, dar care e încă ascuns de ramurile salcâmului galben. În cele din urmă, ea îi vede și fața.

— În regulă, el e, spune ea.

— Cine?

— E Will Radley.

Nu l-a văzut decât o dată, de la depărtare, în timp ce intra în barul de noapte Black Narcissus. Dar îl recunoaște imediat și inima îi bate mai repede pe măsură ce el se apropie de mașină.

E ciudat. E atât de obișnuită să aibă de-a face cu vampiri notorii, încât arareori mai are parte de un asemenea val de adrenalină, și totuși, fie din cauza fricii, fie din cauza altei emoții (una pe care nu o recunoaște), inima îi bubuie în piept ca un tren.

— *Ce situație!* spune Geoff ca pentru sine, în timp ce Will trece pe lângă mașina lor.

Will însă nu prea acordă atenție mașinii sau oricui altcuiva, îndreptându-se cu o hotărâre neabătută spre casă.

— Și crezi că femeia aia o să-i facă față?

Alison își ține răsuflarea și nici măcar nu se obosește să-i spună lui Geoff că sexul nu are nicio importanță când vine vorba să determini puterea fizică a unui vampir. Poate că totuși e îngrijorată, din senin, în legătură cu aranjamentul pe care l-a făcut. Între o abstinentă și un vampir practicant în toată legea, înfruntarea e întotdeauna riscantă, chiar

dacă abstinenta are de partea ei elementul-surpriză, planificarea și presiunea poliției. Dar nu asta o frământă de fapt. Ci privirea lui Helen, pe care și-o amintește, un soi de deznădejde persistentă, de parcă n-ar fi avut niciun control real asupra propriilor sale fapte sau dorințe.

Îl urmăresc pe Will intrând în casă și așteaptă să se întâmple ceva, într-o tăcere întreruptă doar de șuieratul nazal al respirației lui Geoff.

IMITAȚIE DE VIAȚĂ

Helen taie, cu vigoare, felii dintr-o pâine integrală, pregătind sandviciurile pentru prânzul de a doua zi al soțului ei. Are nevoie să facă neapărat ceva pentru a-și ține nervii în frâu, din cauza sarcinii imposibile care o așteaptă. E atât de cufundată în gândurile ei, torturată de vocea rece și neutră a lui Alison Glenny, a cărei propunere i se repetă neîncetat în minte, încât nici măcar nu-și dă seama că Will e în bucătărie, privind-o.

Ar putea să facă una ca asta? Ar putea să facă, într-adevăr, ceea ce i s-a cerut?

— Pâinea noastră cea integrală dă-ne-o nouă astăzi, spune el, în timp ce Helen pune încă o felie în grămadă. Și ne iartă nouă sandviciurile noastre. Precum și noi iertăm sandviciușilor noștri...

Helen e prea agitată să se abțină. E furioasă fiindcă el e aici, oferindu-i ocazia de a urma ordinele lui Alison. *Dar poate că există altă soluție. Poate că Alison minte.*

— E luni, Will. E luni.

— Serios? întreabă el, prefăcându-se șocat. Uau! Nu pot ține pasul pe-aici. Deja-i luni!

— Ziua în care o să pleci.

— A, în legătură cu asta...

— Amintește-ți că ești pe picior de plecare, îi zice ea, abia concentrându-se la ceea ce spune.

Strânge tare mânerul cuțitului.

— Trebuie să pleci. E luni. Ai promis.

— Ah, am promis. Nu sună desuet?

Ea încearcă să-l privească în ochi, dar îi e mai greu decât ar fi crezut.

— Te rog, Clara e la etaj.

— Ah, doar Clara? Vasăzică, bărbații tăi te-au părăsit?

Helen are ochii pironiți pe cuțitul dintre felii și își zărește chipul distorsionat în lama lucioasă. E în stare s-o facă? Poate să riște, cu fiica ei în casă? *Trebuie să existe altă soluție.*

— Rowan e la film. Peter e la o ședință.

— Habar n-aveam că Bishopthorpe are cinematograf. E un adevărat mini-Las Vegas locul ăsta.

— Cinematograful e în Thirsk.

Îl aude cum își înăbușă un hohot de râs.

— Thirsk, spune el lungind silaba. Ce-mi place numele ăsta¹⁴⁶!

— Trebuie să pleci! Oamenii au aflat despre tine. Pui totul în pericol.

S-a întors la pâinea ei, tăind o felie de care nu-i nevoie.

— Oh, corect, spune Will cu o îngrijorare prefăcută. Ei bine, o să plec. Nu-ți face griji. De îndată ce clarifici totul, plec.

— Ce? Ce să clarific?

— Știi tu, cu familia.

— Ce?

— Adevărurile supărătoare, o lămurește el pe un ton delicat, de parcă fiecare cuvânt ar fi făcut din porțelan. O să le spui lui Peter și lui Rowan care-i situația de fapt. Apoi o să dispar. Cu sau fără tine. Tu decizi. Cine-o să ia decizia?

Își îndreaptă degetul spre capul ei, lăsându-și vârful să se sprijine pe fruntea lui Helen.

— Sau...?

Și arată spre inima ei.

Disperarea o stoarce de puteri pe Helen. Simpla lui atingere, acea bucățică din pielea lui care o apasă pe a ei, poate să aducă totul înapoi. Cum se simțea când era cu el, când era tot ce poftea el. Ceea ce nu face decât să o frustreze și mai tare.

— Ce faci?

— Îți salvez viața.

— Ce?

Will e surprins că ea întreabă.

— Peter avea dreptate. Totu-i o piesă de teatru. Tu joci într-o piesă de teatru. E actorie pură. O imitare a vieții. Nu vrei să simți din nou adevărul,

Helen? Nu vrei să cadă odată cortina aia roșie și somptuoasă?

Cuvintele lui înoată prin mintea lui Helen și ea nu mai știe ce face. Feliază pâinea ca o maniacă. Cuțitul alunecă și se taie la deget. El îi apucă încheietura. Pentru o clipă, Helen nu se opune prea mult când Will îi ia degetul, și-l bagă în gură și suge sângele. Ea închide ochii.

Să fie dorită de el.

Convertitorul ei.

E un sentiment atât de înfricoșător și de minunat!

Îi cedează pentru o clipă, uitând de Clara, uitând de orice altceva, cu excepția lui. Cel pe care nu a fost niciodată în stare să nu-l mai dorească.

Dar ochii i se deschid și e din nou acolo. În propria bucătărie, într-o după-amiază de luni, înconjurată de toate acele obiecte. Cana filtrantă, prăjitorul de pâine, cafetiera. Lucruri banale, dar care fac parte din lumea ei, nu dintr-a lui. Din lumea pe care ea ar putea s-o piardă sau s-o salveze până la miezul nopții. Îl împinge pe Will, făcându-l să înceteze cu glumele și să devină serios.

— Mă dorești, Helen. Cât trăiesc, trebuie să mă dorești.

Îl aude cum trage adânc aer în piept.

— Tu chiar nu pricepi, nu-i așa?

— Ce să pricep? Îl întreabă ea uitându-se fix la tocătorul de pâine.

La firimiturile care trasează harta unei galaxii necunoscute. Devin neclare, ajungând să se confunde cu lemnul tocătorului.

Ei i-au dat lacrimile.

— Tu și cu mine, spune el. Ne-am creat unul pe altul.

El se bate cu mâna în piept.

— Crezi că eu vreau să fiu *asta*? Nu mi-ai dat de ales.

— Te rog... murmură ea.

Dar el o ignoră.

— Vreme de șaptesprezece ani m-am tot plimbat prin aceeași noapte la Paris. M-aș fi întors, dar n-am

primit nicio invitație. Și, oricum, nu prea aveam chef să m-aleg cu medalia de argint. Nu din nou. Dar, știi, m-am consumat enorm pentru a sta la distanță. Și-am consumat o groază de sânge. O groază de gâturi tinere și suple. Dar niciodată nu-i de ajuns. Nu-s în stare să te uit. Eu *sunt* tu. Tu ești strugurii, iar eu sunt vinul.

Helen își domolește răsuflarea, încearcă să-și adune puterile.

— Știu, îi spune, strângând și mai tare plăselele cuțitului. Îmi pare rău. Și e adevărat. Vreau... Vreau să sângerezi pentru mine. Serios. Vreau să te gust din nou. Ai dreptate. Te doresc.

El rămâne trăsnit, apoi pare, în mod straniu, vulnerabil. Ca un câine violent care nu-și dă seama că e pe punctul să fie omorât.

— Ești sigură? o întreabă.

Helen nu e sigură. Dar, dacă e să-și ducă la bun sfârșit sarcina, nu prea vrea să mai lungească totul. Acum e momentul.

— Sunt sigură.

SĂRUTUL

Sângele se revarsă peste încheietura lui Will și în jos pe antebrățul lui, picurând pe pardoseala de gresie crem a bucătăriei. Helen știe că n-a mai văzut niciodată ceva atât de frumos. Ar cădea bucuroasă în patru labe și l-ar linge direct de pe podea, dar nu e nevoie, pentru că șuvoiul de sânge care se scurge din încheietura lui e chiar în fața sa. Deasupra chipului ei și căzându-i direct în gură, mai satisfăcător decât jeturile unei fântâni arteziene într-o zi toridă.

Suge cu putere, știind că rana pe care el și-a făcut-o singur se vindecă deja. Și, în timp ce-l absoarbe în ea însăși, sângele îi aduce o eliberare imensă, de parcă barajul pe care l-a clădit de-a lungul anilor pentru a se proteja de propriile-i emoții s-ar fi spart brusc, iar plăcerea s-ar revărsa prin ea, ca un torent. Și, chiar când cedează ispitei, știe ce a știut dintotdeauna. Îl dorește. Dorește extazul pe care doar el i-l poate oferi și vrea să-l simtă bucurându-se de ceea ce se bucură ea acum, așa că se desprinde, îl sărută cu sălbăticie și își simte colții zgâriindu-i limba în timp ce ai lui i-o taie pe a ei, iar sângele țâșnește din gurile lor împreunate. Și ea știe că în orice clipă Clara ar putea să coboare și să-i vadă împreună, dar nu vrea să zorească această plăcere, așa că îl sărută mai departe pe acest bărbat monstruos și delicios care a fost parte din ea în toți acești ani, circulându-i prin toate venele din trup.

Îi simte mâna atingându-i carnea pe sub cămașă și știe că el are dreptate.

Ea e el și el e ea.

Piele pe piele.

Sânge în sânge.

Sărutul ia sfârșit și Will se apleacă spre gâtul ei și o mușcă, iar în timp ce plăcerea o potopește, umplând vasul gol care a fost ea până acum, Helen știe că a ajuns la capăt. Mai bine de atât nu se poate.

Iar plăcerea are un soi de tristețe sufocată și fatală. Tristețea unei amintiri care se disipează. Tristețea unei fotografii mototolite. Deschide ochii și întinde mâna după cuțitul de pâine, pe care îl ține orizontal în dreptul cefei lui.

Apropie tăișul mult, tot mai mult, ca un arcuș de vioară, dar nu poate s-o facă. S-ar putea sinucide de un milion de ori înainte de a fi în stare să-l ucidă pe el, pentru că fiecare fărâmbă de ură pe care o simte pentru el nu pare să facă nimic altceva decât să alimenteze acea dragoste profundă, acea lavă roșie și fierbinte care curge în străfunduri, pe sub toate.

Dar trebuie...

Eu trebuie...

Eu...

Mâna ei se predă, cade fără vlagă, nesocotește ordinele trimise de creier. Cuțitul cade pe podea.

El se smulge de la gâtul lui Helen, cu sângele ei întins pe toată fața, ca o vopsea a războiului pe chipul unui luptător. Când se uită în jos, spre cuțit, inima ei bubuie de mânie și din cauza spaimei că l-a trădat nu doar pe el, ci și pe sine însăși.

Vrea ca el să-i vorbească.

Vrea ca el s-o insulte.

De asta are nevoie. De asta are nevoie sângele ei.

El pare rănit. Dintr-odată, ochii lui sunt ai unui copilăș de cinci ani, rătăcit și abandonat. Știe exact ce a încercat ea să facă.

— Am fost șantajată. Poliția... spune ea disperată să-l audă răspunzându-i.

Numai că el nu spune absolut nimic și părăsește casa.

Helen vrea să fugă după el, dar știe că trebuie să curețe toată mizeria înainte s-o vadă cineva.

Scoate rola de prosoape de hârtie de sub chiuvetă și smulge bucăți din ea. Tamponează podeaua cu ele, iar sângele colorează și înmoaie hârtia. Începe să aibă spasme violente și lacrimile îi curg nestăpânite.

În acest timp, Will e și el în patru labe, în partea din spate a dubiței, căutându-și cu disperare cel mai de preț bun.

Visul perfect și întreg al acelei nopți din trecutul îndepărtat. Are nevoie, mai mult decât de orice altceva, să o guste pe ea, *așa cum era pe atunci*. Înainte ca anii întregi de minciuni și de ipocrizie să-i schimbe aroma.

Cu mare ușurare, își vede sacul de dormit și se întinde după el. Dar ușurarea lui piere iute când vără mâna înăuntru și nu simte nimic în afară de căptușeala de bumbac.

Scotocește cu frenezie peste tot.

Cutia de pantofi e deschisă. O scrisoare zace pe podea, de parc-ar fi scăpat-o cineva din mână. Și o fotografie. Rowan. Ridică poza și se uită în ochii lui Rowan. Alți oameni ar putea să vadă în ei inocența, dar Will Radley nu prea știe cum arată inocența.

Nu, când se uită fix în ochii unui Rowan de doar patru anișori, tot ce vede Will Radley e o pramatie răzgâiată, băiețelul mămicii care-și folosește zâmbetul drăgălaș ca pe o altă armă pentru a cuceri dragostea acesteia.

Ei bine, de-acum chiar că ești băiețelu' mămicii!

Râde ca un nebun, dar, înainte ca râsul să se stingă, gluma s-a și înăcrit.

Exact în clipa asta, Rowan poate gusta un vis care nu-i aparține.

Will se târăște ca un câine afară din dubiță. O ia la fugă pe Orchard Lane, trecând pe lângă un felinar stradal fără să-i pese câtuși de puțin că adulmecă sângele lui Jared Copeland foarte aproape. Sare în aer și își vede propria umbră alungindu-se peste un acoperiș, înainte să o ia ca din pușcă spre Thirsk.

FOX AND CROWN

Peter e închis etanș în mașina lui, în siguranță, și stă pur și simplu acolo, uitându-se la cuplurile care intră în pubul Fox and Crown. Toți sunt atât de mulțumiți de viețile lor! Își umplu timpul cu evenimente culturale frumoase și plimbări la țară și seri de jazz. Dacă s-ar fi născut și el ca o ființă umană normală și nu și-ar dori mereu mai mult!

Știe că ea trebuie să fie înăuntru, stând singură la o masă, dând din cap în ritmul melodiei spre muzicienii cu jumătate de normă și început de chelie, întrebându-se deja dacă nu cumva el i-a tras clapa.

Sunetul trompetelor se strecoară prin aer, făcându-l să se simtă ciudat.

Sunt însurat. Îmi iubesc nevasta. Sunt însurat. Îmi iubesc nevasta...

— Helen, îi spusese Peter soției lui, înainte de a ieși din casă. Eu ies un pic.

Ea abia dacă păruse să-l audă. Stătea acolo, cu spatele la el, privind în jos, spre sertarul cu cuțite. Fusesse destul de ușurat că ea nu se întorsese spre el, căci își pusese cea mai bună cămașă.

— A, bine, spusese ea pe un ton distant.

— E chestia aia cu autoritatea sanitară de care ți-am spus.

— A, da, îi răspunsese ea cu o ușoară întârziere. Sigur.

— Sper să mă-ntorc pe la zece.

La asta ea nu mai zisese nimic, iar el aproape că fusese dezamăgit de lipsa ei de suspiciune.

— Te iubesc, îi spusese cu vinovăție.

— Da. Pa.

Ca de obicei, acel „te iubesc” rămăsese fată răspuns din partea ei.

Dar cândva fusese nebună după el. Se iubiseră atât de mult, încât transformaseră Clapham, pe atunci încă nerenovat și deloc pe placul bogătaşilor, în cel mai romantic loc de pe pământ. Străzile alea

mohorâte și ploioase din sudul Londrei zumzăiau încetișor de iubire. Nu le trebuise niciodată vreo Veneție sau vreun Paris. Dar ceva se întâmplase. Ea pierduse ceva. Peter știa asta, dar nu știa cum să-i redea acel lucru. O mașină cu un alt cuplu înăuntru cotește și intră în parcare a pubului. I se pare că o recunoaște pe femeie, o cunoștință a lui Helen. Jessica Guthridge, designerul de felicitări. Și e sigur că ea participă și la clubul de lectură al lui Helen. N-a făcut niciodată cunoștință cu ea. Helen i-o arătase odată, într-o piață de Crăciun din York, cu ani buni în urmă. E puțin probabil să-l recunoască, dar prezența ei reprezintă încă un motiv de îngrijorare și face ca seara să pară mai riscantă decât ar fi fost altfel. Se lasă ușor în jos în scaun cât soții Guthridge coboară din mașina lor, însă niciunul nu se întoarce în direcția lui în timp ce se îndreaptă spre pub. *Farley e prea aproape*, se gândește Peter. Mai bine-ar fi ales un loc mai îndepărtat.

I se face rău din cauza întregii situații. Fericirea amețitoare pe care o simțise bând-o pe Lorna s-a risipit de-acum cu totul. Tot ce i-a mai rămas e ispita însăși, lipsită de ambalajul ei lucios.

Problema e că el *chiar o iubește* pe Helen. A iubit-o dintotdeauna. Și, dac-ar simți că și ea îl iubește, n-ar fi aici, cu sau fără sânge.

Numai că ea nu-l iubește. Așa că el o să intre acolo și o să stea de vorbă cu Lorna și-o să râdă împreună și-o să asculte muzica aia înfiorătoare și, după câteva pahare, o să se întrebe amândoi dacă totul duce undeva sau nu. Și există o reală posibilitate că va duce undeva și că în curând, într-o noapte, poate chiar la noapte, vor bâjbâi ca niște puștani în mașina lui sau într-un motel Travelodge sau poate chiar în casa de la numărul 19, iar el va trebui să înfrunte perspectiva de a o vedea goală.

Gândul ăsta îl panichează. Scoate din torpedou *Manualul abstinentului*, pe care l-a recuperat din camera lui Rowan, fără să-i ceară voie băiatului.

Găsește capitolul pe care-l căuta: „Sexul fără sânge: doar exteriorul contează”. Citește despre tehnicile de respirație, despre concentrarea asupra pielii și despre diferitele metode de anulare a setei de sânge: „Dacă simți că încep să se petreacă transformările în timp ce ești prins în preludiu sau chiar în acuplarea propriu-zisă, închide ochii și asigură-te că respiri pe gură, nu pe nas, limitând, astfel, stimulii senzoriali și pe cei care animă imaginația... Dacă totul dă greș, încetează cu totul actul și spune cu voce tare mantra abstinentului despre care am discutat în capitolul anterior: «Eu sunt... (NUMELE TĂU) și dețin controlul asupra instinctelor mele»”.

Din nou își ațintește privirea asupra drumului. O altă mașină trage în parcare și apoi, un minut sau două mai târziu, trece un autobuz. E sigur că a zărit chipul abătut al fiului său, care se uita fix pe geam. Oare Rowan îl văzuse pe *el*? Arăta îngrozitor. Oare știa ceva? Gândul îl sperie și o schimbare se petrece în el. Plăcerea fluidă se transformă în datorie solidă. Pornește motorul și se îndreaptă spre casă.

— Sunt Peter Radley, murmură el obosit, și dețin controlul asupra instinctelor mele.

THIRSK

Rowan și Eve sunt la cinematograful din Thirsk, la vreo unsprezece kilometri de casă. Rowan are sticla de sânge în rucsac. N-a băut niciun strop încă. Avea de gând s-o facă în stația de autobuz, după ce a mai văzut un grafitti despre el: ROWAN RADLEY E UN CIUDAT. (Ca în cazul opiniei exprimate pe scândurile de pe ferestrele fostului oficiu poștal, e scris tot de mâna lui Toby, care aici însă lucrase pe îndelete, cu litere cubice în 3-D.) Dar apoi ajunsese Eve și autobuzul sosise să-i ia de acolo. Trebuie să stea nemișcat, deși știe cine e tatăl lui și poartă în minte toate minciunile mamei sale.

Filmul la care se uită nu are niciun sens pentru el. E fericit s-o privească pe Eve, a cărei piele strălucește în galben și portocaliu, și roșu, pe măsură ce explozii uriașe înfloresc pe ecran.

În timp ce o privește, revelația produsă de scrisoarea mamei lui începe să se estompeze și nu mai există nimic în afară de imaginea și de parfumul lui Eve. Se uită fix la coloana de umbră întunecată întinsă de-a lungul tendonului din gâtul ei și își imaginează gustul a ceea ce curge dedesubt.

Se apleacă mai aproape și tot mai aproape. Dinții i se transformă și închide ochii, pregătindu-se să se cufunde în carnea ei. Eve îl vede că se mișcă spre ea și îi zâmbește, aplecând chiar spre el găletușa cu popcorn.

— Nu, mulțumesc, spune el acoperindu-și gura.

Se ridică, dând să iasă.

— Rowan?

— Am nevoie la toaletă, îi explică grăbindu-se pe lângă scaunele goale de pe rândul lor.

În clipa asta, știe că n-ar trebui s-o mai vadă niciodată. A fost atât de aproape acolo, atât de lipsit de control!

Sunt un monstru. Un monstru zămislit de-un tată-monstru.

Trebuie să-și potolească setea intensă.

Odată ajuns în toaleta bărbaților, Rowan scoate sticla din rucsac și îi smulge dopul. Imediat, mirosul de urină stătută dispare și el se topește în plăcere pură.

Buchetul pare, totodată, intens exotic și profund familiar, deși nu-și poate da seama cum de-l cunoaște. Cu capul dat pe spate, bea hulpav, cu înghițituri mari. Închizând ochii, apreciază pe deplin extazul gustului. Toate minunile lumii sunt pe limba lui acum. Dar tot acolo e și acea stranie familiaritate, de parcă s-ar întoarce acasă, într-un loc despre care uitase că există.

Abia când se oprește să răsuflă și se șterge la gură se uită cum se cuvine la eticheta de pe sticlă. În locul unui nume, Will a scris: ETERNA – 1992.

Încet, încet, îi devine clar.

Eterna.

Și anul în care se născuse el.

Ea e-n gura și-n gâttele lui.

Sticla îi tremură în mâini, rezultatul inevitabil al cutremurului de groază și furie care îl zguduie pe dinăuntru. Azvârle cât colo sticla, izbind-o de un perete, și sângele alunecă pe plăcile de faianță, formând o băltoacă pe podea. O băltoacă roșie care se prelinge spre el ca o limbă scoasă. Înainte să ajungă la el, o ocolește, zdrobind un ciob, și se îndreaptă spre ușă. În foaier nu e nimeni, în afara bărbatului din spatele ghișeului de bilete, care mestecă gumă și citește *Racing Post*.

Îl urmărește pe Rowan cu suspiciune. Probabil că a auzit cum s-a spart sticla, dar se întoarce la studierea programului curselor sau, cel puțin, se prefacă că le studiază, oarecum îngrijorat din cauza expresiei lui Rowan.

Afară, pe trepte, Rowan trage aer în piept, adânc și prelung. E puțin cam frig. Aerul are o oarecare uscăciune. E o liniște totală și copleșitoare pe care trebuie să o spargă, așa că strigă în sus, spre cerul nopții.

O lună în al treilea pătrar e ascunsă de un nor subțire. Stelele trimit semnale luminoase din milenii

trecute.

Când termină de urlat, aleargă în jos pe scări și apoi de-a lungul străzii.

Mai repede și mai repede, tot mai repede, până când alergarea devine altceva și nu mai există pământ tare sau nimic altceva sub tălpile lui.

ATOM

Mutanții gheții: Renașterea III nu este cel mai bun film pe care l-a văzut Eve în viața ei. Intriga e centrată pe embrionii unei forme de viață extraterestre înghețați în calota polară de la ultima epocă glaciară până acum, când, din cauza încălzirii globale, se dezgheață, ies din ouă și se transformă în extratereștri subacvatici mortali care distrug submarine, traulere, scafandri de mare adâncime și ecologiști extremiști, înainte să fie făcuți bucățele de Marina Statelor Unite.

Dar, după vreo douăzeci de minute, încetează să mai fie o poveste și se transformă într-o înșiruire de explozii din ce în ce mai extravagante și de caracatițe extraterestre ridicole create în CGI. Numai că nu contase cu adevărat, pentru că stătuse lângă Rowan și începuse să-și dea seama că, de fapt, s-ar putea să nu-i placă nimic mai mult decât să stea lângă el. Chiar dacă asta însemna să se uite la o asemenea mizerie.

Deși, cinstit vorbind, Rowan nu avea nicio vină: acela era singurul film care rula. Thirsk Palace Cinema nu era tocmai un multiplex. Dar apoi Rowan o părăsise, iar acum, că stătuse acolo de una singură vreme de (se uită repede la ceas, văzând ora în strălucirea altei bărci pline de extratereștri care explodează) aproape *o jumătate de oră*, începe să se întrebe unde s-o fi dus.

Pune cutia cu popcorn pe podea și merge să arunce o privire. După un moment de stinghereală cât trece pe lângă niște cupluri tinere și niște tocilari tragici și adulatori de explozii, ajunge afară, în foaier.

Nici urmă de Rowan sau de oricine altcineva în afara bărbatului de la ghișeu de bilete, care nu pare să acorde atenție decât ziarului pe care-l citește. Așa că se îndreaptă spre toalete, ascunse discret privirii dinspre foaier. Se apropie de ușa toaletei bărbaților.

— Rowan?

Nimic, dar are senzația că e totuși cineva înăuntru.

— *Rowan?*

Oftează. Poate că l-o fi scârbit ea cu ceva pe parcurs. Și nesiguranțele ei obișnuite se târăsc la suprafață. Poate că a turuit prea mult despre taică-său. Poate că l-a îndepărtat acel kilogram în plus pe care i l-a arătat cântarul în dimineața aceea. Poate că-i miroase gura. (își linge mâna, o adulmecă, dar nu percepe decât mirosul anost, dulceag ca de bebeluș, al scuipatului pe piele.)

Poate că de vină a fost tricoul cu Airborne Toxic Event pe care-l poartă. Băieții au tendința de a fi de-a dreptul fasciști în materie de gusturi muzicale. Și-și amintește noaptea aceea din Sale când l-a făcut pe Tristan Wood (care, ce-i drept, era cam cherchelit) să plângă – *să plângă!* – când i-a spus că ea, una, preferă Noah and the Whale, nu Fall Out Boy.

Poate c-a exagerat cu machiajul. Poate că fardul de pleoape verde-măr e prea mult pentru o zi de luni. Poate că-i din cauză că e o sărăntoacă dickensiană al cărui tată gunoier psihotic și paranoic nu-i în stare nici să-și plătească chiria. Sau poate, doar poate, el s-a apropiat îndeajuns de mult încât să sesizeze melancolia care sălășluiește în miezul ființei ei și care, de obicei, e ascunsă în adâncime, sub o mască superficială de sarcasm voios.

Sau poate a plecat doar pentru că s-ar putea ca și ea să fie trasă de el.

A treia încercare:

— *Rowan?*

Se uită-n jos, spre locul unde mocheta întâlnește ușa.

E o mocheta hidoasă, veche și roasă de prea multe tălpi, care are genul de model încărcat pe care-l vezi doar în sălile de bingo și la care nu te poți uita prea mult fără să-ți pierzi echilibrul. Dar nu modelul o îngrijorează pe ea. Ci lichidul întunecat care se strecoară pe mocheta, pe sub ușă. Un lichid care, își dă ea seama încet, s-ar putea să fie sânge.

Deschide ușa încet, pregătindu-se pentru ce-i mai rău: Rowan zăcând pe podea într-o baltă de sânge.

— Rowan? Ești aici?

Înainte ca ușa să se deschidă complet, observă băltoaca de sânge, dar nu e deloc cum și-a imaginat-o. Pe jos sunt cioburi, ca de la o sticlă de vin, numai că lichidul e prea gros să fie vin.

Simte prezența cuiva.

O umbră.

Ceva care se mișcă. Prea rapid pentru a desluși ce e și, apoi, înainte să afle, o mână e deja pe brațul ei, trăgând-o cu o putere nelimitată într-o cabină.

Șocul o face să rămână fără aer în plămâni și are nevoie de o clipă sau două pentru a-și aduna capacitatea sau cunoștința necesare pentru a țipa. În acest timp zărește fața bărbatului, dar nu poate distinge nimic, în afară de dinții lui, care însă nu arată deloc ca niște dinți.

Și, în secunda aceea în care e trasă spre el, un singur gând cumplit se mai ridică peste panica ei: *Tata a avut dreptate*. Iar țipătul vine mult prea târziu.

El o strânge tare cu brațul, iar Eve știe că dinții care nu sunt dinți se apropie. Se zbate și se luptă cu fiecare picătură de putere inutilă pe care o are, lovindu-l cu călcâiele în fluierile picioarelor, încercând să-i zgârie fața pe care nu i-o vede, zvârcolindu-se ca un pește disperat prins în cârligul undiței.

— *Ai tupeu!*

Răsuflarea lui e în urechea ei.

— *Exact ca maică-ta!*

Țipă din nou, privind, cuprinsă de disperare, spre cabinele goale cu ușile deschise. Îl simte pe piele, străpungându-i gâtul, și se luptă cu fiecare atom al ființei sale pentru a nu împărtăși soarta mamei ei.

MILĂ

Lui Will îi luase mai puțin de un minut să zboare din Bishopthorpe până în Thirsk, iar cinematograful nu fusese greu de găsit într-o localitate atât de mică și de lipsită de viață.

Aterizase pe treapta de sus a scărilor și intrase, așteptându-se că va trebui să se ducă direct în sala de proiecție. Dar în foaier surprinsese parfumul sângelui lui Helen și îl urmase până în toalete.

Odată ajuns acolo, văzuse o imagine desprinsă din cel mai îngrozitor coșmar al său. Visul complet și perfect al acelei nopți din 1992, cel mai dulce și mai pur sânge din viața lui, aruncat și scurgându-se pe podeaua murdară a unui closet. Fusese prea mult pentru el. Stătuse acolo o vreme, holbându-se la cioburile care se ridicau ca niște aripioare de pește din sângele lui Helen, încercând să asimileze imaginea.

Iar apoi intrase fata. Cea pe nume Copeland. Arătând așa cum probabil că arătase mama ei cândva și cu același tip de spaimă în ochi.

O înșfăcase pentru că nu mai avea niciun motiv să n-o facă. Și acum, chiar acum, în timp ce o mușcă, rămâne cu ochii pironiți pe sângele de pe podea, înainte să-i închidă, înotă în lacul de sânge, fără să aibă nici măcar o barcă de data asta. Pur și simplu înotă.

Pe sub sânge.

Dar, în timp ce continuă să sugă viața din puștoaică, are din nou acea revelație limpede și îngrozitoare. Cea pe care a avut-o noaptea trecută, cu Isobel, la Black Narcissus.

Nu e de ajuns.

Nu e nici pe departe de ajuns.

Și nu-i de ajuns pentru ca ea nu-i Helen.

Ce este și mai tulburător e că Eve are aproape același gust ca mama ei, numai că, atunci când o gustase pe Tess, el se delectase foarte mult și niciun

gând nu-i zburase spre femeia la care se gândește acum.

Nu.

Nu-mi place gustul ăsta.

Nu-mi place niciun gust în afara de al lui Helen.

Și, pe măsură ce acest adevăr devine tot mai limpede în mintea lui, sângele care îi alunecă pe gât devine din ce în ce mai dezgustător. Se imaginează înotând spre suprafața lacului, să ia o gură de aer.

Și îi dă drumul lui Eve, își dă el seama, înainte ca ea să fi murit.

Nu-mi pasă, își spune cu precizia încăpățânată a unui copil. Nu-i vrea sângele.

Vrea sângele lui Helen.

Eve n-a murit încă, dar va muri. O privește cum se ține de gât și cum sângele i se prelinge printre degete pe tricou (cu numele unei trupe de care n-a auzit niciodată) și nu s-a simțit niciodată mai pustii. Se uită în jos, la pardoseală, și își dă seama că el este sticla goală, din care s-a scurs tot ce contează.

Fata se sprijină de plăcile de faianță, aruncându-i o privire înspăimântată și sfârșită.

Câte expresii apar pe chipurile celor fără-de-sânge! Câte semnale fără rost menite să te facă să simți... ce? Remușcare? Rușine? Milă?

Milă.

Lui nu i-a mai fost milă de cineva de când a mers cu alți trei pelerini să îl vadă pe lordul Byron cum moare singur în peștera aceea din Ibiza. Poetul, în vârstă de câteva secole, era palid, firav și foarte bătrân (aproape o umbră a celui care fusese) și stătea pe spate în barca aceea cu vâsle, ținând o lumânare în mână. Și, chiar și atunci, oare chiar simțise milă? Sau teamă pentru propria soartă?

Nu, își zice.

Mila e doar o altă forță care te slăbește. Precum gravitația. Ceva menit să îi țină pe cei fără-de-sânge și pe abștinenți ținuiți la pământ, fiecare la locușorul său.

BILETUL

Jared stătuse ascuns printre tufişurile de pe Orchard Lane mai bine de o oră, aşteptând vreo confirmare că Alison Glenny îi spusese adevărul. Că Will Radley o să fie ucis de cumnata lui. O vreme n-a văzut nimic, deşi îl consola să vadă un BMW pe care nu-l recunoştea parcat la capătul aleii. Maşina lui Glenny, a presupus el. Dar apoi speranţele i s-au risipit când a văzut pe cineva ieşind din casă.

Pe Will Radley. Viu.

Privindu-l cum, mai întâi, dispare în dubiţă şi, la scurt timp după aceea, se îndepărtează în zbor, i s-a făcut rău de la stomac. Pentru o clipă, a simţit că e posibil să vomite, ținând cont de cantitatea de usturoi pe care o mâncase mai devreme, dar aerul s-a răcit înviorător, ceea ce l-a ajutat să-şi alunge starea de greaţă.

— Nu, le-a spus frunzelor din jurul lui. Nu, nu, *nu!*

Jared se descâlceşte dintre tufişuri şi se îndreaptă spre casă. Când trece pe lângă maşina lui Alison Glenny, bate în geamul portierei:

— Micul tău plan n-a dat roade.

Ea e cu cineva în maşină. Un detectiv cât un urs, burtos şi bine ras, pe care nu l-a mai văzut până acum şi care se holbează neîncrezător, prin parbriz, spre cer.

— I-am dat timp până la miezul nopţii, îi spune Alison pe un ton la fel de rece ca o decizie de concediere.

Geamul ei se închide cu un uşor bâzâit, iar lui Jared nu-i mai rămâne decât să meargă mai departe spre casa lui.

„Dovada existenţei vampirilor nu e nimic altceva decât dovada propriei tale nebunii”, îi spusese cândva Alison. Aceeaşi femeie care îl avertizase că, dacă menţionează cuiva ceva despre cine crede el că i-a omorât nevasta (chiar şi fiicei lui), o să fie din

nou băgat cu forța în spital, unde o să fie ținut pentru tot restul vieții.

Oftează, știind că Will Radley va fi încă în viață la miezul nopții.

Totul era în zadar.

Era în același sat ca și Will, dar lipsit de orice putere de a face ceva. Merge în continuare, pe lângă pub, poștă și băcănia de lux care vinde gustări pentru petreceri, pe care el nu și le-ar putea permite nici dacă și le-ar dori. O tablă cu ramă de lemn stă sprijinită de interiorul vitrinei luminate, făcând reclamă la *prosciutto di Parma*, la măslina de Manzanilla, la anghinare coapte și la cușcuș marocan.

Locul meu nu-i aici.

Gândul acesta cheamă un altul.

Am fost nedrept cu fiica mea.

Ia o hotărâre. O să se ducă acasă și o să-i ceară scuze lui Eve.

Probabil că ei i-a fost tare greu să-i suporte purtarea ciudată și regulile stricte. O să se mute undeva, departe, dac-o să vrea ea, și o să-i ofere toată libertatea pe care o merită o puștoaică de șaptesprezece ani cu capul pe umeri.

Își aduce aminte cum alerga în diminețile de duminică alături de Eve, pe vremea când avea energie pentru astfel de lucruri. Când ea intrase în adolescență și devenise, brusc, o fanatică a fitnessului timp de vreun an. Dar lui îi plăcuse perioada aceea, cu micul lor spațiu privat departe de mama ei, când plecau și alergau de-a lungul canalului sau al vechii căi ferate dezafectate din Sale. Erau foarte apropiați pe atunci, când el era în stare să aibă grijă de ea fără să o sufocă. Da, destul!

S-a terminat.

Dacă el sau oricine altcineva l-ar omorî pe Will Radley, oare asta l-ar face să se simtă mai bine? Nu are habar. Probabil că da, dar tot ce știe e că a trecut prea mult timp, că i-a făcut viața mult prea grea lui Eve și că de-acum trebuie să se oprească.

Iar gândul acesta încă i se învâрте prin cap când răsucește cheia în broasca ușii de pe Lowfield Close numărul 15, când intră în casă și urcă, târșâindu-și picioarele, scările comune. Înainte să intre însă în apartament, simte că, în mod clar, ceva nu e-n regulă. E prea liniște.

— Eve? o strigă, punând cheia jos, pe raftul de pe hol, lângă somația de plată de la compania de apă din Yorkshire. Niciun răspuns.

— Eve?

Se îndreaptă spre camera ei, dar fata nu-i acolo. Toate sunt: posterele sale cu diverse trupe, patul îngust, șifonierul deschis, numai ea însăși, nu. Toate hainele familiare îi atârnă pe umerase ca niște fantome ale ei.

E machiaj pe noptieră și mirosul chimic și dulce al fixativului plutește în aer.

Ea a ieșit. Într-o seară de luni.

Unde naiba e?

Fuge la telefon. O sună pe mobil. Niciun răspuns. Apoi zărește biletul de pe masa din sufragerie.

Tată,
Am plecat la film cu Rowan Radley.
Sincer, mă-ndoiesc că-i vampir.
Eve

O, Dumnezeu mare! își spune.

Panica îl încolțește. Scapă biletul și, până s-ajungă acesta pe covor, el are deja cheile mașinii într-o mână și pe cealaltă și-o duce la gât, să verifice că are micul crucifix.

Iese în ploaie.

Are geamul portierei spart. Eve îi spusese că trebuie să repare mașina, dar n-o ascultase.

Totuși în clipa asta n-are altă soluție și nici timp.

Deschide portiera, urcă fără măcar să dea deoparte cioburile de pe scaunul șoferului și pornește în viteză spre Thirsk.

O LUME PIERDUTĂ CARE CÂNDVA FUSESE A EI

Nu e atât durere, cât un soi de dizolvare. De parcă și-ar pierde, ușor, ușor, soliditatea și s-ar transforma într-un lichid. Eve privește în jur, spre chiuvete și oglinzi. Spre cabine și ușile lor deschise. Spre sticla spartă și băltoaca formată din sângele altcuiva. Pleoapele îi sunt grele și ar vrea să doarmă, dar se aude un zgomot. Jetul automat de apă din pisoare, care o trezește din nou, iar ea își dă seama cine e și unde e și ce s-a întâmplat adineauri.

El a plecat de acum și Eve înțelege că trebuie să iasă de acolo și să găsească ajutor.

Se silește să se ridice în picioare, dar e greu și niciodată nu a simțit că gravitația o trage atât de mult în jos.

E un scafandru care umblă prin rămășițele unei civilizații scufundate în adâncuri. O lume pierdută care cândva fusese a ei. Ajunge la ușă. O trage cu toată forța ei și pășește afară, pe mochetă. Modelul acesteia se rotește sub ea ca o sută de mici vârtejuri și de partea cealaltă a foaierului e vânzătorul de bilete. Pentru o clipă ciudată, se întreabă de ce s-o fi holbând bărbatul la ea cu atâta groază.

Mâna îi alunecă de pe rană.

Și apoi se lasă o beznă stranie, de parcă o corabie i-ar trece pe deasupra capului, iar ea știe că e ceva înfiorător. Știe că, într-o secundă sau două, nu va mai ști nimic.

Se contopește cu întunericul.

Ca sarea cu apa.

Fiecare grăunte de viață i se dizolvă în altceva.

Ajutor!

Încearcă să dea glas gândului plin de disperare, dar nu e sigură că a reușit. E tot mai slăbită cu fiecare pas pe care îl face.

Ajutor, vă rog!

Aude o voce care-i răspunde, rostindu-i numele.

E vocea tatălui ei, își dă seama, în timp ce bezna nu mai este la periferia câmpului său vizual, ci pretutindeni, prăvălindu-se peste ea ca un val. Cedează sub greutatea ei și singurul lucru de care își mai dă seama e că se prăbușește pe covor.

BEBELUȘ

Jared Copeland gonise spre cinematograf în mașina lui, cu vântul și ploaia șfichiindu-l prin geamul spart, și grăunțele de sticlă mișcându-se laolaltă pe scaunul de lângă el. La jumătatea distanței, chiar înainte de pubul Fox and Crown din Farley, trecuse pe lângă minivanul familiei Radley, în care Peter Radley mergea spre casă.

Vederea lui îl făcuse să accelereze și mai mult spre Thirsk, căci presupune că, probabil, Peter l-a dus pe fiul lui până acolo. Odată ajuns în fața cinematografului, parcase mașina pe jumătate pe trotuar, o luase la fugă în sus pe scări și intrase pe ușă.

Și acum e aici, în foaier. Vede un bărbat într-o cămașă albă, cineva care lucrează acolo, ținând la telefon și gesticulând.

— Alo... avem nevoie de o ambulanță imediat... da... o fată a fost atacată sau ceva... sângerează...

Și apoi Jared își vede fiica și sângele și înțelege. A fost mușcată de tânărul Radley. Groaza îl face să se grăbească și reușește să redevină, pentru un moment, cel de pe vremuri și trece dincolo de panică, într-un soi de hipercalm, în timp ce se lasă pe vine să-i verifice pulsul. În ultimii doi ani s-a gândit clipă de clipă c-o să se întâmple una ca asta, iar acum, că s-a întâmplat, o să facă tot ce poate ca s-o salveze. Cu doi ani în urmă se lăsase cuprins de panică, ținase, iar la auzul acelui strigăt Will Radley îi târâse nevasta spre cer. Așa că acum trebuie să fie eficiența întruchipată, pe repede înainte. *Nu pot s-o zbârcesc, futu-i mama ei de treabă!*

Îl aude pe casier vorbind în timp ce pulsul fiicei lui îi palpită slab sub deget.

— Cinematograful Palace din Thirsk. E în stare de inconștientă. Trebuie să veniți acum.

Jared cercetează rana și sângele care se scurge constant. Știe că nici măcar n-o să înceapă să se vindece. Că niciun spital din țară nu va ști ce să facă

pentru ea. Dacă va încerca să urmeze vreun tip normal de procedură de urgență, știe că ea va muri.

Casierul a închis telefonul de acum.

— Cine ești? îl întreabă pe Jared.

Jared îl ignoră și își ridică fiica de pe jos. Aceeași fiică pe care a ținut-o în brațe pe când era un bebeluș de nici trei kilograme, pe care a hrănit-o cu biberonul în nopțile când mama ei era extenuată, căreia îi cântase *American Pie* noapte de noapte s-o adoarmă.

Pleoapele îi tremură și ea deschide o clipă ochii. Își revine în simțiri suficient pentru a-i spune „Îmi pare rău” și apoi se cufundă iar în inconștiență.

Supraveghetorul încearcă să-i blocheze calea.

— Ce faci cu ea?

— E fiica mea. Te rog, ține-mi ușa deschisă!

Casierul se uită la el, apoi la sângele care curge încă pe covor. Se proțăpește în calea lui Jared.

— Nu te pot lăsa s-o iei, amice. Îmi pare rău.

— Dă-te din calea mea, spune aruncându-i o privire care să-i susțină vorbele. Dă-te dracului din calea mea!

Și bărbatul face un pas într-o parte, lăsându-l pe Jared să iasă pe ușă, în timp ce-i spune fiicei lui și lui însuși, iar și iar:

— O să fie bine. O să fie bine. O să fie bine...

SUS, MAI SUS ȘI TOT MAI SUS

Toby pleacă de la dugheana cu pește și cartofi prăjiți cu o porție pentru o persoană, învelită în hârtie albă, se urcă pe bicicletă și pornește spre casă. Zâmbește gândindu-se la toți banii pe care îi mai are în buzunar și la cât de prost trebuie să fie Rowan dacă i-a pus direct în cutia de scrisori. Și, în timp ce se gândește la asta, n-are habar că e urmărit de deasupra. Face stânga și o ia pe cărarea care traversează câmpul plin de cai despre care știe că-i o scurtătură spre Orchard Lane. Caii se îndepărtează la galop, cuprinși de groază, nu din cauza băiatului de pe bicicletă, ci a băiatului de deasupra, care coboară din ce în ce mai jos.

Și Rowan își dă seama, în timp ce coboară, că de-acum totul a luat sfârșit.

N-o poate avea pe Eve. E un ciudat.

Complet singur într-o lume plină de mincinoși. Copilul tatălui său.

El e Rowan Radley. Un monstru care zboară în noapte.

Toby se uită în sus și nu-i vine să creadă ce-i acolo. Peștele și cartofii prăjiți îi alunecă de sub braț și cad pe jos, vărsându-se din hârtia lor.

Pe chip i se așterne spaima în stare pură.

— Nu! spune el. Ce mama...

Pedalează din greu și repede pe o potecă făcută pentru plimbăreți de duminică bătrâni și înceți.

Iar Rowan se avântă, mai puțin furios acum, lucid și calm ca un șoim, năpustindu-se în picaj și urmărind panica de pe chipul lui Toby în timp ce acesta încearcă să frâneze și să se întoarcă. Dar nu mai e timp. Rowan l-a înșfăcat de piepții gecii și-l poartă cu ușurință în văzduh, chiar dacă Toby încă se ține strâns de ghidon și trage bicicleta după ei.

— Ai dreptate, spune Rowan, cu colții scoși complet, în timp ce caii rămân doar niște picățele dedesubtul lor. Sunt un ciudat.

Toby ar putea să strige, dar groaza l-a amuțit. Dă drumul bicicletei, care aterizează pe drumul de dedesubt.

Planul lui Rowan e să-l ucidă. Să-și demonstreze că într-adevăr e un monstru. Dacă e un monstru, atunci n-o să simtă durere. N-o să simtă nimic. Și o să ucidă în vecii vecilor, mutându-se dintr-un loc într-altul, ca tatăl lui. O linie punctată de senzații palpitate, fără vinovăție sau vreo emoție umană.

Îl duce pe Toby mai sus.

Sus, mai sus și tot mai sus.

Toby se silește să vorbească, chiar în timp ce urina îi țâșnește călduță pe picior în jos.

— Îmi pare rău, izbucnește el.

Rowan privește fix fața vecinului său în timp ce se tot înalță prin aer.

O față vulnerabilă, înspăimântată.

Fata unei victime.

Nu.

Nu poate face una ca asta. Dacă e un monstru, atunci e un soi de monstru diferit de tatăl său.

Strigă să fie auzit peste vuietul vântului care coboară:

— Dacă mai spui ceva, orice, despre familia mea sau despre Eve, te omor. *Orice*. OK?

Toby izbutește să aprobe cu o mișcare din cap, luptându-se cu gravitația.

— Și-o să mori fie și numai dacă te *gândești* că toată chestia asta chiar s-a întâmplat. OK?

— Da, scâncește Toby. Te rog...

E un risc, oricum ai lua-o. Să-l omoare. Să nu-l omoare. Dar Rowan n-are de gând să piardă bruma de bunătate care i-o mai fi rămas doar pentru a gusta sângele amar al lui Toby.

Îl duce înapoi în jos și îi dă drumul la vreun metru de pământ.

— *Pleacă*, spune Rowan în timp ce Toby se ridică în picioare. Pleacă odată și lasă-mă-n pace.

Rowan aterizează și îl privește pe Toby cum fuge. În spatele lui, cineva bate din palme.

Will.

E mânjit de sânge de jur-împrejurul gurii, iar pata se arcuiește în jos, de parcă și-ar fi pictat o mască de tragedie.

— Foarte bine, Pinocchio! spune Will aplaudând în continuare. Ai sufletul unui adevărat băiețel uman.

Nu-l văzuse pe Will în aer. Oare îl urmărise tot timpul? Rowan se întreabă ce o fi cu sângele de pe fața lui.

Will face un pas în față.

— Numai că trebuie s-o zic: conștiința ta a cam luat-o razna în dubiță.

E îndeajuns de aproape de-acum pentru ca Rowan să-i simtă mirosul respirației, deși îi ia o clipă să-și dea seama ce adulmecă.

— *Ai furat*, spune Will. Ai bifat o chestie gravă. Dar nu-ți face griji, am restabilit echilibrul. Vezi, tu mi-ai furat mie sângele, așa că ți l-am furat și eu pe-al tău. E yin și yang, fiule.

Will are ochii unui nebun. Ochii unui monstru.

— Nu sunt ca tine. Am încetat să-mi mai ascult conștiința acum ceva vreme. Făcea doar gălăgie. Un bâzâit de greiere în ureche.

Rowan încearcă să înțeleagă ce vede. Își dă seama al cui e sângele pe care îl adulmecă, iar înțelegerea acestui fapt e ca un pumn în stomac.

— N-am făcut decât ce voiai tu să faci, continuă Will citindu-i gândurile fiului său. Am înșfăcat-o, am mușcat-o și i-am gustat sângele. Iar apoi...

Zâmbește, gata să spună orice pentru a-l convinge pe Rowan să-și dea frâu liber violenței:

— ...am omorât-o. Am omorât-o pe Eve.

Rowan se gândește cum i-a dat Eve bilețelul în ora de engleză mai devreme. Se gândește la zâmbetul pe care i l-a aruncat ea și amintirea îl face să se simtă și mai slăbit, doborându-l aproape. Totul e din vina lui. El a părăsit-o pe Eve și a lăsat să se întâmple asta.

O adiere răcoroasă îi mângâie fața. Răsuflarea stafiilor.

— Unde... e...

Will ridică din umeri, de parcă l-ar fi întrebat cât e ceasul. Și minte:

— Păi, habar n-am. La vreo doisprezece kilometri în largul mării. Undeva, aproape de fund de-acum, așa zice, sperînd peștii. Deși roșul e prima culoare care dispare sub apă. Știai? E interesant, nu-i așa? Toți peștii ăia amărâți și mohorâți. Prinși în capcana unei lumi albastre.

Rowan nu e-n stare să gândească limpede. Devastarea care se petrece în mintea lui e atât de bruscă și totală, încât nu poate face nimic altceva decât să se ghemuiască în poziție fetală pe jos. *Eve e moartă.*

Will, pe de altă parte, nu s-a simțit niciodată mai puțin slăbit de moralitate decât acum, când fiul lui e ghemuit în fața lui ca o marionetă cu sforile tăiate. O priveliște dezgustătoare și jalnică.

Se apleacă spre el și-i aruncă-n față purul adevăr:

— Acela nu era doar sângele mamei tale, Rowan. Era un vis despre cum ar fi putut fi totul dacă nu te-ai fi născut. Vezi tu, adevărul e că nu te-am vrut niciodată. Sunt *alergic* la responsabilități. Simpla idee îmi lasă un gust de putreziciune. Ca usturoiul. Serios, îmi provoacă iritații și doar tu știi totul despre iritații. Te fac să nu te mai simți confortabil în propria piele.

Se oprește, trage adânc aer în piept și-apoi se explică răspicat:

— O voiam pe Helen, dar nu cu tot *bagajul* suplimentar.

Rowan a moștenit slăbiciunea de la maică-sa, deduce Will în timp ce-l privește pe băiat, care murmură pentru sine. Ea l-a adus în halul ăsta. Cu toate minciunile alea spuse atâta vreme. Cum ar fi putut să se lămurească băiatul care-i sunt prioritățile în mijlocul tuturor acelor rahaturi?

— Ea a uitat cine este, îi spune Will. A uitat cât de mult mă dorește. Dar eu nu-s ca ea și nu-s nici ca tine. Eu lupt pentru ceea ce vreau. Și, dacă nu mi se dă ce vreau, atunci iau, pur și simplu.

Will aprobă cu o mișcare din cap, ca pentru sine. Totul îi este limpede de acum, știind că n-a mai rămas nimic care să-l oprească, nici moralitatea, nici slăbiciunea. *Sunt pur. Sunt dintr-o rasă superioară. Sunt deasupra tuturor abstenențelor, deasupra tuturor celor fără-de-sânge, a tuturor făpturilor mincinoase și timide care există.*

Da, își zice râzând.

Sunt Lordul Byron.

Sunt Caravaggio.

Sunt Jimi Hendrix.

Sunt fiecare descendent băutor de sânge al lui Cain care-a respirat vreodată aerul acestei planete.

Sunt adevărul.

— Mda, eu iau, pur și simplu.

Își lasă fiul prăbușit la pământ, prosternat în fața gravitației și a tuturor forțelor care îi sunt asociate. Zboară repede peste câmp, la înălțime mică, văzând Pământul la viteza cu care într-adevăr se mișcă.

Cât ai respira o dată, deja e la ușa casei de pe Orchard Lane numărul 17. Își scoate cuțitul din buzunarul interior al impermeabilului. Cu arătătorul celeilalte mâini face un cerculeț în aer, plutind deasupra soneriei ca și cum degetul ar fi sabia unui scrimer așteptând să lovească. Apoi coboară și sună de cinci ori, în succesiune rapidă.

Eu.

Iau.

Pur.

Și.

Simplu.

AFARĂ, ÎN AERUL UMED ȘI ÎNTUNECAT

Clara stă de ore bune online. A început prin a scormoni pe Wikipedia după informații despre cultura vampirilor, dar n-a ajuns prea departe, de vreme ce editarea enciclopediilor virtuale e, în general, un hobby specific celor fără-de-sânge. A dat totuși, undeva în adâncurile unor liste de căutări pe Google, peste un soi de clonă de Facebook interesantă, numită Neckbook. Părea plină de adolescenți destul de inteligenți, cu suflete de artiști, arătoși, deși foarte palizi, care vorbeau aproape exclusiv într-un limbaj alcătuit din termeni de argou, acronime și emojiuri obscure pe care ea nu le mai văzuse niciodată până atunci în vreun SMS sau mesaj online. Văzuse un băiat deosebit de chipeș, superb, cu un zâmbet malițios de spiriduș și părul atât de negru, că părea aproape strălucitor. Pe profilul lui, sub fotografie, citise:

Băiatul de la miezul nopții – Vera Pim nonstop caută *chica* (- o) non-sirker (ă) pe termen lung, pentru mușcăături, s- vânători, plus litri întregi de SV.

Clara se simte frustrată. Și ea e vampir, dar întreaga comunitate a băutorilor de sânge îi e complet străină. Decide să renunțe și s-o ia la pas pe YouTube, să se uite la clipuri din filmele despre care îi spusese Will. Părți din *Vampirii*, *Dracula* (versiunea din 1931, fiindcă „e singura regizată de un *adevărat* vampir”, o informase el), *Crepuscul*, *Foamea* și, de departe cel mai bun, *Frați de sânge*. Și totuși, brusc, chiar acum, exact când tăieții se transformă în viermi pe ecran, simte că nu e în regulă ceva. E o senzație stranie, resimțită în stomac și pe piele, de parcă trupul ei ar fi aflat ceva înaintea minții.

Și apoi se întâmplă.

Se aude soneria și mama se duce să deschidă.

Clara aude vocea unchiului ei, dar nu deslușește ce spune.

Mama izbucnește în țipete.

Clara o ia la fugă spre parter, doar pentru a-l descoperi pe Will pe hol, apăsându-i un cuțit în bregată mamei sale.

— Ce faci?

El arată spre acuarelele de pe perete:

— Se vedește că mărul are rădăcini otrăvite. A venit vremea să-l tăiem.

Clara nu simte teamă. Deloc. Nu se gândește la nimic altceva decât la cuțit.

— Pleacă de lângă ea! zice făcând un pas în față.

— Ne-ne-ne! spune el clătinând din cap și împingând tăișul și mai mult în pielea lui Helen. Nu se poate!

Helen își ațintește privirea asupra fiicei sale.

— Clara, nu! Pleacă de-aici!

Will aprobă cu o mișcare din cap.

— Mama ta are dreptate. Pleacă odată!

În ochii lui se citește nebunia pură, care dă de înțeles că ar putea să se ducă oriunde, să facă orice.

— Nu înțeleg.

— Ești un nimic, Clara! Ești doar o fetiță naivă. Crezi c-am venit încoace să te-ajut pe tine? Nu fi proastă! Nu-mi pasă de tine. Deschide ochii!

— Te rog, Will! îl imploră Helen în timp ce tăișul cuțitului îi atinge obrazul. Polițiștii au fost de vină. Ei m-au pus să...

Will o ignoră și continuă să-i vorbească Clarei pe același ton plin de venin:

— Tu ești doar o greșeală, îi spune. Produsul trist și insignifiant a doi oameni care au fost prea slabi pentru a-și da seama că n-ar fi trebuit să fie împreună. Rezultatul instinctelor denaturate ale părinților tăi și al urii lor de sine... Pleacă, fetițo! Întoarce-te la salvarea balenelor!

O împinge pe Helen cu spatele afară pe ușa deschisă, apoi dispar, într-o încețoșate rapidă și frenetică. Clara icnește, cu răsuflarea tăiată, dându-

și seama ce s-a întâmplat. Will s-a îndepărtat în zbor cu mama ei.

Fuge la etaj, deschide fereastra camerei sale și se apleacă, pe pervaz, în ploaie. Îi vede înălțându-se zbor, din ce în ce mai departe, chiar deasupra ei, dizolvându-se încet în noapte. Încearcă să se gândească la o soluție. Și, cum nu-i vine decât o singura idee, înșfacă sticla goală de SV de sub pat și o duce la buze, lăsând capul pe spate. O singură picătură îi cade în gură, dar n-are habar dacă va fi de ajuns sau nu.

Știind că acesta e ultimul moment în care își mai poate salva mama, se urcă pe pervaz, îndoiaie genunchii și plonjează cu capul înainte în aerul dungat de șiroaiele ploii.

— Hai să mergem la Paris, Helen! Hai să mergem și să re trăim magia... sau hai să ne ndreptăm, pur și simplu, spre lună.

El o trage în sus într-o linie aproape verticală. Helen privește cu groază cum casa ei se micșorează dedesubt. Își apasă gâtul de lama cuțitului, suficient cât să sângereze.

Atinge sângele.

Îl gustă. El și ea, împreună.

Și apoi se luptă.

Se luptă cu gustul, cu amintirile și, mai mult decât orice, se luptă cu el, trăgând de cuțit ca să-l îndepărteze și îmbrâncindu-l pe el în jos.

Atunci, în toiul luptei, își vede fiica zburând spre ei prin ploaie.

— Ia-i cuțitul! îi strigă Helen.

Iar Clara se întinde și îi smulge cu greu unchiului său arma din mână. Dar el o lovește cu cotul, iar cuțitul cade pe acoperișul casei familiei Felt.

S-a terminat, se gândește Helen, încă luptându-se cu forța neînduplecată a lui Will. *El o să câștige, în cele din urmă.*

Casa lor nu mai e decât un pătrățel negru pe Orchard Lane, care stradă devine ea însăși doar o zgârietură subțire în bezna de sub ei.

— Te rog, Will, dă-mi drumul! îl imploră. Lasă-mă să rămân cu familia mea.

— Nu, Helen. Îmi pare rău. Asta pur și simplu nu ești *tu*.

— Te rog...

Satul nu mai e nimic de-acum. Doar o bucată de cer răsturnat, un spațiu întunecat cu puncte albe, care se îndepărtează cu repeziciune.

Eu îl iubesc pe Peter, își dă ea seama. Dintotdeauna l-am iubit pe Peter. Asta-i singura realitate. Își aduce aminte cum se plimba ținându-se de mână cu viitorul ei soț pe Clapham High Street, amețită de iubire într-o zi cenușie în care el o ajuta să-și cumpere materiale pentru proiectele ei artistice.

— Dacă preferi altă destinație, îi strigă Will în ureche, ca să-l audă peste vuietul aerului, nu trebuie decât să strigi. Valencia, Dubrovnik, Roma, New York... În Seattle e o comunitate considerabilă. Sunt gata pentru o cursă lungă... Hei, noi doi n-am fost niciodată la Veneția, nu? Am putea merge s-aruncăm un ochi la niște Veronese...

— Will, noi doi nu putem fi împreună.

— Ai dreptate. Nu putem. Dar putem avea parte de-o noapte, Helen! Și apoi, de dimineață, o să simt o mare durere când o să fiu nevoit să-ți tai...

Înainte ca el să apuce să-și termine amenințarea, Helen aude un zgomot. O voce pe care o recunoaște, răcnind în timp ce se apropie de ei. Dintr-odată, trupul îi este aruncat într-o direcție diferită. După aceea lucrurile se liniștesc și își dă seama că se prăbușește. Satul, strada și casa lor se mișcă spre ea cu o mare viteză, dar apoi o aude pe fiica ei care-i strigă:

— Zboară, mamă! Poți să zbori!

Da, își zice. Da, chiar pot să zbor.

Încetinește în aer și încetează să mai creadă în gravitație, în timp ce fiica ei plutește în preajmă.

— E Rowan, îi zice Clara arătând spre contururile unor siluete îndepărtate care se luptă departe, deasupra capetelor lor. Se bate cu Will.

CHIPUL TATĂLUI SĂU

Rowan a auzit strigătul mamei lui.

Sunetul acela l-a trezit din disperarea lui, așa că a putut zări pe cer o formă despre care știa că e a mamei lui și a lui Will. Și-a preschimbat disperarea în furie și s-a avântat în zbor s-o salveze. Iar acum, în timp ce-l împinge pe Will din ce în ce mai aproape de pământ, își dă seama că e capabil de orice.

— De ce Eve? strigă el, apăsând cu tot mai multă ușurință. De ce?

Will nu spune nimic. În ochi nu i se citește decât un soi de mândrie tristă.

În jos, în jos, tot mai jos.

— Uite ce-i, Rowan, spune Will, cu impermeabilul fluturând în fața lor ca o pânză de corabie scăpată din chingi. Tu ești ca mine. Nu înțelegi asta? Ești fiul meu. Ești sânge din sângele meu. Am putea bate lumea-n lung și-n lat împreună. Ți-aș putea arăta totul. Ți-aș putea arăta cum *să trăiești*, drăcia dracului!

Rowan îl ignoră în timp ce se îndreaptă spre acoperișul casei lor, iar spatele lui Will se hârșăie de acesta, desprinzând țiglele din vârf. Cât ai clipi, sunt deasupra grădinii, iar Rowan împinge în jos cu putere, făcându-i pe amândoi să se prăbușească spre heleșteu.

Odată ajunși acolo, îl ține pe Will cu capul sub apa rece, apăsându-l cu ambele mâini: cu una pe față, cu cealaltă pe gât. Dar își întrebuințează toată mânia și toată forța pentru a-l ține acolo, pe fundul heleșteului, și pentru a opri puterea neabătută din Will care încearcă să se ridice la suprafață. Își dă seama că nu are mult timp la dispoziție. O viață întreagă de consum nelimitat de sânge îi oferă tatălui său o putere și o rezistență pe care Will nu le posedă. Tot ce are el acum e mânia, dar nu va fi de ajuns.

Închide ochii. Încearcă să păstreze vie ura, chiar dacă Will îl împinge din ce în ce mai tare cu mâinile, iar forța lui crește neobosită până când bărbatul țâșnește de sub apă, cu o energie vulcanică și îngrozitoare care îl aruncă pe Rowan pe spate în heleșteu. Băiatul se sprijină în mână pe fundul apei, ca să se ridice. Pipăie ceva.

Nu e pește. Nici plantă.

Metal.

Will e deasupra lui, gata să-și scufunde iar fiul. Rowan apucă disperat metalul.

Durere.

S-a tăiat numai atingând marginea ascuțită.

— Îți ia ceva timp să îneci un vampir, îi spune Will, cu colții scoși și mâinile apăsându-l pe Rowan înapoi sub apă. Dar noaptea abia a-nceput.

— Dă-i drumul!

Clara și mama ei au strigat, în timp ce zboară repede în jos spre grădină. Will se uită în sus, în timp ce Rowan înșfacă repede ceva de sub metal. Ceva din lemn. Un mâner. Will râde ca un nebun. Râsul unui osândit la chinurile iadului. Își îndreaptă atenția înapoi spre Rowan, dar nu la timp pentru a vedea lama toporului, șiroind de apă, năpustindu-se repede precum coada unui delfin afară din apă și direct în gâtul lui, cu o asemenea viteză, încât el abia dacă mai percepe răcnetul primitiv, lacom de viață, scos de Rowan, în timp ce balanța se înclină pentru ultima oară în favoarea fiului. Will, cu mâna încleștată pe cascada de sânge care i se revarsă din gât, peste topor, e aruncat din nou înapoi în apă. Rowan îl ține dedesubt, tăindu-i membranele, în timp ce nori negri de sânge se răspândesc în apă. Tocmai când mama și sora lui aterizează pe iarbă, el simte cum capul lui Will prinde din nou puteri și începe să se ridice, dar Rowan își ține acum coada toporului cu amândouă mâinile și rămâne neclintit. Când Will ridică din nou capul, lama trece prin cartilagiile și prin ce a mai rămas din gâtul lui, iar trupul i se desprinde încet de viață. Rowan aproape

că-i vede chipul umbrat – chipul tatălui său – holbându-se la el. Calm. Recunoscător, chiar. De parcă asta ar fi fost singurul mod în care ar fi putut să-și găsească pacea, prin veșnica separare a trupului doritor de mintea gânditoare, scufundat în ceața lichidă a propriului sânge. Rowan stă lângă el un timp, urmărind picăturile de ploaie care cad pe apă. Îi ia o vreme să-și aducă aminte că sora și mama lui sunt acolo, martore tăcute, la doar câțiva metri distantă.

— Sunteți bine? le întreabă.

Helen se uită fix la heleșteu.

— Da, spune ea.

Vocea ei pare mai calmă și cumva mai naturală decât de obicei.

— Suntem amândouă bine.

Rowan, cu simțurile ascuțite, aude pașii cuiva care vine dinspre casă. Tatăl lui (sau bărbatul despre care a crezut întotdeauna că e tatăl lui) iese în curte. Are pardesiul pe el și își ține cheile mașinii în mână, fiindcă abia a ajuns acasă. Se uită la ei toți. În cele din urmă, ochii îi cad pe heleșteu și, în timp ce se apropie, Rowan vede cum chipul îi încremenește pe măsură ce înțelege exact ce s-a întâmplat.

— O, Doamne, spune Peter aplecându-se deasupra apei.

Vocea abia dacă i se aude.

— O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne...

— Voia s-o omoare pe mama, îi explică Clara. Rowan a salvat-o.

Peter se oprește, în cele din urmă, din murmurat și se uită la fratele lui căzut în mijlocul apei întunecate, încrețite de sânge.

Când se ridică de pe cadavrul lui Will, Rowan își aduce aminte de Eve și panica îl cuprinde din nou.

— Unde-i Eve? le întreabă pe Clara și pe mama lui. Ce i-a făcut?

Amândouă clatină din cap.

Iar Rowan se năruie pe dinăuntru când își imaginează cadavrul inert al lui Eve scufundându-se în mare.

TRANSFORMAREA

Tot drumul până la Bishopthorpe, Jared îi vorbește fără oprire fiicei sale și n-o scapă din ochi în oglinda retrovizoare. Ea zace pe bancheta din spate, cu puloverul lui înfășurat strâns de jur-împrejur. Vântul îi bate prin păr, iar ploaia îi lasă pete pe piele, amestecându-se cu sângele ei, în timp ce el atinge aproape o sută cincizeci de kilometri la oră pe drumurile șerpuite.

— Eve! îi spune aproape strigând, pentru a fi auzit peste vânt și ploaie. Eve, te rog, stai trează!

Se gândește la disprețul ei de mai devreme, din seara aceea, la frustrarea și mânia pe care i le tot citise în ochi vreme de doi ani.

— O să fie bine. O să mă schimb. Totul o să se schimbe. Îți promit.

Dar Eve rămâne cu ochii închiși, iar el e sigur că e prea târziu. Copacii și indicatoarele rutiere necitite trec ca fulgerul pe lângă ei. Doar câteva minute după ce ieșise din Thirsk, intră în goană în Bishopthorpe și apoi străbate strada principală. Intrarea pe Lowfield Close trece în viteză prin dreapta lui, dar el merge mai departe. Un bărbat care tocmai ieșea din The Plough se oprește să se uite la Corolla cu geamul spart cum zboară pe lângă el cu dublul vitezei maxime legale. Dugheana cu pește și cartofi prăjiți, farmacia, băcănia de lux, toate șfichiuite pe lângă el ca niște gânduri trecătoare. Încetinește doar când se apropie de Orchard Lane.

Când ajunge la casa familiei Radley, așteaptă în mașină câteva secunde, să se asigure că într-adevăr știe ce face.

Încearcă din nou să-i vorbească lui Eve:

— Eve? Te rog. Mă auzi?

Din ea încă se scurge sângele, care s-a îmbibat în puloverul lui, înnegrindu-l, iar el știe că nu mai are mult timp pentru a lua o hotărâre. Un minut, poate. Sau poate chiar mai puțin. Afară, toate celelalte case

scumpe stau calme și neștiutoare, iar el le simte nepăsarea împietrită și crudă față de viața fiicei lui.

Timpul îl presează, e din ce în ce mai urgent să ia o decizie. Să-i permită lui Eve să trăiască o viață diferită, să devină altceva, ceva oribil, care poate să ucidă, sau să o lase să alunece dincolo și să fie la fel de inofensivă ca toți ceilalți morți?

— Eve?

Pleoapele ei tremură ușor, dar ochii nu i se deschid.

Coboară din mașină și deschide portiera din dreptul ei. Pe cât de blând poate, își ridică fiica de pe bancheta din spate și o duce în brațe, traversând strada.

Nu, își spune. Nu. Ce faci? Nu poți...

Își imaginează că soția lui e undeva. Privindu-l. Judecându-l așa cum numai fantomele pot judeca.

— Îmi pare rău, Tess. Îmi pare atât de rău!

Merge spre aleea familiei Radley cu Eve atârându-i fără vlagă în brațe. În cele din urmă, lovește cu piciorul în ușa de la intrare, cu fermitate, dar nu prea tare.

— Ajutor! spune el clar.

Apoi mai tare:

— Ajutor!

Peter e cel care deschide ușa. Se uită la Jared, apoi la Eve din brațele lui. Și la tot sângele de care acum sunt acoperiți amândoi.

Jared înghite în sec și apoi spune ceea ce acum știe că trebuie să spună:

— Salveaz-o! Te rog. Știu ce ești, dar, te rog, *salveaz-o!*

ÎN BEZNĂ

Stau cu toții de jur-împrejur, privind ca niște păstori această macabră scenă a Nașterii Domnului. Rowan încă e learcă de apa heleșteului, dar tremură mai degrabă din cauza priverii decât a frigului: Eve, pe canapeaua lor, sângele ei prelingându-se în material în timp ce Peter îi verifică pulsul.

— E în regulă, îi spune Clara fratelui său, strângându-l de mână. Tata știe ce face.

Jared, îngenuncheat la capătul canapelei, mângâie cu blândețe capul fiicei sale în timp ce ea ba își pierde cunoștința, ba și-o recapătă. Când ochii i se deschid din nou, îi întâlnesc pe ai lui Rowan.

— Ajută-mă, spune ea.

Rowan e neputincios.

— E în regulă, Eve... Tată, dă-i sânge. Salveaz-o.

În același timp, Helen îi explică de urgență lui Jared ceva ce el știe deja:

— Dacă-i dăm sânge, o să devină vampir. Înțelegi? Și probabil o să aibă sentimente puternice pentru persoana al cărei sânge îl folosim pentru a o converti.

Ochii lui Eve sunt încă ațintiți asupra lui Rowan. Înțelege destul din ce se petrece. Înțelege că, mai mult decât orice altceva pe lume, el vrea s-o salveze. Înțelege ce înțelege și el, că, dacă ar putea s-o salveze, s-ar salva și pe sine. Și mai înțelege că-l iubește și, chiar în timp ce rămâne cuprinsă de privirea lui neajutorată, știe că ea însăși trebuie să-și hotărască destinul.

Încearcă să vorbească. Cuvintele rămân ancorate înăuntrul ei, căci atârnă prea greu, dar tot încearcă:

— Al tău, spune, dar el nu o aude bine.

O clipă mai târziu el e acolo, la câțiva centimetri distanță, chinându-se să audă. Înfrântă, Eve închide ochii. Are nevoie până și de ultima fărâmbă de energie care i-a mai rămas pentru a spune:

— *Sângele tău.*

Și se cufundă.
Jos, tot mai jos, în beznă.

PÂNTECELE

E conștientă de un gust.

E un gust complet, încât nu e limitat la un singur simț, ci e ceva căruia îi poate simți căldura și pe care îl poate vedea, de parcă oceanul negru pe fundul căruia se află în acel moment ar fi, dintr-odată, colorat într-un roșu luminos, splendid. Și se ridică, revenind la viață.

Deschide ochii și îl vede pe Rowan. Sângerează. Are o tăietură deschisă în palmă, în carnea de sub degetul mare, iar sângele îi picură în gura ei. Pare tulburat, dar îngrijorarea i se topește în ușurare. Are lacrimi în ochi și ea înțelege că, în clipa aceea chiar, el o salvează.

În timp ce sângele continuă să picure, înțelege că îl cunoaște cu adevărat. Nu știe toate detaliile banale ale vieții lui, toate statisticile fără sens pe care s-ar putea să le știe alți oameni, ci cunoaște ceva profund. E o cunoaștere pe care un bebeluș o are despre mama lui în roșeața pântecelui ei.

O cunoaștere totală, pulsândă, care hrănește viața.

Și, pentru că îl cunoaște atât de bine, îl iubește și știe că tot iubire simte și el pentru ea, iubire conținută în sângele lui, care se reflectă ca o rugăciune mută înapoi spre el.

Te iubesc.

Tu ești eu și eu sunt tu.

Te voi proteja la fel cum mă vei proteja și tu.

Pe veci.

Mereu.

Zâmbește și el îi zâmbește la rândul lui.

E renăscută.

E îndrăgostită.

Și, după doi ani de beznă, e gata să îmbrățișeze adevărata splendoare a lumii.

— Ești în regulă, îi spune Rowan. Ești aici. S-a terminat. El a dispărut.

— Da.

— Îți mulțumesc.

— Pentru ce?

— Pentru că mai ești în viață.

Eve înțelege, încet, că mai sunt și alți oameni în cameră.

Clara. Domnul și doamna Radley. Tatăl ei.

Jared o privește, iar pe chip i se citește un amestec de spaimă și ușurare.

— Îmi pare rău, șoptește ea.

El clatină din cap și zâmbeste, dar, în intensitatea momentului, nu izbutește să spună nimic.

CÂTEVA SERI MAI TÂRZIU

O ÎNTREBARE PENTRU CEI ISPITIȚI

Ai putea, în momentele de ispitire, să te hotărăști că te vei abține și nu vei ucide oameni, dar vei bea sângele altor vampiri.

Dacă bei SV, efectele asupra personalității tale nu pot fi prevăzute, iar viitorul tău nu poate fi cunoscut. Însă, ca abstinent, vrei să-ți cunoști viitorul. Vrei să știi că fiecare zi va fi la fel de previzibilă și de monotună ca precedenta, pentru că numai atunci vei ști că poți trece prin viață controlându-ți instinctele și liber de orice dorință egoistă.

Dacă dai dovadă de slăbiciune, dacă alegi plăcerea în detrimentul principiului și dacă te deschizi miilor de posibilități periculoase, atunci nu vei fi capabil să îți cunoști ziua de mâine.

În orice moment poți fi copleșit de o dorință subită și incontrollabilă, care poate avea consecințe devastatoare. Da, e adevărat că asta s-ar putea să nu se întâmple. S-ar putea să fii capabil să trăiești pe baza unei surse regulate de SV și să ai o viață împlinită plină de plăcere și fără pic de durere, în care să nu provoci niciun rău nici ție, nici altora.

Dar întreabă-te: chiar merită să dai cu zarul?

Ei bine, merită?

Numai tu poți să răspunzi la această întrebare.

Manualul abstinentului, ediția a II-a, pp. 207-208

RAPHAEL

Dragostea chiar că e grețoasă, nu se poate abține Clara să gândească, în special când stă lângă tine pe bancheta din spate, ținându-se de mână și citind poezii. Desigur, *se bucură* pentru fratele ei și pentru Eve, acum, că sunt atât de mulțumiți și de fericiți unul cu celălalt, dar, după ce a stat lângă ei tot drumul, i-ar prinde bine să ia o gură de aer. Se uită cu dezgust cum Eve își pune capul pe umărul lui Rowan.

— Nu mi-am dat seama că vampirii sunt atât de *siropoși*, bombăne ea și privește fix pe geam.

— Spuse fata care plângea de mila urșilor-polari, îi dă Rowan replica.

— Încă *plâng* pentru urșii-polari.

— Adică o să te faci iar vegană? o întreabă Eve.

— Mă gândesc la asta. Vreau să spun că acum, c-o să fim pe sânge de vampir, n-ar trebui să mai fie o problemă din punctul de vedere al sănătății. Dar de data asta o să încerc să-mi păstrez principiile.

Eve o bate cu palma pe Clara pe genunchi.

— Ce trebuie să facem e să-ți găsim un băiat drăguț pe care să-l convertești.

Clara oftează.

— Vampiri care ies la întâlnire în patru, spune ea oarecum batjocoritoare. *Te rooog!*

Au trecut cinci minute de la miezul nopții și stau în mașina parcată pe o stradă slab luminată de lângă centrul orașului Manchester. De aici, Clara abia dacă-și deslușește mama și pe tatăl ei negociind cu bodyguardul de la intrare în timp ce tineri vampiri și aspiranți așteaptă la coadă în spatele lor. Apropo de iubire: ea a mai observat și că părinții ei se împacă mult mai bine de când a murit Will. Sigur, tatăl ei era mâhnit de moartea fratelui său, dar părea mult mai recunoscător că Helen e în viață. Însă mama ei s-a schimbat cel mai mult. E atât de relaxată acum, de parcă i s-ar fi ridicat o povară care o apăsa, și nu-

i mai dă deoparte brațul lui Peter când el încearcă să o ia pe după umeri.

— Și taică-tău a fost de acord? o întreabă Clara pe Eve de îndată ce părinții lor dispar în clubul Black Narcissus.

— N-aș spune că-i tocmai de acord, răspunde Eve. Adică a fost bine c-a fost de față când polițista a vorbit cu voi. Dar cred că încă îi e greu. Chiar dacă înțelege că voi nu sunteți ca unchiul vostru.

Clara remarcă un grup de băieți care trec pe lângă ei. Cel mai tânăr e atrăgător și, poate, de aceeași vârstă ca ea. Are un chip de spiriduș, drăguț și palid, iar când își ațintește, la rândul lui, privirea asupra ei, fata simte că-l recunoaște de undeva. Apoi își aduce aminte. E băiatul a cărui poză i-a plăcut când a intrat pe Neckbook. Văzând că ea îi zâmbește, el bate-n geam, iar Eve îi dă un ghiont Clarei, care coboară geamul portierei.

— Mergeți la Black Narcissus?

— Nu, răspunde Clara. Părin... *Prietenii* noștri s-au dus să ia câteva sticle pentru noi.

Băiatul dă aprobator din cap și zâmbește, apoi ridică o sticlă care are o etichetă scrisă de mână.

— Poți să bei din asta, dacă vrei.

— Acum nu, spune Clara. Dar îți mulțumesc.

— Ei bine, dacă intri vreodată pe Neckbook, dă-mi un mesaj. Mă cheamă Raphael. Raphael Child.

Clara încuviințează din cap.

— Bine.

Băiatul se îndepărtează.

Vampiri care ies la întâlnire în patru, se gândește Clara.

Poate că, la urma urmelor, nu-i o idee chiar atât de rea.

Lângă ea, Rowan privește spre intrarea clubului, așteptând ca părinții lui să reapară. Simte capul lui Eve pe umărul său și știe că fac ce se cuvine. În fond, nu poate să se mai considere un monstru. Eve mai e pe lume doar pentru că el este ceea ce este și, indiferent ce se va întâmpla în viitor, va fi imposibil să regrete că a avut puterea de a o aduce la viață.

Știe că va fi greu în viitor să păstreze secretul adevăratei lor naturi față de lumea din afară, dar înțelege că anumite lucruri trebuie să rămână ascunse pentru totdeauna. De aceea polițiștii nu au găsit fotografiile lui din copilărie sau scrisorile pe care Helen i le trimisese lui Will de la începutul până la jumătatea anilor 1990. În timp ce Alison Glenny și ceilalți membri ai Unității contra Prădătorilor Nenumiți examinau și îndepărtau capul și cadavrul lui Will din heleșteul familiei Radley, Rowan dispăruse din casă și intrase în dubiță pentru a doua oară în acea zi.

Secretele din acele fotografii și scrisori nu-l mai umplu de furie. De vreme ce a gustat sângele mamei lui, i-ar fi imposibil să fie prea supărat pe ea, căci gustul ei îi oferise o deplină empatie. A înțeles că ea ascunsese acele lucruri ca să-l protejeze, iar acum era rândul lui să facă la fel pentru ea. Așa că el luase scrisorile și pozele, împreună cu cutia de chibrituri pe care o folosisese pentru a aprinde focul în noaptea de vineri, se strecurase printr-o despărțitură din tufișuri pe câmpul de dincolo de Orchard Lane și le dăduse foc. Avusese un sentiment plăcut. De parcă astfel putea face ca Peter să redevină tatăl lui. Și se simțise, în mod straniu, și matur, de parcă asta ar fi însemnat maturitatea: capacitatea de a ști ce secrete trebuie păstrate neapărat.

Și ce minciuni îi vor salva pe cei pe care îi iubești.

UN CÂNTEC PE CARE EL ÎL ȘTIE

Muzica bubuie atât de tare, încât Helen și Peter nu se aud unul pe altul în timp ce străbat masa de trupuri transpirate care dansează. Sunt conștienți că se uită lumea la ei, căci sunt, în mod clar, doi mic-burghezi respectabili de vârstă mijlocie, în haine convenționale și sigure din catalogul Boden sau de la Marks & Spencer.

Dar nu contează. Într-un fel, e chiar amuzant. Peter îi zâmbește cu gura până la urechi, iar Helen îi răspunde la fel, împărtășind gluma.

Sunt separați, dar Helen nu-și dă seama și merge mai departe, urmând indicatoarele, spre garderobă.

O fată îl bate pe Peter pe umăr.

E răpitoare. Păr negru împletit în codițe subțiri și ochi verzi ispititori. Zâmbește pentru a-și arăta colții, trecându-și apoi limba peste ei. Apoi se apleacă și îi spune ceva ce el nu aude din cauza muzicii.

— Poftim? spune el.

Ea zâmbește. Îi mângâie ceafa. Are un tatuaj pe gât. Două cuvinte: MUȘCĂ AICI.

— Te doresc, îi spune ea. Hai să mergem sus și să ne strecurăm după draperie.

Peter își dă seama că acest moment este genul de situație despre care a avut fantezii vreme de aproape două decenii. Dar acum, când știe că Helen îl iubește din nou, fata nu e nici măcar o ispită.

— Am venit cu soția mea, îi spune și se îndepărtează repede, în caz că vampeii i-ar mai veni vreo idee.

O ajunge pe Helen din urmă când ea e la baza scărilor și chiar în clipa aceea DJ-ul pune un cântec pe care el îl știe din urmă cu câteva decenii. Mulțimea se dezlănțuie, exact cum se întâmpla și în anii 1980.

— Ești sigură că vrei să faci asta? o întreabă Peter pe Helen, suficient de tare încât să-l audă.

Ea aprobă dând din cap:

— Sunt sigură.

Și apoi, în fine, le vine rândul și ajung în fața vânzătorului, un slăbănog ai cărui ochi ca de insectă se uită cu suspiciune la Peter și la Helen.

— De aici se procură sticlele de sânge de vampir? întreabă Helen. SV-ul?

Trebuie să repete întrebarea până se face auzită. În cele din urmă, bărbatul dă aprobator din cap.

— Am dori cinci!

Ea ridică cinci degete și zâmbește.

— *Cinci!*

DEZVOLTARE PERSONALĂ

Pe la jumătatea drumului spre casă, Rowan observă ceva sub scaunul mamei lui. O carte broșată care arată neinteresant și pe care o recunoaște imediat: *Manualul abstinentului*.

— Ce faci? îl întreabă sora lui.

Eve se uită la cartea din mâna iubitului ei.

— Ce-i asta?

— Deschide geamul.

— Rowan, ce faci? îl întreabă Helen de pe locul din față.

Eve deschide geamul pentru ca Rowan să arunce cartea spre banda de refugiu a autostrăzii M62.

— Dezvoltare personală, spune el râzând, înainte să mai ia o dușcă din sticla sa pentru a-i savura gustul divin.

O PICĂTURĂ MINUSCULĂ

Nu e niciodată prea ușor să accepți că fiica ta, pe care ai crescut-o și pentru care ți-ai făcut griji toată viața, s-a transformat într-o creatură a nopții pe deplin dezvoltată care pofteste sânge. Dar, pentru Jared Copeland, care e mult mai conștient de ororile vampirismului decât majoritatea oamenilor, a fost în mod deosebit dificil să proceseze ideea că fiica lui a fost convertită.

La îngrozitoarele adevăruri pe care Jared fusese silit să le înfrunte se adăugase faptul că fusese convertită de un *Radley*, de o rudă de sânge a omului (dacă „om” e cuvântul potrivit în cazul lui) care nu se putuse abține să i-o răpească, pentru propria-i plăcere depravată, pe femeia iubită.

Pe Jared îl stânjenea profund să vadă cum se transformase Eve. Să îi observe pielea dintr-odată palidă, să remarce cât de radical i se modificaseră obiceiurile de somn și regimul alimentar, de-acum fără nicio legumă, și să-l aibă pe băiatul ăla, Rowan Radley, pe cap în majoritatea serilor erau, toate, lucruri de care s-ar fi lipsit bucuros.

Dar (și asta e un DAR semnificativ, mare cât un elefant) existaseră și schimbări pe care până și Jared trebuia să recunoască sincer că le aprobă. Spre exemplu, acum chiar stăteau de vorbă. Nu se certau și nici nu mai purtau acele lupte pentru putere de pe vremuri, ci *vorbeau* cu adevărat. Despre școală, despre ce slujbă își căuta Jared („Nu vreau să mai sortez gunoiul toată ziua”), despre vreme („Tată, soarele e mereu atât de *strălucitor?*”) și, de asemenea, își împărtășeau amintiri dragi despre mama lui Eve.

E fericit că Eve e în viață și chiar a recunoscut că e spre binele tuturor ca ea să bea o sticlă de sânge de vampir o dată pe săptămână.

În fond, el încă era în casa familiei Radley când comandanta-adjunctă Alison Glenney îi spusese Clarei că ar face bine să consume ceva sânge din

când în când, fie și numai pentru a preveni riscul unui alt atac de Sete de Sânge Copleșitoare.

— Pentru că, dacă mai încalci legea și ucizi din nou, n-o să mai primești a doua șansă, îi spusese ea.

Așa că, pentru ca fiica lui să nu devină o adevărată criminală, Jared fusese de acord cu învoiala propusă de Helen Radley: în fiecare noapte de vineri, să-i permită lui Eve să meargă într-o călătorie la Manchester ca să-și ia doza de sânge, câtă vreme nu-l aduce acasă și nu-l bea în apartament.

(Iar în privința apartamentului, se pare că vor locui aici ceva vreme. În timp ce golea tomberoanele de pe strada principală în dimineata aceea, Jared îl văzuse pe Mark Felt ieșind din băcânia de lux cu un cârnat uriaș al cărui capăt se vedea din punga de hârtie. Jared se scuzase fiindcă întârziase cu plata chiriei și îi explicase că de-acum avea un loc de muncă și că n-o să se mai întâmple. Spre surprinderea lui, Mark zâmbise și ridicase din umeri – deși banii lăsați de Rowan nu trecuseră de Toby. „*No problemo*”, îi spusese bătându-l pe umăr. „S-au văzut și lucruri mai rele pe lume.”) Totuși lui Jared încă îi e foarte greu și nu prea poate să doarmă când în minte îi vâjâie tot acel ciclon de griji. Tocmai aceste griji îl frământă acum, când stă întins în pat, treaz, auzind cum Eve se întoarce acasă după ora două dimineata.

Se ridică s-o vadă, să știe că e-n siguranță. Ea e în sufragerie, bând sânge direct din sticlă.

E dezamăgit.

— Îmi pare rău, tată, spune ea în timp ce în ochi îi sticlește o fericire de netăgăduit. Doar că n-am vrut să-l beau pe tot odată. Știi, am vrut s-o iau mai ușor.

Ar trebui să fie supărat pe ea, știe asta, dar s-a săturat să se tot supere. Spre marea lui surpriză, se trezește că stă pe canapea, lângă ea. Eve se uită la niște videoclipuri muzicale cu sonorul redus la minimum. Trupe de care Jared n-a auzit în viața lui. *The Pains of Being Pure at Heart. The Unloved.*

Yeah Yeah Yeahs. Liechtenstein. Eve se oprește din băut și pune sticla pe masă. El își dă seama că fata nu vrea să mai consume sânge în fața lui.

Rămân acolo și stau de vorbă o vreme, iar apoi Eve se ridică.

— O să-l păstrez pentru mâine, spune arătând sticla, iar Jared se simte consolată de stăpânirea ei de sine, chiar dacă simte că face asta doar de dragul lui.

Eve se duce la culcare, dar Jared rămâne pe loc, uitându-se la televizor, unde apare un videoclip vechi. *Ashes to Ashes* de David Bowie. Era un mare fan al lui Bowie în tinerețe, pe când știa cum să simtă cu adevărat muzica. Și, în timp ce stă acolo, urmărind procesiunea de arlechini care defilează pe ecran, îl cuprinde un sentiment obscur de satisfacție, care pare să aibă legătură cu mirosul bogat care plutește în aer. Este un parfum complex, profund fascinant și uimitor, care pare să devină din ce în ce mai puternic cu cât se gândește mai mult la el, deși în curând descoperă că-și dorește să fi fost și mai intens. Se apleacă mai aproape spre sursa mirosului și își dă seama că își coboară capul în direcția sticlei fără dopul pus din care se revarsă miresmele delicioase, ca sporii unui polen divin.

Acum ține sticla în mână și își apropie nasul de gura ei, doar din curiozitate. Vreme de cinci ore pe ziua de azi nasul lui a trebuit să suporte mirosurile gunoiului menajer. Grămezi peste grămezi de fructe mușcate, lapte acrit și scutece murdare, toate terciuite la un loc pentru a crea o duhoare atât de puternică, încât i s-a înțepenit în gât. Ar putea uita cu totul că aceste mirosuri există. Duhurile putrefacției și ale dejecțiilor care sunt produsele secundare ale existenței umane. Ar putea să le spele pe toate și să guste opusul lor. Ar putea să se piardă sau să se găsească pe sine în acest parfum al speranței, bogat, plin de viață și îmbătător.

Dezbate cu sine însuși.

E sânge de vampir. E tot ce mi-am spus să urăsc. Nu pot s-o fac. Firește că nu pot.

Dar numai o înghițitură. O picătură minusculă. N-are cum să-i facă rău, nu? Doar ca să *știe*. Înainte să se termine melodia, sticla e apăsată pe buze, el închide ochii și încet – foarte, *foarte* încet – dă sticla peste cap.

MITURI

Ajunși acasă, Peter și Helen își beau sângele în pat. Au hotărât să fie civilizați, așa că-l beau din paharele de vin pe care și le-au cumpărat de la Heal chiar înainte de Crăciunul trecut.

După câteva înghițituri de probă, Helen se simte trează pe deplin și mai plină de viață decât a fost de ani buni. Bagă de seamă că Peter se uită plin de dorință la gâtul ei și știe la ce se gândește, chiar dacă nu o spune. *N-ar fi plăcut să ne gustăm unul altuia sângele chiar acum?*

El își pune jos paharul și se lipește de ea, sărutându-i cu delicatețe umărul. Helen înțelege că nu i-ar plăcea nimic mai mult în clipa asta decât să-și scoată amândoi colții și să se piardă cu totul în degustarea celuiilalt. Dar nu ar fi corect. Cumva ar fi ca și cum ar construi pe temelii false.

— Uite ce-i, spune el încetișor. Îmi cer scuze pentru alaltăieri seară.

Helen nu spune nimic și se întreabă o clipă pentru ce își cere iertare.

Peter ridică atunci capul de pe umărul ei și se sprijină din nou de pernă.

— Știi, pentru că *am vorbit aiurea*, îi explică de parcă i-ar citi gândurile. Despre băut sânge și tot restul. Și n-ar fi trebuit să spun așa ceva despre căsnicia noastră. A fost iresponsabil din partea mea și n-am vrut să spun ce-am spus.

Ea are impresia stranie că-l vede și-l aude pentru prima oară. E încă destul de chipeș, își dă seama. Nu în felul periculos al fratelui său, dar e plăcut și mângâietor să-l privești.

Totuși o întristează. E tristă din cauza tuturor zilelor, săptămânilor, lunilor și anilor pierduți în care i-a simțit lipsa, chiar dacă trăia cu el. E tristă și din cauza a ceea ce trebuie să facă acum dacă vrea să existe vreo speranță cât de mică într-un început cu adevărat nou, eliberat de minciuni și secrete.

— Nu, îi spune, aveai dreptate în mare parte din ce ai spus. Felul în care eu, știi... uneori chiar a fost ca și cum aș fi jucat un rol.

Se gândește la cartea de pe noptieră. Aceea pe care o citea pentru clubul de lectură. Nu a terminat-o încă, dar are de gând, fie și numai pentru a afla ce se întâmplă cu bărbatul și femeia la sfârșit. Oare el o să-i dezvăluie că e vinovat de uciderea tuturor acelor vrăbii de la fermă pe care ea le iubea atât de mult și a căror moarte îi declanșase căderea nervoasă? Și, dacă îi va spune, îl va ierta ea pentru absența totală a trilurilor din jurul ei?

Se întreabă de câtă iertare e capabil Peter. E posibil ca el să se împace, în cele din urmă, cu totul, știind ce talente avea Will de a obține exact ce-și dorea? Sau se adunaseră prea multe minciuni în decursul anilor? Oare vestea despre Rowan va fi prea mult pentru Peter?

— Ei bine, spune el, cred că viața fiecăruia înseamnă, într-o oarecare măsură, interpretarea unui rol, nu?

Zâmbește, iar ea aproape că se pierde cu firea, știind că trebuie să ducă și mai departe acel moment și să-l transforme în altceva.

— Peter, trebuie să-ți spun anumite lucruri, începe, cu tot corpul încordat de teamă. Lucruri despre trecut care încă ne afectează în prezent. Despre Will și despre mine, dar și despre *noi*. Despre noi toți.

Observă că lui îi scapără ochii, de parcă tocmai și-ar fi amintit ceva sau i-ar fi fost confirmată o bănuială. Apoi o privește cu o stranie intimitate, care o face să se gândească la ce i-a spus Will sâmbătă: *A fost mereu un snob în materie de sânge Peter al nostru*. Oare bănuise ceva, în acea primă noapte din luna lor de miere?

Helen simte că i se face rău, întrebându-se dacă el face toate aceste conexiuni acum sau dacă nu cumva ele fuseseră mereu acolo.

— Helen, de un singur lucru îmi pasă. Singurul lucru pe care am vrut vreodată să-l știu cu adevărat.

— Ce?

— Îmi dau seama că vorbesc ca un adolescent, dar vreau să știu dacă mă iubești. Trebuie să știu.

— Da. Te iubesc.

E atât de ușor acum s-o spună cu voce tare, această declarație pe care n-a mai fost capabilă s-o rostească așa cum se cuvine, cu o brumă de convingere, din noaptea convertirii ei. Dar acum i se pare la fel de firesc ca și scosul unei mânuși.

— Te iubesc. Vreau să îmbătrânesc împreună cu tine. Îmi doresc asta mai mult decât orice altceva. Dar, Peter, chiar cred c-ar trebui să-ți spun totul.

Soțul ei o privește cu o frustrare blândă, de parcă ea ar fi cea care nu pricepe.

— Uite ce-i, Helen. Majoritatea lumii nu poate crede că noi existăm. Pentru ei suntem niște mituri. Adevărul e ceea ce vor oamenii să creadă. Zău, văd asta în fiecare zi la muncă. Oamenii iau în considerare doar ce fapte vor și le ignoră pe celelalte. Știu că, probabil, acum vorbește sângele, dar eu, unul, vreau să cred în *noi*. Știi tu, în mine și în tine. Ca doi oameni care se iubesc și care s-au iubit mereu, de fapt, dincolo de orice, și că nimic n-a reușit și nici n-o să reușească să se pună în calea acestei iubiri. Și s-ar putea să fie doar un mit acum, dar cred că, dacă ești dispus să crezi suficient de tare într-un mit, acesta devine adevărul însuși. Iar eu cred în noi, Helen. Chiar cred.

Încetează să mai fie serios și îi zâmbește, cu acel zâmbet Radley, păcătos și periculos, de care se îndrăgostise demult.

— Știi, chiar ești al naibii de sexy.

Probabil că într-adevăr sângele vorbește, se gândește Helen, dar e mai mult decât dispusă să creadă că ei mai pot fi ca pe vremuri. Fără omoruri, speră ea. Și câteva ore mai târziu, după ce au stat întinși în pat, treji și fericiți pe întuneric, imaginându-și că celălalt doarme, se îmbrățișează și se sărută într-o singură mișcare fluidă, iar dinții li se transformă la fel de firesc și de inconștient ca în vis. Și, înainte să-și dea seama, se gustă unul pe altul.

Și pentru Helen, și pentru Peter e ca și cum nu s-ar fi gustat niciodată înainte. Nu așa, eliberați de spaime și de îndoieli. E frumos și plin de căldură, un fel de întoarcere acasă, dar într-o casă pe care, deși au cunoscut-o dintotdeauna, nu au simțit-o niciodată cu adevărat. Și, în timp ce primele raze delicate de lumină se cern prin perdele, ei se cufundă și mai adânc în bezna de sub pilotă, iar Helen nu se gândește nici măcar o clipă la sângele care s-ar putea scurge pe cearșafuri.

SFÂRȘIT

GLOSARUL ABSTINENTULUI

abstinent – un vampir ereditar sau convertit care a reușit să-și depășească dependența de sânge.

AVO – Agenția Vampirilor Orfani.

bram – la origine, acronim pentru *Blood Resister's Animal Meat* („Carnea de Animale a unui Potrivnic-al-Sângelui”), în prezent, termenul se referă la mâncarea vampirilor abstinenți și este, probabil, o trimitere la autorul romanului *Dracula*. (Desigur, Bram Stoker a fost el însuși un abstinent, care avea un regim strict de fripturi de cal și sânge de porc.)

canini – termen alternativ pentru colți preferat de către practicieni.

convertit – un fără-de-sânge prin naștere care, cu sau fără consimțământul său, a fost mușcat de un vampir care i-a dat apoi sângele său; după aceea fără-de-sângele supraviețuiește mușcăturii, dar prețul pe care-l plătește e că devine el însuși un dependent-de-sânge.

convertitor – un vampir ereditar care a convertit o ființă umană înlocuind sângele pe care l-a luat de la aceasta cu al său; diferența de vârstă dintre convertitori și convertiți trebuie să fie mai mică de un deceniu pentru ca respectiva convertire să fie încununată de succes.

dependent-de-sânge – termenul exact pentru „vampir”, preferat, în general, de către abstinenți; folosit ocazional și în forma prescurtată **sangvidependent**.

Energia – un termen vag și acoperitor care are menirea de a descrie numeroasele puteri fizice și mintale dobândite prin gustarea sângelui, inclusiv percepția senzorială sporită, capacitatea de a zbura fără niciun ajutor și, în anumite cazuri, cogniția-prin-sânge.

fără-de-sânge – un neconvertit, o ființă umană obișnuită, care crede că existența vampirilor e ficțiune pură.

georgificare – înscenarea propriei morți pentru a începe o nouă viață; termenul derivă, probabil, de la poetul-vampir George Gordon Byron, care și-a înscenat moartea pe un câmp de bătălie în Grecia și de nenumărate ori după aceea, pentru a continua să își satisfacă pofta-de-sânge.

instinct – un impuls periculos și nehibzuit, căruia îi arată un pretins devotament cei fără-de-sânge, care cred, în mod greșit, că ar fi în armonie cu toate instinctele lor.

ora-roșie – termen folosit, deopotrivă, de către abștinenți și practicieni pentru a desemna acea perioadă a nopții, ora 11, când apar cele mai intense pofte, care, de obicei, se manifestă până la puțin timp după miezul nopții.

plângăcios – mascul fără-de-sânge care venerează cultura vampirilor; *vezi și sylvie*.

PN – Prădător Nenumit; eufemism polițienesc pentru un dependent-de-sânge.

pofte dentifuge/dentinepericuloase – pofte fizice care nu includ și pofta-de-sânge.

practician – un vampir practicant; un dependent-de-sânge care este incapabil și/sau nu dorește să renunțe la obiceiul lui imoral.

schimbările – acele transformări care trebuie să se petreacă pentru ca un act de vampirism să aibă loc; câtă vreme un vampir practicant poate face ca schimbările să apară oricând, unui vampir abștinent îi este mult mai greu să le invoce.

sirker – un abștinent care visează să cadă din nou în ispită, dar care nu face asta niciodată; se crede că termenul ar fi derivat de la numele lui Douglas Sirk, vampirul abștinent și binecunoscutul regizor de filme melodramatice.

SMP – Sindromul Migrenei Permanente.

SSC – Sete-de-Sânge Copleșitoare, o poftă intensă și bruscă, stârnită adesea de faptul că organismului i-au fost refuzați substituenți de calitate ai sângelui uman, și la care sunt vulnerabili în mod special abștinenții vegetarieni și vegani; SSC poate să lovească fără nicio (sau cu o foarte

slabă) avertizare, lăsându-l pe abstinent lipsit de orice putere de a-i rezista.

sugestionare-prin-sânge – capacitatea indusă de sânge de a dobândi, temporar, controlul asupra minții unui făr-de-sânge; acest talent imoral le este rezervat vampirilor practicanți și este privit cu ochi răi de comunitatea abstenenților.

SV – Sânge de Vampir; la fel de dezirabil pentru vampiri ca și sângele uman, deși se conservă mult mai bine, motiv pentru care sângele omenesc nu e niciodată îmbuteliat pentru a fi băut ulterior, în timp ce Sângele de Vampir este; abstenenții trebuie să reziste întotdeauna tentației de a consuma SV, pentru a duce o viață sigură, plină de îndeletniciri morale și decente.

sylvie – echivalentul feminin al plângăciosului.

UPN – Unitatea contra Prădătorilor Nenumiți; deși cartierul său general se află în Manchester, această unitate polițienească acționează pe tot teritoriul Marii Britanii, iar existența sa este ținută secretă pentru publicul larg al celor făr-de-sânge. Nobilul său scop este de a limita activitățile distructive din punct de vedere social și moral ale populației vampirice.

vampir – termen standard, romanțat, pentru un dependent-de-sânge, indiferent dacă practică sau nu.

Manualul abstinentului, ediția a II-a, pp. 230-233

MULȚUMIRI

Nu există artiști solo. Doar trupe.

Mulțumiri infinite următorilor:

Jamie Byng, Francis Bickmore, Andrea Joyce, Sian Gibson, Norah Perkins, Anna Frame și tuturor celor de la Canongate.

Caradoc King, Elinor Cooper, Louise Lamont, Christine Glover, Linda Shaughnessy și tuturor celor de la AP Watt.

Tanya Seghatchian, Jon Croker și UK Film Council.

Alfonso Cuarón, Alison Rae și (în sunete de tobe) Andrea Semple.

FAMILIILE. CÂTEODATĂ ÎȚI FAC SÂNGE RĂU...

Viața familiei Radley: țin radioul pornit mereu pe același post, iau cîine liniștite cu vecinii din Bishopthorpe și își neagă adevărata natură. Dar iadul e pe cale să se dezlănțuie. Când adolescenta Clara este atacată pe drumul de întoarcere de la o petrecere, ea și fratele său Rowan descoperă în sfârșit motivul pentru care nu pot să doarmă, nu pot să mănânce salată thailandeză fără teama de asfixiere și nu pot să iasă din casă fără factor de protecție solară 60.

Odată cu vizita unchiului lor mortal Will și cu suspiciunile tot mai mari ale polițiștilor, viața în Bishopthorpe este pe cale să se schimbe. Radical.

„Puterea literaturii de a seduce.

THE SUNDAY TELEGRAPH

„Abordarea originală a mitului propusă de Haig este profundă, înfricoșătoare și provocatoare.”

THE GUARDIAN

„Delicios de excentric.”

FINANCIAL TIMES

- ^[11] În traducere, „Aleea Livezii”.
- ^[12] „Asistenta medicală de noapte”, în traducere, medicament împotriva răcelii și gripei care le poate provoca anumitor pacienți somnolență, dureri de cap, eczeme etc.
- ^[13] *Airing cupboard*, în original, este denumirea unui dulap care are o funcție dublă: să mascheze un boiler și să permită fie uscarea rufelor, fie păstrarea la cald a prosoapelor.
- ^[14] Numele protagoniștilor din romanul *Pe aripile vântului* de Margaret Mitchell, Scarlett O’Hara și Rhett Butler.
- ^[15] „Masa sandviciurilor (literalmente); bufet” (în limba suedeză, în original), selecție de mezeluri reci.
- ^[16] În traducere, „Nucșoară”.
- ^[17] Traducere de Aurel Covaci și Virgil Teodorescu, în Byron, *Opere*, vol. 2, Univers, București, 1986, p. 297.
- ^[18] J.W. Goethe, *Faust. Tragedie*, traducere de Lucian Blaga, Humanitas, București, 2015, p. 38
- ^[19] *Arden textbook*, manual de literatură în care piesele shakespeariene sunt prezentate ca în celebrele ediții critice Arden (astfel numite după denumirea pădurii în care se petrece acțiunea din *Cum vă place*), adică folosind ortografia modernizată.
- ^[20] *Faust*, ed. cit., p. 68.
- ^[21] *Faust*, ed. cit., p. 76.
- ^[22] „Vreau să mă înec în revărsarea sângelui tău roșu și dulce”, vers din cântecul *Down in the Flood* al lui Bob Dylan, înregistrat în 1967.
- ^[23] „Vâslește, vâslește, vâslește în barca ta”, cântecel pentru copii.
- ^[24] *Curiouser and curiouser!*, în original, celebra exclamație a lui Alice care deschide Capitolul 2, în Lewis Carroll, *Alice în Țara Minunilor*, traducere de Antoaneta Ralian, Humanitas, București, 2016, p. 17.
- ^[25] În engleză, Hel (prescurtare de la Helen) este omofon cu substantivul comun hell, „iad”.
- ^[26] *Trench foot*, în original, sintagmă apărută în engleză abia după Primul Război Mondial, pentru a descrie o boală a picioarelor cauzată de umezeala extremă din tranșee; Byron, care avea o malformație congenitală a piciorului drept, a murit în Missolonghi din cauza unei febre exacerbate de îngrijirea medicală precară.
- ^[27] Trimitere la operele celor doi autori englezi: *Don Juan* de Byron și *Confesiunile unui opioman englez* de Thomas De Quincey.

- ^[18] De la două cuvinte din anglo-saxonă (*Old. English*): *rēad*, „roșu”, și *lēah*, „pădure; pajiște”.
- ^[19] *Pelerinajul lui Childe Harold*, traducere de Aurel Covaci, în Byron, *Opere*, vol. 2, ed. cit., p. 237.
- ^[20] Trimitere la Brian Jones, membru-fondator al trupei, mort în 1969.
- ^[21] BBC Radio 4, post de radio britanic cunoscut pentru calitatea programelor sale (reportaje, interviuri, teatru radiofonic etc.), care contrastează cu posturile comerciale.
- ^[22] Organizație caritabilă din Marea Britanie care oferă sprijin femeilor însărcinate și proaspeților părinți; printre altele, promovează alăptarea copiilor.
- ^[23] Dante Alighieri, *Divina Comedie. Infernul*, traducere de Răzvan Codrescu, Christiana, București, 2006, p. 21.
- ^[24] *Hard Day's Night*, în original, titlul unei piese din 1964 a trupei Beatles.
- ^[25] Joc de cuvinte intraductibil, de la *haemo*, „hemo-”, element de compunere cu sensul „(referitor la) sânge; sangvin”, și *goblins*, „goblini”, creaturi malefice; pronunțate împreună, cele două cuvinte sunt aproape omofone cu *hemoglobin*, „hemoglobină”.
- ^[26] William Shakespeare, *Iuliu Cezar*, traducere de Tudor Vianu, în *Opere complete*, vol. 5, Univers, București, 1986, p. 31.
- ^[27] Este vorba de *Purple Haze* („Ceață violet”), cântec din 1967 al lui Jimi Hendrix, și de *Purple Rain* („Ploaie violet”), cântec de pe albumul omonim din 1984 al lui Prince.
- ^[28] În engleză, numele propriu Hayes este omofon cu *haze*, „ceață”.
- ^[29] *Very Important Blood*, „sânge foarte important”.
- ^[30] „Scrot”; cuvântul sună asemănător cu numele câinelui, Nutmeg.
- ^[31] Acronim popular pentru National Westminster Bank.
- ^[32] Descrierea celebră pe care Lady Caroline Lamb i-a făcut-o lui Byron, a căruia iubită a fost în perioada martie-august 1812.
- ^[33] *Don Juan*, traducere de Aurel Covaci, în Byron, *Opere*, vol. 3, Univers, București, 1987, p. 119.
- ^[34] *Fee-fi-fo-fum*, în original, interjecțiile pe care le scoate Uriașul din Jack și vrejul de fasole, în versiunea lui Joseph Jacobs, când simte miros de om.
- ^[35] „Ea lunecă-n splendoare”, traducere de Virgil Teodorescu, în Byron, *Opere*, vol. 1, Univers, București, 1985, p. 214.

^[36] În Marea Britanie, *Christingle* este o slujbă ținută înainte de Crăciun pentru copii, care primesc câte un fruct decorat, cu o lumânare înfiptă în el.

^[37] „Nu-i ca o mușcătură la gât?”; titlul original al cântecului este *Ain't That a Kick in the Head?* („Nu-i ca o lovitură peste cap?”).

^[38] „Jeși din visele mele și intră-n mașina mea (fiindcă-s al dracului de însetat)”, partea din paranteză fiind o completare comică a titlului piesei din 1988 a lui Billy Ocean.

^[39] „Azi”; program de știri, reportaje, interviuri și analize transmis în fiecare dimineață pe BBC Radio 4.

^[40] Unitate specială a poliției britanice care se ocupă de spionaj și contraspionaj, precum și de activități antiteroriste.

^[41] Denumirea ministerului de interne britanic.

^[42] „Plugul.”

^[43] „Prânzul plugarului”, gustare alcătuită în general din pâine, brânză și ceapă, care se servește la prânz, îndeosebi în puburi.

^[44] „De mine depinde ce spune ea când îi vorbește cineva...”

^[45] Referire la saxofonistul Charlie Parker, ale cărui porecle erau însă „Bird” sau „Yardbird”.

^[46] Numele localității sună asemănător cu substantivul englez *thirst*, „sete”.

CUPRINS

VINERI

ORCHARD LANE NR. 17

CAMERA DE OASPEȚI

VISAM

O PIȘCĂTURĂ BRUSCĂ DE DURERE

PREFĂCĂTORIA

PATRUZECI ȘI ȘASE

REALISMUL

FANTASY WORLD

FACTOR DE PROTECȚIE SOLARĂ 60

SETTERUL ROȘU

VIN ZORII PESTE MORȚI ȘI CEI PE

MOARTE

FOTOGRAFIE

FAUST

ÎN SPATELE PARAVANULUI

CEVA MALEFIC

O SALATĂ VERDE THAILANDEZĂ

CU PUI MARINAT ȘI SOS DE ARDEI

IUTE ȘI LIMETĂ

COPELAND

TARANTULĂ

SEMNAL

SÂNGELE, SÂNGELE

LINIȘTE

BÉLA LUGOSI

CÂMPURILE ÎNTUNECATE

MĂ NUMESC WILL RADLEY

INFINITA SOLITUDINE A

COPACILOR

LOȚIUNE CU CALAMINĂ

ZECE MINUTE DUPĂ MIEZUL

NOȚII

UN ANUMIT TIP DE FOAME

CRUCIFIXE, ROZARII ȘI AGHEASMĂ

SEAMĂNĂ PUȚIN CU CHRISTIAN

BALE

SÂMBĂȚĂ

ȘI-N ȚĂRM PUSTIU E VRAJĂ
OUĂ JUMĂRI
CETELE DAMNATE
DRĂGUȚĂ
GARDURI
O DIAGRAMĂ TANTRICĂ A
PICIORULUI DREPT
HAINE NOI
UN MIC ATAC DE PANICĂ
SALVAȚI COPIII
BARCA FĂRĂ VÂSLE
PARIS
ÎN SPATELE UNEI TISE
APĂ
NORI PURPURII
CREATURĂ A NOPTII
BLACK NARCISSUS
PINOT ROUGE

DUMINICĂ

CIUDAȚI
GAME OVER
POLIȚIA
ȘUNCĂ DE LA MAGAZINUL DE
DELICATESE
GHIDUL ABSTINENTULUI PENTRU
PROTEJAREA PIELII
SOARELE SE ASCUNDE DIN NOU ÎN
SPATELE UNUI NOR
CÂND A CĂZUT CINEVA DE PE
BICICLETĂ ÎN 1983
SUNTEM NIȘTE MONȘTRI
CU O NOAPTE ÎNAINTE DE A PLECA
LA PARIS
SIMULACRU DE CĂSNICIE FĂRĂ
PIC DE SÂNGE
MILENII
NEBUN, RĂU ȘI PERICULOS DE
CUNOSCUȚ
PANICĂ ȘI IARBĂ-DE-LAC
SATURN

LUNI

ENCICLOPEDIE POLIȚIENEASCĂ
AMBULANTĂ
CONTROL
CELE TREI FIOLE
CLUBUL DE LECTURĂ
PREVENIREA ATACURILOR DE SSC:
10 TRUCURI FOLOSITOARE
UN GÂND NEOBIȘNUIT PENTRU O
ZI DE LUNI
CSI: TRANSILVANIA
ZIUA TRANSFORMĂRII FRAȚILOR
RADLEY
DISTINCȚIE
THE PLOUGH
TROTUAR
O CONVERSAȚIE DESPRE LIPITORI
PROPUNERE
AVEM REFULAREA ÎN SÂNGE
ȘI APOI EA ÎI ARUNCĂ UN ZÂMBET
DIABOLIC
CUTIA DE PANTOFI
USTUROI ÎN OȚET
SOS DE CURRY
IMITAȚIE DE VIAȚĂ
SĂRUTUL
FOX AND CROWN
THIRSK
ATOM
MILĂ
BILETUL
O LUME PIERDUTĂ CARE CÂNDVA
FUSESE A EI
BEBELUȘ
SUS, MAI SUS ȘI TOT MAI SUS
AFARĂ, ÎN AERUL UMED ȘI
ÎNTUNECAT
CHIPUL TATĂLUI SĂU
TRANSFORMAREA
ÎN BEZNĂ
PÂNTECELE

CÂTEVA SERI MAI TÂRZIU
O ÎNTREBARE PENTRU CEI ISPITIȚI
RAPHAEL
UN CÂNTEC PE CARE EL ÎL ȘTIE
DEZVOLTARE PERSONALĂ
O PICĂTURĂ MINUSCULĂ
MITURI
GLOSARUL ABSTINENTULUI
MULȚUMIRI

Table of Contents

VINERI	4
ORCHARD LANE NR. 17	6
CAMERA DE OASPEȚI	8
VISAM	9
O PIȘCĂTURĂ BRUSCĂ DE DURERE	10
PREFĂCĂTORIA	12
PATRUZECI ȘI ȘASE	14
REALISMUL	15
FANTASY WORLD	18
FACTOR DE PROTECȚIE SOLARĂ 60	19
SETTERUL ROȘU	22
VIN ZORII PESTE MORȚI ȘI CEI PE MOARTE	25
FOTOGRAFIE	29
FAUST	31
ÎN SPATELE PARAVANULUI	35
CEVA MALEFIC	37
O SALATĂ VERDE THAILANDEZĂ CU PUI MARINAT ȘI SOS DE ARDEI IUTE ȘI LIMETĂ	40
COPELAND	43
TARANTULĂ	47
SEMNAL	49
SÂNGELE, SÂNGELE	55
LINIȘTE	57
BÉLA LUGOSI	58
CÂMPURILE ÎNTUNECATE	62
MĂ NUMESC WILL RADLEY	67
INFINITA SOLITUDINE A COPACILOR	73
LOȚIUNE CU CALAMINĂ	76
ZECE MINUTE DUPĂ MIEZUL NOPTII	79
UN ANUMIT TIP DE FOAME	82
CRUCIFIXE, ROZARII ȘI AGHEASMA	84

SEAMĂNĂ PUȚIN CU CHRISTIAN BALE	89
SÂMBĂTĂ	91
ȘI-N ȚĂRM PUSTIU E VRAJĂ	93
OUĂ JUMĂRI	98
CETELE DAMNATE	102
DRĂGUȚĂ	104
GARDURI	107
O DIAGRAMĂ TANTRICĂ A PICIORULUI DREPT	114
HAINE NOI	117
UN MIC ATAC DE PANICĂ	120
SALVAȚI COPIII	123
BARCA FĂRĂ VÂSLE	129
PARIS	134
ÎN SPATELE UNEI TISE	137
APĂ	141
NORI PURPURII	146
CREATURĂ A NOPTII	148
BLACK NARCISSUS	153
PINOT ROUGE	158
DUMINICĂ	162
CIUDAȚI	164
GAME OVER	168
POLIȚIA	171
ȘUNCĂ DE LA MAGAZINUL DE DELICATESE	177
GHIDUL ABSTINENTULUI PENTRU PROTEJAREA PIELII	181
SOARELE SE ASCUNDE DIN NOU ÎN SPATELE UNUI NOR	183
CÂND A CĂZUT CINEVA DE PE BICICLETĂ ÎN 1983	189
SUNTEM NIȘTE MONȘTRI	194
CU O NOAPTE ÎNAINTE DE A PLECA LA PARIS	197
SIMULACRU DE CĂSNICIE FĂRĂ PIC DE SÂNGE	201
MILENII	206
NEBUN, RĂU ȘI PERICULOS DE CUNOSCUȚ	207
PANICĂ ȘI IARBĂ-DE-LAC	212
SATURN	216

LUNI	220
ENCICLOPEDIA POLIȚIENEASCĂ AMBULANTĂ	222
CONTROL	224
CELE TREI FIOLE	227
CLUBUL DE LECTURĂ	235
PREVENIREA ATACURILOR DE SSC: 10 TRUCURI FOLOSITOARE	241
UN GÂND NEOBIȘNUIT PENTRU O ZI DE LUNI	243
CSI: TRANSILVANIA	245
ZIUA TRANSFORMĂRII FRAȚILOR RADLEY	251
DISTINCȚIE	257
THE PLOUGH	259
TROTUAR	266
O CONVERSAȚIE DESPRE LIPITORI	269
PROPUNERE	277
AVEM REFULAREA ÎN SÂNGE	283
ȘI APOI EA ÎI ARUNCĂ UN ZÂMBET DIABOLIC	286
CUTIA DE PANTOFI	288
USTUROI ÎN OȚET	292
SOS DE CURRY	296
IMITAȚIE DE VIAȚĂ	300
SĂRUTUL	304
FOX AND CROWN	307
THIRSK	310
ATOM	313
MILĂ	316
BILETUL	318
O LUME PIERDUTĂ CARE CÂNDVA FUSESE A EI	321
BEBELUȘ	323
SUS, MAI SUS ȘI TOT MAI SUS	325
AFARĂ, ÎN AERUL UMED ȘI ÎNTUNECAT	330
CHIPUL TATĂLUI SĂU	334
TRANSFORMAREA	337
ÎN BEZNĂ	339

PÂNTECELE	341
CÂTEVA SERI MAI TÂRZIU	343
O ÎNTREBARE PENTRU CEI ISPITIȚI	344
RAPHAEL	345
UN CÂNTEC PE CARE EL ÎL ȘTIE	348
DEZVOLTARE PERSONALĂ	350
O PICĂTURĂ MINUSCULĂ	351
MITURI	355
GLOSARUL ABSTINENTULUI	359
MULȚUMIRI	362